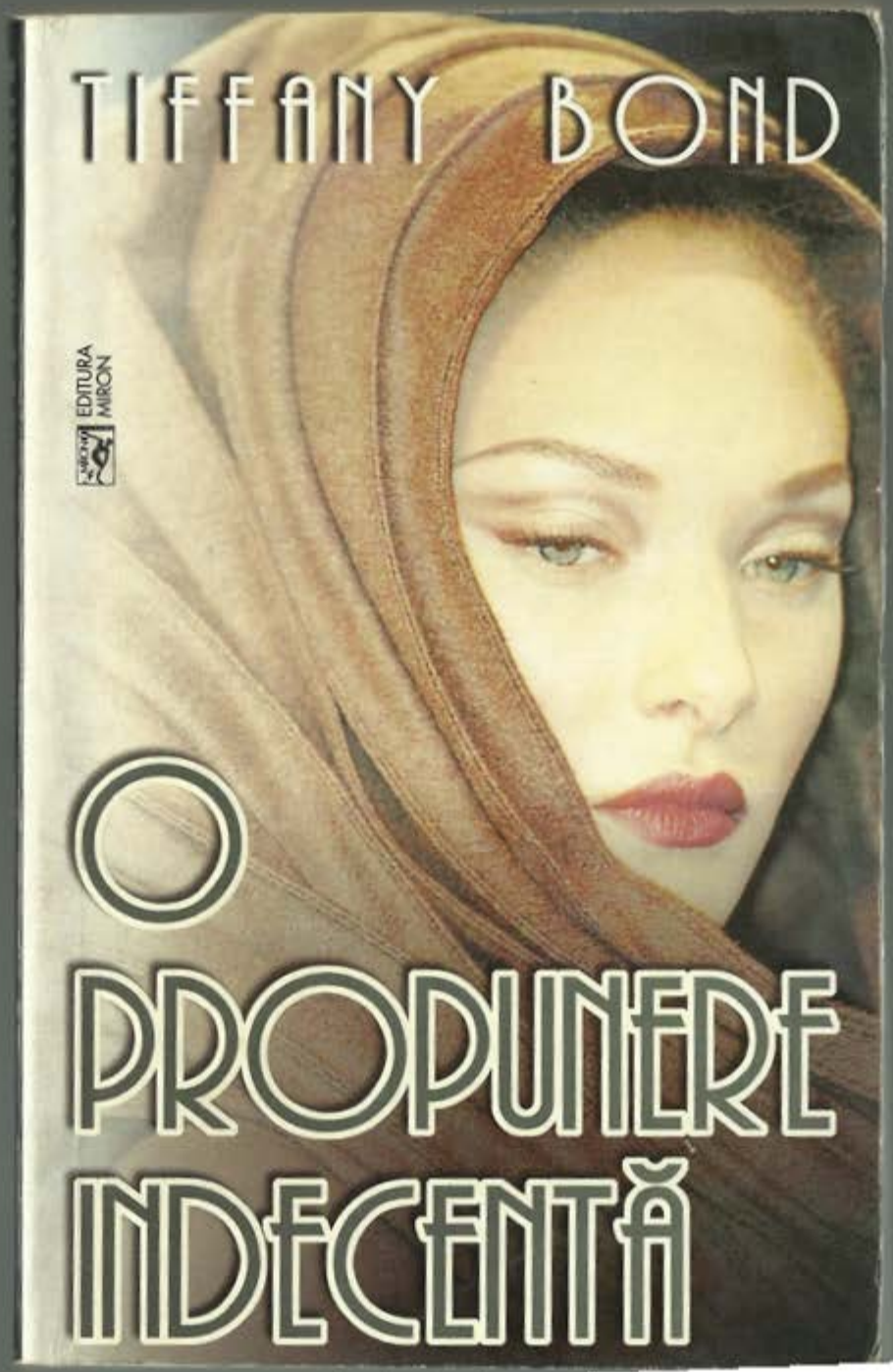
TIFFANY BOND
EDITURA MIRON
O PROPUNERE INDECENTĂ

să se dezbrace. Am tîrît-o pe Maria afară din cameră, zise Nina mîndră, gîndindu-se că i-a salvat inocența Mariei.

– Vrei să spui că Garry era pe punctul să...

– Să o facă. Oh, da, fără nici o îndoială. Nu părea să fie chiar beat mort atunci. Nu se gîndea decît la ce se gîndesc majoritatea bărbaților. Sex! Ei bine, n-avem nevoie de ei! Ne putem descurca fără mulți dintre voi. Se uită la Alexis care o fulgera cu privirea. Cu excepția celor de față, firește.

Alexis de-abia dacă se mai uita la secretara lui. Toată atenția îi era îndreptată spre Maria, care părea îngrijorată. Dansa cu Petros, dar nu-l scăpa o clipă din ochi pe Alexis. Era livid de furie la față.

– Nina, scuză-mă, am de terminat o treabă. Plecă la fel de iute cum venise. Maria o zbughi din brațele lui Petros şi o luă la fugă ieşind în stradă, cu Alexis pe urmele ei.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Petros luînd-o la dans pe Helena.

– Cred că fiica mea l-a mințit pe fratele ei. Am impresia că o s-o cam încaseze. O să-i prindă bine. Eu n-am parte decît de obrăznicii din partea ei, zise Helena deloc îngrijorată de soarta fiicei sale. Era timpul ca fiul ei să se ocupe personal de sora lui.

Cînd toată lumea se înapoie pe iaht, Maria, în lacrimi, era deja în camera ei, iar beţivului de Garry i se spuse să se ducă la culcare.

Se duseră în cabinele lor şi Helena şi Nina; numai Petros, Marsha şi Alexis rămaseră cu căpitanul

pentru un ultim păhărel.

– Mă bucur că l-ai pus la punct pe Garry ăsta. Ceva nu este tocmai în regulă cu el. Nu ştiu ce, dar categoric este ceva, zise Petros gînditor.

– Mie îmi pare rău pentru el, se încruntă Marsha. Nu a făcut nici un rău nimănui. Cred că n-ar fi trebuit să te descarci pe el.

Alexis nu spuse nimic.

– Nu este chiar prietenul Mariei, interveni căpitanul. A venit pe iaht rugînd să fie luat şi el la bord. I-am spus să plece. Apoi l-am văzut cu Maria şi cînd am întrebat-o mi-a spus că are aprobarea ta. Sînt de acord cu Petros. Ceva nu este în regulă.

Alexis se încruntă, uitîndu-se la Marsha care îndesa ceva în geantă.

– Cred că este inofensiv. Nu ştiu de ce nu poate să continue voiajul ăsta, spuse Marsha.

– Poate, interveni Alexis uitîndu-se în ochii lui Petros. Şi contează ceea ce cred eu aici.

O oră mai tîrziu, Alexis stătea pe punte şi privea spre portul Alonnissos. Îşi aminti că numai cu cîteva zile în urmă, înainte de a veni pe *Challenger*, el şi Carrie erau relaxați, erau ei înşişi, vorbeau, rîdeau, se bucurau din plin de viață.

Gîndurile îi zburară la reversul medaliei. Oare întotdeauna se vor certa aşa? Dacă nu l-ar forța Petros, i-ar reda libertatea fetei. Cel puțin i-ar da posibilitatea să aleagă.

Îşi trecu o mînă prin păr şi rîse aspru în sinea lui. Să aleagă! Carrie nu l-ar alege pe el de bunăvoie şi

totuşi i se dăruise din toată inima. Trist era că el ştia că totul face parte din înţelegere. Dacă ar putea să creadă că ţine la el, s-ar schimba lucrurile.

La dracu', de ce trebuia să fie implicat în această încurcătură? De ce dracu' o fi acceptat planul ăsta stupid al lui Petros? De ce? Răspunsul îi sărea în ochi, dar el nu voia să-l vadă.

Da, ţinea la ea, întotdeauna ţinuse, din ziua în care avusese curajul să-l înfrunte pe Petros într-o cameră plină de bărbaţi plicticoşi, cu bărbi albe, cu excepţia lui. Avusese răutatea diabolică să scrijelească frumoasa masă lustruită, cea care mai purta şi astăzi cicatricea. Oh, da, întotdeauna o să ţină la ea. Întotdeauna!

Iar dacă o să-i dea drumul să plece acum, unde o să sfîrşească? Înapoi la Londra, la siguranţa pe care i-o oferă scumpul ei Peter. Directorul unei şcoli de copii, a zis ea. Dumnezeu să-l ierte, dar îl ura pe Peter ăsta, pe care nici măcar nu-l cunoştea. Ura pînă şi gîndul la el, pînă şi numele i-l ura.

Trebuia să se ducă şi să rezolve situaţia asta cu Carrie. Să meargă să o trezească şi să-i ceară scuze pentru că fusese atît de idiot. O să-i ceară un răspuns clar despre Peter, nu cuvintele alea evazive pe care i le tot îngîna.

– Alexis. Cînd auzi vocea Marshei, stomacul i se strînse de dezgust.

– Marsha, este tîrziu. Credeam că dormi deja, zise Alexis, urmărindu-i fiecare mişcare cînd se întoarse spre ea. Marsha avea ceva care nu-i plăcea deloc. Da, era adevărat, se culcase cu ea, dar numai pentru că i se băgase singură în pat, într-un moment în care el se simţea vulnerabil.

– N-am putut să dorm. M-am gîndit că am putea să împărţim puţin...

– Nu putem să împărţim nimic! Nu ştiu de cîte ori ţi-am mai spus asta! zise el aspru. S-a terminat. Am crezut că, dacă o să mă vezi cu Carrie, o să înţelegi. Nu te-am iubit niciodată. Tu ai venit la mine, adu-ţi aminte.

– Fă din nou dragoste cu mine, îi şopti ea răguşit. Atunci n-ai să mai doreşti să se termine. Vom reaprinde focul.

– Îţi cunosc jocul, Marsha, zise încă nervos din cauza surorii lui iresponsabile. Îmi pare rău, poate ar trebui să te întorci la soţul tău, bombăni cu ochi aprinşi. Poate te ajută unul dintre ceilalţi bărbaţi aflaţi la bord, dacă eşti atît de disperată. Îi prinse mîna care-şi luase avînt spre faţa lui. Oh, nu! Nu există femeie pe lumea asta care să facă aşa ceva, numai dacă n-o merit, fireşte!

– O meriţi din plin, ticălosule! M-ai lăsat să cred că vin pe iaht ca să ne împăcăm.

– Oh, nu, scumpo, zise el clătinînd din cap. Amîndoi ştim că tu altceva vrei. Poate banii mei. Indiferent ce o fi, nu-mi dau încă seama, dar am să aflu.

– Soţul meu are o groază de bani.

– Soţul tău divorţează de tine, Marsha, şi, din cîte îl cunosc eu, sînt sigur că a făcut un acord premarital de îndată ce a pus ochii pe tine. Ascultă, de ce nu te duci să-ţi faci bagajul? Să ştii că nu mă

mai joc. Mîine te lăsăm la țărm. Îți sugerez să te duci acasă, ca să te căieşti şi să salvezi ce a mai rămas din căsnicia ta, continuă el cu o voce metalică ce o făcu pe Marsha să se înfioare.

După ce se îndepărtă, Alexis suspină şi se uită la ceas. Curînd o să răsară soarele, o să vadă jucînd în razele roşiatice ceața dimineții peste port. Poate că ar fi mai bine să înoate puțin înainte să se crape de ziuă.

Scoțîndu-şi şortul, sări în apă şi începu să despice valurile reci. Ca să rezolve lucrurile cu Carrie avea nevoie de o minte limpede. Cu fiecare lungime de braț se depărta de iaht. Călcă apa şi se întoarse; vasul se vedea la o distanță bunicică şi trebui să facă un efort mai mare decît crezuse. Înotă încet, admirînd răsăritul care-ți tăia pur şi simplu respirația, şi se urcă pe iaht.

– Alexis, avem veşti proaste. Vine încoace Stephan într-o ambarcațiune cu motor. A fost un accident pe unul dintre petrolierele tale, zise căpitanul Savidis, obosit, întîmpinîndu-şi patronul cu un prosop în mînă.

Alexis luă prosopul şi se şterse cu vigoare.

– Un alt accident? Clătină din cap. Ai ceva detalii?

– Nu, pînă cînd n-o să sosească Stephan, ceea ce nu poate să dureze. Cred că a fost un incendiu, preciză căpitanul.

– Ceva pierderi de vieți omeneşti?

– Da, nu sînt sigur de număr, dar nu sînt mulți.

– Şi unul singur este prea mult.

– Da, domnule.

– Mă duc să mă schimb. Anunță-mă de îndată ce vezi barca lui Stephan şi fă-i să aştepte. Trebuie să plec cu ei.

– Da, fireşte.

Alexis se duse să-şi ia hainele, după care se întoarse spre căpitan şi-i spuse:

– Apropo, am să fiu în cabina lui Carrie cînd o să ai nevoie de mine. Căpitanul dădu din cap şi-l urmări coborînd. Ştia că este a doua navă avariată. Asemenea pierderi erau devastatoare.

Cabina lui Carrie era la celălalt capăt al iahtului, exact în partea opusă față de a lui. Se încruntă; cine dracu' împărțise camerele? Carrie avea dreptate.

Marsha fusese cazată în cabina de lîngă el, cînd ordinele lui fuseseră exact invers. Nina se ocupase de asta. Să fie atît de îndrăgostită de vărul lui, încît să nu mai gîndească aşa cum trebuie?

Deschise fără zgomot uşa cabinei. Carrie dormea, cu părul răspîndit pe pernă, cu capul într-o parte. Era întinsă pe burtă, goală sub cearceaful subțire care-i acoperea o parte din fundul obraznic. Zîmbi.

I-ar fi plăcut să se furişeze în pat lîngă ea, dar ştia că i s-ar face o primire rece. Fusese foarte supărată aseară. Amîndoi fuseseră!

Se îndreptă spre duş, se dezbrăcă şi dădu drumul la apă, îndepărtînd sarea de pe pielea lui măslinie. Ştia că va trebui să plece pentru că avea obligații care-i reclamau prezența.

Existau oameni care depindeau de el şi, la naiba, şi el dorea să rezolve problema. Voia să descopere cine se ocupa de traficul de droguri.

Cînd se întoarse în dormitor, Carrie se întorsese cu faţa în sus, dar continua să doarmă dusă. O să-i fie un dor nebun de ea, de asta era sigur. Nu putu rezista; doar un sărut! Avea buze atît de moi, că le exploră delicat, aplecîndu-se peste ea. O sărută din nou şi din nou, moale, cu tandreţe. Ea gemu, deschise gura şi începu să-l sărute. Ştia că nu trebuia să facă lucrul ăsta cînd este pe jumătate adormită. Trebuia pur şi simplu să se smulgă de lîngă ea.

Din fericire, o bătaie uşoară în uşă îl readuse la realitate. Carrie gemu cînd îi dădu drumul; porni fără zgomot pe punte, unde-l găsi pe Stephan foarte obosit şi sumbru.

– După expresia de pe faţa ta, veştile sînt proaste, spuse aşezîndu-se lîngă vărul său.

– Autorităţile au din nou nevoie de ajutorul nostru, zise Stephan în şoaptă aplecîndu-se spre el. Se pare că este vorba de un incendiu criminal. Am pierdut trei oameni, Alexis! Trebuie să facem ceva!

– Dă-mi amănunte. Plec imediat. Barca aia cu motor este încă aici? Stephan dădu din cap. Perfect! O să plec cu ea. Tu să te îngrijeşti ca toată lumea de pe iaht să fie în siguranţă. Dacă tu consideri că mai ai nevoie de alţi bodyguarzi, atunci angajează.

Stephan îi întinse un dosar, explicîndu-i:

– Te aşteaptă James Franklyn. Sînt încă ocupaţi să stingă incendiul. Apropo, ai avut dreptate. Au găsit ascunzătoarea.

– Mă duc să împachetez cîteva lucruri, zise Alexis ridicîndu-se. Trimite-o imediat pe Nina la mine, am treabă cu ea. Alexis oftă, cînd văzu grimasa lui Stephan. Ascultă, Stephan, aici e vorba de muncă. Du-te şi fă-o. Stă în cabină cu Maria şi să ai grijă ca tipul numit Garry să aibă mînă liberă în a-i asigura securitatea Mariei!

Stephan îl prinse de umăr oprindu-l în loc.

– Ce-i spun lui Carrie? Şi ce înţelegi prin securitatea Mariei?

Alexis se uită încruntat la el.

– Nu-i spui nimic, absolut nimic. Nu vreau să se sperie nimeni, mai ales Carrie. Are şi aşa destule probleme, cu boala lui Petros. Am să-i explic Ninei ce să-i spună lui Carrie. Cît despre Maria, pur şi simplu sînt ultraprudent. Pe Garry îl cheamă, de fapt, Tate Johnson şi se află aici să o ţină sub supraveghere atentă. Lui spune-i totul.

– Eu cred totuşi că ar trebui să ştie şi Carrie că s-ar putea să fii în pericol, remarcă Stephan, dar Alexis îi făcu semn cu mîna depărtîndu-se.

– Să nu-i spui nimic.

Capitolul 12

Cînd lumina zorilor se strecură prin hublou, Carrie îşi duse mîinile la gură. Se uită în jur; oare visase buzele acelea moi, care îi cuprinseseră gura? Ridicînd capul de pe pernă, simți că o cuprindea greața. De cum se mişcă, ştiu că o să-i fie rău. Grețurile de dimineață se instalaseră deja.

– Carrie, te-ai trezit? o strigă Nina treizeci de minute mai tîrziu. Am un mesaj de la Alexis. Carrie?

Carrie deschise uşa.

– Carrie, ai pățit ceva? Să chem un doctor! Nina intră în panică văzîndu-i fața trasă, albă ca varul.

– Nu, nu vreau nici un doctor, zise clătinînd din cap. Intră, te rog. Spune-mi ce a zis Alexis.

– Oh, este îngrozitor. A avut loc o tragedie: unul dintre petrolierele noastre este în flăcări, am pierdut oameni, iar domnul Stephanides a plecat dimineață devreme şi mi-a zis să-ți spun că s-ar putea să lipsească vreo cîteva săptămîni. Mi-a dat asta să ți-o predau. Îi întinse cheia. A spus că ştii pentru ce

este. O să telefoneze de îndată ce poate, dar doreşte să te bucuri de restul voiajului.

Carrie luă cheia grea de fier de la brutărie. Ridicînd ochii albaştri răniți, o întrebă pe Nina:

– Şi Marsha? Marsha mai este aici?

– Nu, a plecat odată cu domnul Stephanides. A luat-o la aeroport cu el.

– Înțeleg.

Nina lăsă ochii în jos, privind în podea, dar trebuia să-i spună.

– N-o iubeşte pe Marsha. Mi-a spus lucrul ăsta azi-dimineață, înainte să plece. Din cîte am înțeles eu, au stat de vorbă aproape toată noaptea. Marsha voia o reconciliere. Ştiu că n-ar fi trebuit să- ți spun asta, pentru că-mi este patron. Dar cred că ai nevoie de cineva de partea ta.

– Alexis nu iubeşte pe nimeni decît pe el, pufni Carrie. Nu credea un cuvînt din toate astea. Stătuseră într-adevăr de vorbă toată noaptea!

– S-ar putea să creeze impresia asta, zise Nina zîmbind moale, dar eu cred că este un om bun. Apropo, Carrie, ce cauți tu în cabina asta? Eu ți-am dat-o pe cea de lîngă cabina lui Alexis.

– Cînd m-am uitat la plan, am ales-o pe asta.

– Îmi pare rău. Sînt sigură că dacă...

– Nu contează, Nina. Ascultă, cînd au sosit veştile despre incendiu?

– Le-a adus Stephan azi-dimineață.

– Stephan?

– Da. Rămîne cu noi pentru restul sejurului pe iaht.

– Unde este el acum?

– Cred că este cu mătuşa lui, iau micul dejun împreună.

Avea privirea uşor indiferentă. Sărmana Nina! Amîndouă erau în aceeaşi barcă.

– Roagă-l să vină pînă la mine cînd îl vezi pe punte, da? Cred că am să mă mai odihnesc puţin, spuse Carrie.

O oră mai tîrziu se auzi o bătaie puternică în uşă, iar Carrie îi deschise lui Stephan.

– Ţi-am comandat nişte apă minerală. Nina mi-a spus că nu te simţi prea bine după masa de aseară. Stephan o privi bănuitor.

– Am mîncat prea mult şi am dansat prea mult, îi confirmă ea.

– Ah, da, Alexis mi-a spus ceva de dansul tău. Voiai să vorbeşti cu mine despre dezastru, da?

– Ce s-a întîmplat?

– Cine ştie? O furtună a aruncat petrolierul pe stînci. Nu ştiu cum a izbucnit incendiul şi de aceea Alexis a vrut să conducă personal investigaţiile.

– Atunci de ce s-a dus Marsha cu el?

– Cine ţi-a spus că s-a dus cu el? o întrebă surprins.

– Nu contează, nu? Ştiu.

– Să mă omori dacă ştiu de ce a plecat Marsha. Tot ceea ce ştiu este că au călătorit spre aeroportul Skiathos împreună. De acolo, Alexis a plecat cu elicopterul la Atena, de unde urmează să ia avionul. Stephan izbucni în rîs. Eşti geloasă, nu-i aşa? la te uită. Fecioara de gheaţă s-a topit după şarmul demodat al unui grec. Poate că ar fi trebuit să încerc eu mai întîi. Crezi că aş fi avut vreo şansă?

– N-ai fi putut să mă stăpîneşti, Stephan, izbucni ea în rîs.

– Nu? zise aşezîndu-se în fotoliul de un roz fanat. Am crezut că dintotdeauna vă urîţi reciproc, ca acum să constat contrariul. Hm, este foarte curios. Scumpul meu văr să se căsătorească, auzi!

Răsucind cheia în uşa brutăriei, şase săptămîni mai tîrziu, Carrie se dădu puţin înapoi şi admiră uriaşa cameră. În cele trei săptămîni de cînd se terminase vacanţa pe iaht, aranjase camera. Podeaua trebuia să mai fie lustruită a doua oară, dar cel puţin avea mai multă mobilă. Începea să se contureze un cămin pe care Alexis nu-l împărţise cu ea din acea săptămînă. Se ocupa încă de detaliile accidentului în care îşi pierduseră viaţa patru oameni din echipaj.

Îşi făcu o ceaşcă de cafea şi se duse în salon. Privi admirativ noile obloane pe care le instalase. Cel puţin acum le putea deschide larg. Singurul lucru care o putea relaxa era să urmărească iahturile intrînd şi ieşind din port. Oftă cînd văzu hîrtiile de pe măsuţa pentru cafea. Luase de la biroul lui Petros registrele pe ultimii şase ani. Fusese nevoită să depună mari eforturi pentru a-l convinge pe contabilul-şef că Petros are nevoie urgentă de nişte informaţii pe care numai ea le putea căuta; îi arătase o scrisoare care confirma lucrul ăsta şi pe care falsificase în mod foarte convingător semnătura lui Petros.

Cercetînd cu răbdare ajunsese cu aproape cinci ani în urmă, cînd constată că, în anii 1991-1992, *Sealings Inc.* făcuse un depozit uriaş. Problema era dacă să dezvăluie adevărul în seara aceasta, cînd Alexis urma să se întoarcă pentru petrecerea lor de logodnă sau să continue să facă singură cercetări mergînd şi mai departe? Singura anomalie pe care a putut-o găsi a fost suma depusă, şi-şi pierduse aproape trei zile tot căutînd.

Oftă. Logodna lor! Pff, ce farsă! În şase săptămîni îi telefonase de două ori, numai de două ori. Privindu-şi pîntecul, îl frecă uşor cu mîna, nefiind încă vizibil. Şi nici nu consultase încă un doctor. Era sigură că Alexis o să fie negru de supărare. Dacă o să- i pese suficient.

Amintindu-şi prima lor convorbire telefonică, începu să-i clocotească sîngele în vene. De ce nu a lăsat-o să se ducă la el? Cînd l-a întrebat, aproape că-şi ieşise din fire.

Dacă îndrăzneşte să facă lucrul ăsta, i-a spus, o s-o trimită imediat înapoi. Ameninţările pe care le-a proferat în caz că nu se supune poruncilor lui au tentat-o să se ducă, în pofida interdicţiei. În cele din urmă, era mai simplu să rămînă la brutărie. Să lucreze la aparatul de gimnastică pînă cînd se eliberează de toate frustrările. Să muncească.

Cea de-a doua convorbire a făcut-o să izbucnească în plîns. Era într-adevăr tulburat, spunîndu-i că un al patrulea om a murit din cauza incendiului. Carrie l-a ascultat, a încercat să-l aline, spunîndu-i că nu este vina lui. Era sigură că şi el avea lacrimi

în ochi. Nu-l auzise niciodată atît de deprimat, atît de vulnerabil.

Au vorbit mai mult de-o oră, timp în care ea i-a spus despre inelele de logodnă şi, firesţe, cît de mult îi lipseşte. Dacă i-ar fi spus şi el lucrul ăsta!

Sună telefonul, întrerupîndu-i meditaţia.

– Alo?

– Deci crezi că poţi să mi-l iei cu atîta uşurinţă, nu-i aşa? Ei bine, te avertizez să-l laşi în pace. Este al meu, mă auzi?

Era din nou Marsha şi suna pentru a cincea oară. Era beată, drogată sau cine ştie cum. Cum dracu' o fi făcut rost de numărul ăsta de telefon? Doar dacă, desigur, n-o adusese aici Alexis. Gîndul îi provocă greaţă.

– Să iau pe cine cui?

– Nu te juca aşa cu mine, fetiţo! o auzi pe Marsha, care izbucni într-un rîs plin de cruzime. Mă iubeşte! Mi-a spus-o nu mai demult decît acum o săptămînă. Săptămîna trecută, cînd am fost la New York împreună. Cînd am alergat pe jumătate goală prin camera lui de hotel, el fugind după mine să mă prindă. Singurul motiv pentru care se însoară cu tine este stupidul ăla de obicei grecesc!

– Ascultă, nu ştiu de ce suni din nou, dar... să-ţi dau totuşi un sfat. Îl cunosc pe Alexis de mult timp. Dacă ţi-a spus că te iubeşte, atunci minte. Alexis nu se iubeşte decît pe el!

– Nu-i adevărat, mă iubeşte pe mine!

– Cît despre alergatul pe jumătate goală prin camera lui, înseamnă că nu-l interesezi. Întotdea-

una are grijă ca femeia cu care face dragoste să fie complet goală! Şi cu asta trînti receptorul. Dracu' s-o ia! Îl sună imediat pe Peter; avea nevoie de mîngîierea vocii lui delicate care-i spunea că o iubeşte pur şi simplu pentru că aşa era.

– Alo, Audrey, ce mai faceţi? zise aşezîndu-se mai bine şi întinzîndu-şi picioarele pe canapea.

– Oh, Carrie, a fost atît de bolnav, începu să plîngă Audrey.

– Cum? Peter a fost bolnav? Este încă în pat?

Îi povesti că Peter a avut o bronşită severă şi suferă încă de pe urma sechelelor acesteia.

A fost cu cortul cu tatăl lui şi i-a prins ploaia, udîndu-i pînă la piele.

– Ascultă, Audrey, am să încerc să aranjez o vacanţă pentru voi toţi. Dumnezeu ştie că o meritaţi.

– Dacă ar accepta Graham! Ştii cît de mîndru este şi nu ne putem permite biletele de avion. Nu de mult ni s-a stricat boilerul şi a trebuit să cumpărăm altul, se plînse Audrey.

– Ştiu că nu vă puteţi permite biletele de avion şi că soţiorului tău nu-i place să accepte mila, dar asta nu este o soluţie de caritate. Asta se cheamă prietenie. Carrie oftă. O să găsim noi ceva. Transmite-i toată dragostea mea lui Peter. Mi-e foarte dor de voi toţi.

Cînd ajunse la vila unde urma să aibă loc petrecerea, Carrie se duse direct în camera ei ca să se pregătească, fiind informată că Helena se odihneşte, iar Alexis nu sosise încă. De pe balconul ei putea vedea marea. Se sprijini de balustradă, cuprinzînd cu privirea golful şi întrebîndu-se ce-i rezerva viitorul.

Simţindu-se somnoroasă, se dezbrăcă şi se întinse puţin pe pat înainte de a începe să se aranjeze. Căldura o deranja de zile întregi. Se simţi obosită şi curînd adormi. Îl visă pe Alexis sărutînd-o pe Marsha, ameţind-o, fermecînd-o, aşa cum făcea cu majoritatea femeilor. Arăta atît de arogant, atît de bărbat. Cînd o depărtă de el, Marsha se încruntă, apoi îşi lipi trupul de al lui, dar el o împinse într-o parte. Carrie voi să ţipe cînd se întoarse înapoi spre ea, făcîndu-i semn cu degetul că este rîndul ei. S-a îndreptat spre el. Luptîndu-se cu instinctul de a rămîne departe de el, înainta, apropiindu-se tot mai mult.

– Dansează, i-a poruncit el şi ea a dansat. Se simţea atît de bine înapoi în braţele lui, în siguranţa acelei îmbrăţişări atît de puternice; îşi ridică privirea şi văzu ochii roşii de diavol. Dansa cu diavolul!

Deschise brusc ochii mari şi simţi că n-are aer. Fruntea îi era toată numai broboane de sudoare. Se uită la ceasul de pe noptieră; era 7.30 p.m. Respiraţia îşi recăpătă treptat ritmul normal, dar nu îndrăzni să mai închidă ochii de teamă să nu se întoarcă diavolul.

Jetul de apă fierbinte îi biciui trupul adormit, înviorîndu-i mintea şi spiritul. Totuşi, ori de cîte ori închidea ochii, Alexis era acolo, rîzîndu-i în faţă.

După baie se şterse bine cu prosopul şi se simţi deja mult mai bine. Scăpase încet şi de imaginile din vis. Visul o înspăimîntase, dar ştia că era nervoasă pentru că nu-l văzuse pe Alexis de şase săptămîni.

Ultima lor convorbire îi revenise de nenumărate ori în minte. Se gîndise tot timpul la Alexis cînd lucra la aparatul de gimnastică, cînd lustruia şi aranja mobila. Îi dominase gîndurile şi ştia că hotărîrea cu care era pornită împotriva lui slăbea. O parte a ei nu voia să iubească un bărbat care schimba femeile precum cămăşile, dar nu putea face nimic. Timpul pe care-l petrecuseră împreună pe *Adonis* fusese foarte special pentru ea. Stătuseră de vorbă, cu adevărat stătuseră de vorbă şi rîseseră atît de mult! Oftînd, îşi îndreptă gîndurile spre seara care o aştepta.

– Să arăţi sexy, îi spusese la telefon, cînd vorbiseră ultima oară. Fuseseră ultimele cuvinte pe care i le adresase şi era exact ceea ce avea de gînd să facă. O să vadă exact cît de sexy poate să arate! Iar pentru asta, era suficientă rochia ei neagră de mătase. Înainte să se sfîrşească noaptea, o va dori cu trup şi suflet!

Aplicîndu-şi machiajul cu o mînă nu prea fermă, îşi studie vînătăile, acum de-abia vizibile pe gît şi stern. O să fie livid cînd o să afle că, în timp ce lucra cu greutăţile, căzuse. Machiajul o să le ascundă, dar rochia scurtă o să lase să i se vadă tăietura încă nevindecată, iar pe asta nu avea cum s-o ascundă.

Îşi trase rochia pe ea şi aranjă materialul moale peste coapse şi pîntec. În clipa aceea se zări în oglindă. Femeia care o privea din oglinda cît peretele era uluitor de frumoasă, cu părul blond, prins într-un coc lejer, cu umerii goi, numai cu bretelele fine ale rochiei şi un lănţişor de aur la gît.

Corsajul rochiei îi punea în valoare sînii perfecţi, venindu-i ca o mănuşă şi accentuîndu-i talia subţire. Fusta era scurtă, strîmtă şi sexy, lăsînd pradă privirii o bună parte din picioarele ei lungi şi bine făcute. Arăta sofisticată, de-a dreptul sexy, dar ce dracu'! Alexis voia sexy, asta avea, îşi zise fără să se gîndească la consecinţe.

Îşi completă ţinuta cu poşeta din mătase neagră cu auriu, mantie şi pantofi negri. Acum era gata să coboare şi să dea ochii cu Alexis.

Un lung fluierat o făcu să se întoarcă. Se întrebă de cît timp o fi Stephan acolo, în cadrul uşii.

– Eşti uluitoare, iubito, cu adevărat uluitoare, zise cu un zîmbet pervers. Carrie înţelese de ce Nina îl găsea atît de atrăgător.

– Crezi? Trebuie să faci un efort cînd este logodna ta. Voiai ceva?

– Mă întrebam de ce ai invitat-o pe Nina, asta-i tot.

– Chiar vrei să ştii? Stephan dădu din cap că da.

– Nu cred, zise ea.

– Oh, ba da. Haide, Carrie, spune-mi tot.

– Ei bine, dacă vrei să ştii – şi se întoarse spre el – am crezut că s-ar putea să-ţi dai, în sfîrşit, seama că fata asta este cel mai bun lucru care ţi

s-a întîmplat. Te iubeşte. Dumnezeu ştie că nu meriţi asta după tot ce ai spus, dar, cu toate astea, ea te iubeşte.

Stephan deveni dintr-odată sumbru.

– Ea mi-a spus...

– Ţi-a spus ce a vrut Caroline să-ţi spună! Înţelegi, Caroline a fost foarte nedreaptă, diabolică, ca de obicei. I-a spus Ninei că este însărcinată şi că tu eşti tatăl copilului, îi dădu drumul Carrie fără să-şi mai facă nici un fel de problemă. Trebuia să se afle, iar, în plus, după părerea ei, Stephan era prea arogant. Totdeauna păruse că foloseşte oamenii aşa cum o folosise şi pe Caroline, aşa că nu putea fi condamnată că a vrut să scape de el.

– Eu să fiu tatăl? Nu m-am mai culcat cu nevasta mea de peste un an!

– Nina n-avea de unde să ştie dacă tu nu-i spui. Se numeşte comunicare, ceva la care se presupune că tu te pricepi destul de bine. De aceea am invitat-o, dar nu i-am spus nimic ei. Dacă o iubeşti, atunci ai să faci ceea ce trebuie. Ar fi trebuit să-l asculţi pe Alexis şi să nu te căsătoreşti cu Caroline. Ridică din umeri, privindu-şi ceasul de aur de la mînă. Ascultă, îmi pare rău, dar trebuie să cobor. Alexis a sosit?

– Este pe drum, cu elicopterul. A sunat nu demult. Stephan zîmbi, cu ochi strălucitori. A avut nişte treburi care, se pare, i-au luat mai mult timp decît a crezut. Mă întreb dacă a meritat.

Şi Carrie se întrebă ce treburi îl puteau face pe Alexis să întîrzie la propria lui logodnă.

– Ascultă, Stephan, poate că ar trebui să-mi văd de treaba mea, dar cred că ţii la Nina. Dacă este aşa, atunci porneşte de aici. Dar să nu-i spui că ţi-am spus eu ceva.

Pufni, uitîndu-se la ea cu dispreţ.

– Oh, n-am s-o fac. Dar spune-mi un lucru: cînd şi-a văzut vreodată o femeie de treaba ei? Ca să fiu sincer, mi-a fost cam greu să înghit lecţia asta venind tocmai de la tine. Tu eşti cea care ai nevoie de lecţii.

– Eu? rîse încet Carrie.

– Da, tu. Tu eşti cea care s-a băgat singură într-o mare, mare încurcătură. Marsha n-o să-ţi permită să-i stai în cale. Ea îl vrea pe Alexis şi banii lui. Am mai văzut-o în acţiune înainte. Cred că ar trebui să-ţi faci un serviciu şi să te retragi acum. Să nu crezi că nu a fost cu Marsha de cînd sînteţi împreună. Ştiu că a fost. Cît priveşte sufletul tău, o să se vindece, la fel ca mîndria ta rănită. Zîmbi cînd văzu că scoate o exclamaţie. Oh, da, ştiu că şi tu îl iubeşti. O văd în ochii tăi. Poate că ar trebui să ne consolăm reciproc?

Carrie se îndreptă spre Stephan şi-l sărută pe obraz.

– Mulţumesc pentru avertisment şi ofertă. Dar dacă am ales să dansez cu diavolul, atunci am să mă şi lupt pentru el!

Capitolul 13

Zborul fusese singurul moment de relaxare pentru Alexis de săptămîni de zile. Muncise al naibii de mult pînă cînd avusese loc accidentul ăla. Îşi trecu mîna peste arsurile de pe obraz şi frunte, care acum se vindecau, la fel ca şi cea de pe spate. Cine provocase incendiul prima dată pe *Grecian Summer* o făcuse din nou cînd fusese adus în port.

Colaborase îndeaproape cu poliția, dar, deşi aveau patru suspecți pentru cocaina descoperită, nu aveau încă nici o dovadă concretă, la fel ca în cazurile precedente.

Văzu apropiindu-se luminile insulei. Aterizară în condiții bune. Zîmbi. Ce primire o să-i facă logodnica lui? Probabil un pumn în falcă, dar poate că era prea doamnă pentru a recurge la violență. Se aştepta să i-o plătească în vreun fel pentru faptul că n-o lăsase să vină la el, în SUA. Poate o primire de gheață? Cu asta se putea descurca; poate să topească gheața, ştia lucrul ăsta, precum şi modalitatea în care să o facă. Zîmbind în sinea lui, îşi frecă uşor bărbia. Se simțea ca un băiețandru venit acasă pentru petrecerea de ziua lui de naştere. Viața nu-i păruse niciodată atît de prețioasă pînă la accident.

Se încruntă. Cel puțin Marsha n-o să fie aici ca să mai încurce lucrurile. Îi interzisese să vină, mai ales după episodul din holul hotelului din America. Se strîmbă cînd îşi aminti scena. Se pare că femeii nu-i place să i se spună nu. Gîndurile îi zburară înapoi la Carrie. Cît despre logodnica lui, la dracu', de-abia aştepta să rămînă singur cu ea.

Chicoti scurt. Niciodată nu fusese atît de grăbit să se vadă în pat, dar Carrie îi făcea lucruri pe care nici o altă femeie nu i le făcuse vreodată. Aţîța instinctul bărbătesc din el, iar acest instinct primitiv era foarte evident în seara asta.

Intrînd în sala de recepție, se întîlni mai întîi cu mama lui şi fu încîntat că deja făcuse duş şi se schimbase în haine de seară. Ochiul ei critic era foarte vigilent. Chiar şi atunci cînd nu văzuse, îi pipăia costumul, îi atingea fața cu mîinile pentru a constata dacă este bine bărbierit. Şi nici de data asta nu fîcu excepție.

– Dragule, unde naiba ai fost? Începusem să cred că te-ai pierdut, zise Helena, lăsîndu-se sărutată de fiul ei şi uitîndu-se foarte atentă să vadă dacă era potrivit îmbrăcat pentru ocazie. Îşi trecu palmele peste obrazul lui, fața căpătîndu-i o expresie de îngrijorare cînd dădu de cicatrice.

– Mama, îmi pare rău că am întîrziat. Au fost tot

felul de probleme. Îşi roti privirea în sala uriaşă plină de oameni, salutîndu- i pe cîţiva. Unde este Carrie?

– Ultima dată cînd am văzut-o, era pe balcon.

– Mă duc s-o caut. Am ceva pentru ea.

Carrie tocmai ieşea din baia de la primul etaj cînd o zări. I se tăie răsuflarea; era chiar mai frumoasă decît şi-o amintea şi merita din plin drumul lung pe care-l făcuse cu avionul pînă aici.

Carrie avu o senzaţie ciudată, ca şi cum o priveşte cineva. Cînd senzaţia începu să-i înfioare coloana, ştiu că este acolo. Îl surprinsese privind-o dintre stîlpii de marmură ai scării.

Toată ziua exersase încruntarea, repetase cuvintele tăioase. Rămase vrăjită, privindu-l cum urcă treptele. Îşi plimbă încet privirea de sus pînă jos pe trupul lui, acceptîndu-i zîmbetul ăla arogant care-i înflorise pe faţă. Fireşte, era îmbrăcat în costum de seară negru şi arăta din cap pînă în picioare ca un adevărat star de cinema. Înghiţi cu dificultate, iar inima i-o luă razna.

Zeul ei păgîn, cu manierele lui impecabile, arătînd extrem de chipeş, îmbrăcat într-un costum *Armani*, era bărbatul la care visează orice femeie. Carrie uită să se încrunte, uită cuvintele caustice. Alexis arăta periculos de sexy din cap pînă-n picioare. Ochii îi străluceau, buzele schiţau un zîmbet amuzat, absorbind toate detaliile. Era mult prea fierbinte ca ea să-l poată manevra! Carrie plutea şi ştia al naibii de bine că nu-l putea înfrunta cînd arăta atît de chipeş!

Vraja crescu, cînd, apropiindu-se de ea, o împinse uşor prin uşile din spate, care dădeau pe o mică terasă acoperită cu viţă de vie, iar cuvintele îi încîntară auzul:

– Eşti foarte frumoasă, *agapi mou*. Totuşi mă tem că-ţi lipseşte ceva. Se apropie şi mai mult, cu o cutiuţă îmbrăcată în catifea albastră în mîini. Îmi dai voie? Carrie îl urmări ca în vis cînd scoase cel mai frumos colier de diamante pe care-l văzuse vreodată. În cutie se aflau şi cercei asortaţi.

Degetele lui îi atinseră ceafa ca mîngîierea unui fulg. Începu să tremure de plăcere, în timp ce îi scoase cu grijă lănţişorul de aur şi i-l înlocui cu diamantele sclipitoare. Întorcînd-o spre el cu un zîmbet solemn, scoase cerceii pentru a-i completa toaleta.

– Eşti cea mai frumoasă femeie de la petrecerea asta. O studie un timp care păru să nu se mai sfîrşească. O clipă, Carrie crezu că o va săruta. Dar n-o făcu. Diamantele astea sînt ale tale. Acum le-am ridicat şi de aceea am întîrziat. Îmi cer scuze, zise în timp ce privirea îi zăbovea leneş pe faţa ei frumoasă.

– Eşti sigur că vrei să le port? Trebuie să valoreze cît o bombă, spuse ea pipăind cu degetele delicatul colier. Şi în tot timpul ăsta se întreba: fusese oare cu Marsha?

– Oh, da, sînt foarte sigur. Vino, hai să mergem la petrecere. O să fie ceva de zile mari. Or să fie mulţi oameni, inclusiv bunicii mei. I-ai cunoscut? murmură luînd-o de mînă.

– Nu mi-ai spus că bunicii tăi trăiesc, zise ea oprindu-se pe loc şi ridicînd privirea spre expresia lui malițioasă.

– Nu m-ai întrebat, îi răspunse el zîmbindu-i. Hai să mergem, bunicilor mei nu le place să aştepte, iubito.

Carrie îşi trase brusc mîna, jignită dintr-o dată de toate secretele pe care le are.

– Nu trebuie să-mi spui aşa, nu avem încă auditoriu.

– De ce aş avea nevoie de auditoriu pentru aşa ceva? O înşfăcă hotărît de mînă a doua oară, decis să nu-i mai dea drumul, în pofida faptului că se zbătea, pînă cînd coborîră pe terasa de jos. Şi atunci Carrie se uită pentru prima dată în jurul ei.

Vila era uriaşă, văruită în alb, cu acoperiş de țiglă roşie. Se afla pe înălțimile dulci care dădeau spre portul Poros. Întotdeauna se întrebase cui aparține locul ăsta. Acum ştia. Scoase o exclamație cînd coborî de pe terasă intrînd şi văzînd luxul desfăşurat fără nici o jenă. În seara asta urma să se logodească cu Alexis. Îşi pecetluia viitorul. Deveni nervoasă.

– Alexis, nu pot să fac față unei petreceri de o asemenea amploare. Eu nu sînt genul care să-mi placă multă lume în jur; prefer acasă, în şort şi tricou. Nu pot... Fu întreruptă cînd îi apucă bărbia între degete forțînd-o să-l privească în acele abisuri indescifrabile.

– Poți şi o vei face, Carrie. Ai făcut față întotdeauna la tot ceea ce ți-am cerut. Relaxează-te şi

pentru seara asta, hai să credem sincer că sîntem făgăduiți unul altuia şi că ne iubim. Vino, bunica mea te aşteaptă. După care o sărută scurt pe buzele răzvrătite.

Bunica lui se încruntă mai întîi la el pentru că a întîrziat, după care se întoarse spre Carrie să o salute. Nu arăta cei optzeci şi doi de ani pe care îi avea. O cercetă cu un interes evident în ochii ei negri, dînd aprobator din cap şi şoptindu-i ceva în limba lor lui Alexis. Dădu din nou din cap spre ea, încheindu-şi inspecția. O luă de mîini şi o trase spre ea, acceptînd ca fata să o sărute pe amîndoi obrajii.

– Vino, Carrie, Helena spune că n-ai văzut toată vila, zise bătrîna luînd-o de lîngă Alexis.

Vila era frumoasă. Nu, mult mai mult decît frumoasă, se gîndi Carrie. Parcă nu făcea parte din lumea asta. Cele mai multe camere de la parter erau pardosite cu gresie mozaicată, acoperită de covoare orientale bogat colorate. Efectul era simplu, dar elegant.

Camerele mai mari erau dominate de mari şeminee din marmură, iar mobilierul era făcut de cei mai pricepuți meşteri francezi şi italieni. Cornişele original sculptate şi plafoanele pictate o lăsară pe Carrie fără suflare. Erau multe opere de artă greceşti, statuete franțuzeşti, tablouri originale. Atît de multe, încît nu îndrăzni să atingă nimic de teamă să nu doboare ceva.

– Spune-mi Alicia, draga mea, zise bunica lui Alexis plimbînd-o prin interiorul vast. În timp ce-i arăta camerele, îşi deschise sufletul: Sînt mama

mamei lui Alexis. Helena, fiica mea, era o superbă floare, neatinsă, cînd l-a întîlnit pe Spiro. Din nefericire, m-am temut că o să aibă o influență proastă asupra ei. S-a căsătorit cu el împotriva voinței noastre şi singurul lucru bun din mariajul lor au fost nepoții mei.

Carrie privea în gol, întrebîndu-se dacă istoria era pe cale să se repete. Oare şi din acest mariaj singurul lucru bun să fie copiii?

Alicia continua netulburată, povestindu-i despre familia ei ca şi cum ar fi cunoscut-o pe Carrie de ani de zile.

– Spiro a murit într-un tragic accident, curînd după naşterea Mariei, accident care ar fi putut fi evitat dacă n-ar fi fost propria lui prostie. Copiii au nevoie de părinții lor. De amîndoi părinții!

– Îmi pare foarte rău, zise Carrie luînd mîinile bătrînei şi strîngîndu-le uşor, nedîndu-şi seama că sensibilitatea şi înțelegerea ei făceau parte din şarmul pe care-l degaja. Probabil că ți-ai iubit foarte mult nepoții. Probabil că ai fost impresionată de durerea lor.

Alicia zîmbi. Anii o învățaseră să-şi înăbuşe lacrimile. Nepotul ei mai ales fusese salvarea ei, speranța pentru viitor.

– Spiro a murit căzînd peste bordul iahtului. Era beat şi prost.

– Îmi pare rău.

– M-a durut felul în care l-a afectat lucrul ăsta pe Alexis. Copiii au nevoie de tații lor, la fel cum au nevoie şi de mamele lor.

– Alexis nu mi-a vorbit niciodată de tatăl lui, zise într-un tîrziu Carrie.

– Ştiu. Alicia zîmbi şi continuă: Spre deosebire de tatăl tău. Era un om bun, l-am cunoscut bine, dar cred că era puțin cam terorizat de Petros. Afirmația făcută cu o sinceritate brutală avea un oarecare adevăr în ea.

– Dacă asta este o consolare pentru tine, deşi nu sînt de acord cu mulțe din principiile lui Petros, să ştii că totuşi îl iubesc.

– Sînt sigură, zise Alcia bătînd-o uşor pe dosul mîinii. Ai să fii o soție bună pentru Alexis şi sînt sigură că o să-ți facă o groază de copii sănătoşi şi sper că nu prea tîrziu. Îmbătrînesc, mi-ar plăcea să-mi văd strănepotul înainte să plec de pe lumea asta. Îşi înălță întrebător o sprînceană spre Carrie şi zîmbi. Carrie era aproape să se înece. „Dacă ar şti!"

După scurtul lor tur, Alicia insistă să se întoarcă la petrecere.

– În definitiv, este petrecerea ta de logodnă, draga mea. Nu trebuie să lăsăm oaspeții să piardă perechea anului şi, firește, trebuie să fixați data nunții. Aud că trebuie să fie în curînd.

Carrie trase adînc aer în piept. Alexis va trebui să-i dea nişte explicații. Urmînd-o pe Alicia pe scara de marmură, îl văzu stînd de vorbă cu o grecoaică mică de statură. Era foarte frumos îmbrăcată, într-o rochie lungă, roşie. O femeie care se sprijinea senzual de unul din stîlpii uriaşi din marmură ai sălii. Flirta deschis cu Alexis. Rîdeau amîndoi relaxați, se

simțeau bine. Cum îndrăznește vrăjitoarea să se lipească de el în modul ăsta atît de sugestiv? Cum îndrăznește să-i rîdă în față?

– Nu fi îngrijorată, Carrie. Este Marianne Stethandros și ,oricît ar dori ea să-l recucerească pe nepotul meu, cu care a avut cîndva o relație, nu există loc în viața lui pentru ea. Ești singura pe care Alexis a iubit-o vreodată, zise Alicia urmărind privirea lui Carrie și zîmbind în înțelepciunea ei cînd îi văzu gelozia din ochi.

Carrie clătină din cap neputînd să creadă cuvintele bătrînei.

– Îmi este imposibil să cred așa ceva. Nepotul tău mă urăște de cînd eram adolescentă. Mă considera o copilă răsfățată. Carrie rîse cu amărăciune.

– Probabil că erai răsfățată; rareori greșește în privința asta.

– Cred că așa eram, spuse Carrie înroșindu-se.

– Oi fi eu o femeie bătrînă și nu-mi spune el întotdeauna ce simte, dar știu că nepotul meu ține la tine și că întotdeauna a ținut. Numai că nu o știe, asta-i tot. Nu a recunoscut sentimentul ca atare și, în plus, ura este foarte aproape de dragoste. Să știi minte asta. Alicia clătină din cap cînd văzu neîncrederea din ochii lui Carrie. Du-te la el, hai du-te și întreabă-l dacă ține la tine. Poate că atunci o să recunoască. De ce te temi? O să te căsătorești, nu? Știu că-l iubești mult, se vede pe fața ta și nu există nici o cale de a scăpa de o asemenea dragoste, Carrie.

Carrie dădu pur și simplu din cap, acceptîndu-și soarta, dar știind că Alicia greșește în ce privește sentimentele lui Alexis.

– Da, așa am să fac, Alicia, zise ea zîmbindu-i bătrînei. După ce-mi pudrez nasul, mă duc și-l provoc.

Nu-i trebui mult timp să-și refacă machiajul și cînd își admira silueta în oglinda cu ramă aurită, o văzu intrînd pe Marsha cu ochii arzători ca niște tăciuni aprinși. Marsha nu fusese invitată!

Privind-o, Carrie își dădu seama că Marsha slăbise mult, dar era încă o femeie frumoasă, cu părul ei negru și lung pe care și-l dădu pe spate dintr-o mișcare furioasă a capului în direcția ei.

– Crezi că mi-l poți lua, irlandeză vulgară ce ești. Gîndește-te mai bine! Alexis mă va iubi întotdeauna și n-am să mă dau în lături de la nimic pentru a fi sigură că o să ne căsătorim. Să nu zici că nu te-am avertizat!

Carrie zîmbi, deși era uluită că Marsha o ataca în felul ăsta deschis.

– Știi, întotdeauna am fost convinsă că Alexis este un bărbat care ia singur hotărîrile. N-o să fie manipulat de o femeie, nici de tine, nici de mine. Poate că tu crezi că-l cunoști foarte bine și, dacă așa stau lucrurile, atunci, te rog, luminează-mă și spune-mi de ce eu sînt cea care-i port inelul și nu tu.

Marsha pufni și se apropie de Carrie.

– Nu face decît să te folosească, imbecilo! Nu vrea nimic altceva de la tine decît sex. Fă-ți un serviciu și părăsește insula înainte să pățești ceva!

În timp ce Marsha ieşi ca o furtună din cameră, Carrie oftă, ştiind că grecoaica avea practic dreptate în presupunerea ei. O folosea, dar pentru mult mai mult decît numai sex.

– Dacă este numai pentru sex, atunci de ce nu se însoară cu tine? zise ea adresîndu-se oglinzii. În clipa aceea ştia că Marsha nu mai fusese de mult cu Alexis.

Femeia probabil că era nebună dacă ea credea că o să dea înapoi în faţa unei asemenea provocări. Zîmbind încă o dată imaginii ei reflectate în oglindă, se răsuci pe călcîie. Întotdeauna îi plăcuse provocarea, iar Marsha tocmai îi aruncase mănuşa. Era momentul pentru runda a doua. O să i-l ia cu succes pe Alexis frumoasei Marianne!

Trezind în drum priviri admirative din partea mai multor bărbaţi, Carrie se îndreptă spre Alexis. O privea cum înaintează, aruncînd un ochi critic bărbaţilor din jurul ei, privirilor lor admirative.

Ochii îi urmăreau fiecare rotunjime senzuală a trupului, atît de concentrat asupra apropierii ei, încît frumoasa Marianne întoarse capul să vadă ce-i acaparează întreaga atenţie şi se încruntă. Se părea că încă o femeie frumoasă era interesată de Alexis.

– Iubitule! M-am gîndit că mai bine mă întorc alături de tine cînd Alicia mi-a explicat că singurul scop al acestei petreceri este sărbătorirea logodnei noastre şi stabilirea datei pentru nuntă. O să fie atît de curînd? Să-ţi fie ruşine că nu mi-ai spus, om rău ce eşti! Asta să fie mica ta surpriză? îl dojeni strecurîndu-şi o mînă pe sub pieptul hainei pentru a şi-o lipi de trupul lui cu muşchi de oţel. Apoi ridică gura maliţioasă pentru a-i primi sărutul.

Lui Alexis nu-i plăcu faptul că este dojenit în faţa lui Marianne, iar Carrie ştia asta. Totuşi răspunse invitaţiei, zdrobindu-i buzele şi avînd senzaţia că a fost minunat, ca prima îmbucătură după ce flămînzise şase săptămîni.

Mai curînd înţepat, se retrase de lîngă ea pentru a se înclina uşor în faţa lui Marianne şi a-şi prezenta logodnica. O logodnică ce ar putea să-i simtă în curînd greutatea palmei peste funduleţul ăsta sexy al ei dacă nu se astîmpăra. Urmări în tăcere cum cele două femei se măsurau din priviri. Ce era asta, o luptă pe viaţă şi pe moarte?

– Încîntată să te cunosc, spuse politicoasă Carrie, ochii ei albaştri avertizînd-o pe cealaltă să-i lase în pace bărbatul. Marianne înclină doar din cap, cu un zîmbet lipsit de sinceritate.

– Voi două v-aţi cunoscut? întrebă Alexis cercetîndu-le pe rînd feţele, dar nici una nu-i răspunse. Se încruntă. Haide, Carrie. Trebuie să circulăm. Am o surpriză pentru tine.

Întorcîndu-se spre grecoaica ce rămăsese clocotind, Carrie îi zise:

– Pur şi simplu ador surprizele, tu nu? Dar ştii cît de mult îi place lui Alexis să facă surprize. În definitiv, dacă nu mă înşel, ai fost cîndva iubita lui! Carrie se aplecă în faţă. Şi, evident, nu te superi, draga mea, că ţi-am luat locul.

Se auziră cîteva exclamaţii uşoare în jur.

Carrie ştia că face un joc periculos, dar nu-i păsa. Ştia că Alexis de-abia se abține totuşi să nu izbucnească, dar n-o să îndrăznească să o muştruluiască în fața atîtor oameni, nu?

Alexis bombăni ceva în greacă şi amîndouă fetele se uitară la el. Era roşu la față şi furios şi-şi strînse mîinile pe lîngă trup. Marianne îi adresă cuvinte aspre în limba ei, după care se întoarse şi-i pălmui zdravăn fața arogantă.

Se făcu o linişte generală. Marianne se întoarse şi o luă la fugă spre scară. Se auziră apoi murmure pline de îngrijorare şi toți ochii se întoarseră spre cuplul de logodnici.

Carrie îşi regretă imediat cuvintele. Alexis era livid, fiind pe punctul de a izbucni. Fireşte că mai văzuse furia asta pînă acum în privirea lui şi i se făcu aproape rău cînd îşi aminti cum pierduse atunci.

O înşfăcă fără milă de braț şi o trase departe de privirile oaspeților, într-un colț ferit al casei. Pentru o fracțiune de secundă surprinse zîmbetul pervers al Aliciei. „Ura este foarte aproape de dragoste. Să ții minte asta", îi reveniră brusc în minte cuvintele bătrînei.

Împingînd-o într-o cameră ce semăna cu un birou, Alexis se întoarse şi încuie uşa după ei, apoi băgă cheia în buzunar.

Carrie simți că i se opreşte inima, rămînînd nemişcată în fața lui, temîndu-se chiar să facă măcar un pas în plus, darămite să mai riposteze. Era furios, iar Carrie nu-l putea condamna. Ce naiba o

apucase? Muşcîndu-şi buza de jos se uită ademenitor la el, dar nu văzu nici un pic de milă în ochii lui. Era ca un iepure înfricoşat.

– Ce ai de gînd să faci, Alexis? Îndrăzni să-i întîlnească privirea şi făcu un pas înapoi cînd îi zări furia.

– Am să fac ce ar fi trebuit să fac demult timp şi să te învăț cine conduce în relația asta. Gata, Carrie O'Riordan, zise el amenințător, trăgînd obloanele singurei ferestre a încăperii. Carrie îşi umezi buzele într-un gest nervos. Se dădu încet înapoi, dar se opri lipită de birou, în timp ce el avansa hotărît spre ea.

– Alexis, vreau să-ți explic, începu, dar era mai furios decît crezuse.

– Ce să-mi explici? Cum pui într-o asemenea situație stînjenitoare un oaspete de-al nostru?

– Oaspete care ți-a fost iubită!

– O doamnă cu care am avut o aventură cînd aveam numai douăzeci şi trei de ani. Acum este căsătorită şi are trei copii!

– Oh, murmură slab Carrie.

– Am să-ți arăt eu ție „Oh"!

Alexis respira greu, un muşchi care-i juca în maxilar fiind dovada exterioară a furiei lui. Numai cînd îi întîlni din nou privirea, Carrie văzu presiunea ce-i ardea în ochi, curbura perversă a gurii. Numai cînd îi simți palma pe pielea ei înfierbîntată îşi dădu seama ce avea de gînd să facă şi fu încîntată. Iubitul ei păgîn îşi pierduse controlul! Într-o clipă, furia i se transformase în patimă.

Era pe punctul de a o poseda acum, aici. Numai cînd îi simți buzele pline de dorință scoase un strigăt, nu de frică, ci de excitație. De bucurie.

Era exact ce-şi dorea din partea lui. Oare să țină într-adevăr la ea, aşa cum spusese Alicia? Mîinile lui erau fierbinți şi puternice şi flămînzi.

– Dumnezeule, ce dor mi-a fost de tine! murmură el cu gura lipită de a ei.

Slavă Cerului! Îi fusese dor de ea!

Îi desfăcu cocul şi-şi trecu degetele ca un piepten prin masa de păr blond, înainte de a o săruta din nou, sărutul lui fiind o dovadă că măcar la nivelul ăsta îi fusese dor de ea.

– De şase săptămîni aştept asta, gemu el. O ridică fără dificultate continuînd să-i devasteze gura şi ducînd-o spre şezlongul cu dungi aurii, lîngă care îi dădu drumul în picioare.

Acum îl săruta ea, trăgîndu-i hainele de pe el, pierzîndu-se în propria-i dorință, el lăsînd-o acum goală, numai cu diamantele ce străluceau la gît. În minutul imediat următor, îi sărută fiecare părticică a trupului ei mlădios. Sfîrcurile reacționară cu mult înainte să ajungă la ele, cu mult înainte să-şi încleşteze dinții, pe rînd, în jurul fiecăruia şi să sugă cu patimă, făcînd-o să gîfîie, să geamă şi să scoată strigăte de plăcere. Întinzînd-o pe şezlong, îi depărtă picioarele. Un zîmbet maliții îi apăru în colțul gurii cînd răspunse cu atîta promptitudine dorințelor lui nerostite. Îi inspectă fiecare centimetru al pielii bronzate ca mierea, după care se instală acoperind-o cu trupul lui.

– Şase săptămîni întregi. A meritat să stau singur, izbucni în rîs, şoptindu-i: Ar fi trebuit să te las să vii la mine. N-aş mai fi fost atît de al naibii de nerăbdător!

Într-o clipă fu peste ea, gol, păstrînd doar cîțiva milimetri distanță, provocînd-o, înnebunind-o cu dinții şi limba pînă cînd începu să-i ceară din nou şi din nou împlinirea.

Întinzîndu-se după el, îi exploră membrul dur cu atîta curiozitate sfioasă, încît îl scoase aproape din minți. Mîngîierile ei erau prea mult şi, nemaiputînd suporta, îi rosti numele printre gemete, se retrase de sub degetele ei abile şi se lansă în trupul ei strîmt şi fierbinte.

Carrie scoase o exclamație, ridicînd coapsele şi încolăcindu-şi picioarele de mijlocul lui pentru a-l simți mai adînc, căldura ei alimentîndu-i dorința. O umplu complet, rămînînd nemişcat secunde întregi. Îşi dădu puțin capul înapoi ca să vadă pasiunea din ochii ei albaştri. În clipa în care îşi dădu seama cît de mult îl dorea, cît de însetată era de el, se lansă într-un ritm care-i făcu pe amîndoi să-şi piardă aproape orice control. Carrie îl săruta cu patimă năvalnică, îşi înfipse unghiile în pieptul gol şi îl auzi cum îi strigă tare numele. O prinse de mîini pentru a-i opri atingerea devastatoare şi i le ridică deasupra capului ținîndu-i-le cu uşurință cu o singură mînă, deşi ea se zvîrcolea de plăcere. Se lansă din nou cu o forță reînnoită, dar plină de tandrețe. Cu fiecare zvîcnire, Carrie respira tot mai repede, iar strigătele înfundate îi deveneau tot mai dese. Clă-

tină necontrolat din cap şi-şi înăbuşi strigătele cînd fu cuprinsă, val după val, de spasmele extazului. Voia să-l tragă pe Alexis şi mai aproape de ea, dar refuza să-i lase mîinile libere pînă nu termină şi el. Se controla încă, ocupîndu-se de ea, pînă cînd Carrie strînse brusc coapsele şi-i auzi gemetele agonizante; acum Alexis ştia că el este captivul ei.

Acceleră ritmul pînă cînd îi auzi ultimul strigăt al eliberării agonizante. Cîteva momente mai tîrziu, îi lăsă mîinile ca să-l poată strînge mai tare în ea, în timp ce Alexis îşi descătuşa esența adînc în trupul ei. Şase săptămîni i se păruseră o viață.

Rămaseră aşa minute întregi pînă cînd îşi recăpătară răsuflarea normală. Alexis se sprijini în brațe, cercetîndu-i expresia şi sărutîndu-i încă o dată buzele. Tandrețea atingerii lui îi umplu ochii de lacrimi.

Ridicîndu-se, se aşeză cu capul în mîini, zîmbind pentru sine. După cîteva secunde, se întoarse spre ea.

– Haide, vino, trebuie să ne întoarcem la petrecere.

Carrie dădu din cap, neîndrăznind să scoată nici un cuvînt de teamă să nu strice acest prețios moment. Alexis continua să o privească de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima dată.

– Vrăjitoareo, cînd ai de gînd să înveți că nu trebuie să fiu împins atît de departe? Asta nu trebuia să se întîmple aici!

– Unde trebuia să se întîmple?

– Nu pe şezlongul din birou, zise el rîzînd.

Carrie se ridică goală în semiîntunericul camerei

şi, conştientă de privirea lui pătrunzătoare pe sînii ei, zîmbi murmurînd moale, în timp ce-şi apleca gura spre buzele lui:

– Mi-a plăcut în birou. Apoi rîse amintindu-şi de un moment special cînd el o pusese într-o situație neplăcută şi spuse: Domnul Stephanides a făcut-o în birou!

– Stai aşa, obrăznicătură ce eşti! Se aplecă şi-i prinse un sfîrc între dinți, făcînd să i se oprească respirația în gît. Deci îți aminteşti cînd jucai Cluedo cu mine?

– Ce-ai zice să-l jucăm în sala de bal?

– Îmbracă-te acum, clătină el din cap. Te rog!

Se întoarseră la petrecere mînă în mînă. O lăsă în hol doar cîteva secunde ca să ia două pahare cu şampanie. Îi întinse unul şi ciocniră.

– Pentru frumoasa, nestăpînita mea logodnică. O cercetă cîteva momente cu privirea, după care murmură încet: Îți dai seama, Carrie, că acum nu mai există nici o cale de întoarcere? O urmări cu o privire posesivă pe deasupra buzei paharului. Cu ochi strălucitori de triumf îi puse pe deget inelul cu diamant scump, de logodnă.

– Ştiu, răspunse ea şovăind. Acum se resemnase sincer cu soarta ei, cu viitorul care o aştepta. Dar ce anume o aştepta? Niciodată Alexis nu-i promisese altceva decît un mariaj de conveniență!

Capitolul 14

Încet, Carrie şi Alexis se amestecară printre cuplurile care dansau. Plutea încă, ameţită de puterea pe care o avea asupra acestui bărbat.

Chiar dacă era numai putere sexuală, acceptă ea, chiar dacă n-o iubea, cel puţin îi fusese dor de ea!

Acum era sigură că avea toate elementele pentru a-l face să se îndrăgostească de ea.

– Ce pui la cale în mintea aia a ta ocupată? Mîna lui se odihnea uşor pe fundul ei bombat, răsuflarea atingîndu-i urechea. Fu scuturată de fiori de încîntare. Îţi dai seama că ar trebui să te pun să-i ceri scuze lui Marianne pentru mojicia ta? Sărmana Marianne, nu merita aşa ceva, continuă aplecîndu-se pentru a o privi în ochii ăia albaştri. Erau încă dilataţi de pasiune în urma felului şocant în care o posedase. Sau fusese invers? Se părea nu numai că ea îl ademenise, dar şi că îl ţinea captiv.

– Dar n-ai s-o faci.

– Nu, poate data viitoare, dacă eşti norocoasă. Se opri brusc din dans cînd apăru mama lui alături.

– Scuză-mă, Alexis, Carrie, curînd va fi timpul să ne aşezăm la masă, zise Helena punînd o mînă pe braţul fiului ei. Este timpul să-ţi prezinţi logodnica bunicului tău.

Alexis dădu din cap şi o conduse spre un bătrîn care stătea într-un scaun cu rotile. Se uita la cei care dansau, fericit că participă la eveniment.

O cercetă pe Carrie cu privirea cînd se apropie să-i strîngă mîna. Zîmbi cu căldură, deşi părea fragil. Carrie simţi că i se strînge inima pentru el.

Se aplecă şi-l sărută, apoi îngenunche lîngă el şi-l ţinu un timp de mînă.

Alexis vorbi în greceşte cu bunicul său, apoi se întoarse spre ea explicîndu-i că el nu vorbeşte deloc engleza, dar că doreşte să-i ureze bun venit în patria lui.

– Aşa cum ai spus, Alexis, ştiu destulă greacă pentru a mă descurca singură. Înţeleg perfect, zise serioasă, apoi se aplecă spre bătrîn încercînd să-i explice. Alexis se uita nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Bunicul Costas zîmbi, înclină din cap şi o bătu uşor pe Carrie pe braţ cu mîna lui fragilă. Apăru Helena.

– Haide, Alexis, trebuie să mîncăm. Oaspeţii noştri or fi deja flămînzi. Şi apoi, ar trebui să anunţi ziua nunţii. Vor fi atîtea lucruri de făcut. Îl prinse de braţ, spunînd în şoaptă: Apropo, ai invitat-o pe Marsha?

– Nu, i-am spus categoric să nu vină. Carrie îi

urmări expresia; era livid. Unde este?

– Oh, este beată cui. Cred că deja este inconştientă, replică Helena cu dezgust. Dar n-ar trebui să-ţi pierzi timpul cu ea. Trebuie să ai grijă de Carrie.

– Nu pot să cred că-mi dai o lecţie de cum trebuie să-mi conduc viaţa, mama. Marsha m-a urmărit traversînd lumea pînă în America, nu invers, spuse încet, observînd expresia lui Carrie. Deci se dusese după el; tresări auzindu-i vocea. Nu este ceea ce crezi.

– Oare? întrebă întorcîndu-se spre el.

– Carrie, o să vorbim de asta mai tîrziu. N-am făcut nimic cu Marsha, îţi jur. O privi drept în ochi, aşteptînd un răspuns. Carrie ridică din umeri. De ce dracu' ar trebui să o deranjeze asta?

Alexis anunţă că nunta va avea loc peste şase săptămîni. Carrie de-abia reuşi să nu rămînă cu gura căscată. Pe ea n-o consultase nimeni. Nimeni!

Petros privi peste masă la frumoasa femeie aşezată vizavi de el, uşoara înclinare a capului ei vorbind de la sine. Planul B era în curs.

– Petros, zise Carrie cîteva minute mai tîrziu, ai vreo legătură cu graba cu care este proiectată nunta asta?

– Dacă lucrurile or să meargă prost cu operaţia mea, care urmează să aibă loc la o săptămînă după nuntă, cel puţin, copila mea, o să ştiu că rămîi pe mîinile unui om bun – soţul tău, Alexis.

Ce putea să răspundă la asta? Bărbaţii ăştia

erau foarte buni cînd era vorba de şantaj.

–. Dar, Petros, nici n-a terminat bine relaţia cu Marsha. Cred că nu este bine să grăbim aşa lucrurile. Nu putem să mai aşteptăm puţin?

Petros se detestă pentru ce trebuia să-i spună.

– Ori asta, ori Theo. Este şi el aici în seara asta, pot să vorbesc cu el, dacă preferi. Dar nu, amîndoi ştim că Alexis răspunde aşteptărilor tale. Nu i-a fost deloc ruşine să spună că s-a culcat cu tine. Aşa cum presupun că nu-ţi este nici ţie.

– Petros, sînt o femeie a anilor '90, zise îmbujorată toată. Nu-mi este deloc ruşine de ceea ce fac.

Petros închise ochii. Spera ca totul că se termine cu bine, pentru că, dacă adevărul o să iasă vreodată la iveală, ştia că Alexis şi Carrie or să fie tare furioşi.

– Dansezi, Carrie?

Tresări cînd auzi vocea din spatele ei. Theo era periculos de aproape.

– Îmi pare rău, Theo, i-am promis lui Jonathan. Oh, uite-l acolo. Ah! exclamă ea cînd bărbatul uriaş din faţa ei o prinse în braţe fără nici un efort, deşi ea se retrăsese.

– Cred că-mi datorezi un dans. Ochii lui de un căprui apos îi priveau cu insolenţă decolteul. Cel puţin un dans!

– Ascultă, Theo, este foarte drăguţ din partea ta, dar trebuie să insist să-mi dai drumul!

– Încă n-am pus cum trebuie mîna pe tine, rîse

el insolent. Poate pe terasă.

În clipa următoare se trezi pe terasă. Respira greu, împingîndu-l cu mîinile.

– Deci ce ți-a făcut acolo, înăuntru? Să ştii că ştiu, pentru că eram pe culoar, la uşă.

Carrie făcu ochii mari, simțind că-i vine rău.

– Oh, da, micuță Miss Irlanda. L-am auzit cum te-a călărit. Eu n-aş fi făcut asta. Eu aş fi fost blînd şi te-aş fi sărutat exact aşa cum am de gînd să fac în clipa asta!

Simți că o lasă genunchii exact în momentul în care apăru Jonathan.

– Carrie, aici erai. Te-am căutat peste tot. Cred că-mi datorezi un dans.

Carrie îl împinse cu putere pe Theo. Îl ura! Încă de cînd încercase să o sărute, cînd nu avea decît paisprezece ani, la o petrecere, la Petros. Din fericire, mama ei intrase în cameră să vadă dacă s-a culcat.

– Jonathan, nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare!

– Carrie, te simți bine?

Auzi vocea moale a Ninei prin uşa de la baie. Îşi şterse lacrimile. Bărbații ăştia nu le meritau. Deschise uşa şi spuse:

– Intră, Nina, vreau să vorbesc cu tine.

– Stephan m-a trimis. Nina se înroşi. Nu mi-am dat seama că Petros te-a supărat. Stephan te-a văzut părăsind masa, apoi l-am văzut pe Theo trăgîndu-te după el pe terasă. Te zbăteai să scapi,

aşa că l-am trimis pe Jonathan după tine.

– Mulțumesc! Theo este un depravat! A terminat cu mine. Ai vorbit cu Stephan?

– Nu încă. Zice să-mi rezerv ultimul dans pentru el. Maria îi dă zor că ar trebui să-i spun să şi-o pună la conservat!

Carrie izbucni în rîs. Era stilul Mariei. Universitatea din Anglia o învățase măcar un limbaj minunat de expresiv, dacă altceva nu.

– Eu aş avea rezerve, dacă aş fi în locul tău.

– Ascultă, am intrat numai să văd dacă te simți bine. Stephan şi Alexis tocmai au urcat-o pe Marsha într-un taxi şi au trimis-o pachet la hotel. Asta-i o veste bună, nu? Stephan i-a spus lui Alexis că Marsha caută să se bage singură în bucluc. L-am auzit şi pe Alexis că Marsha o să aibă ce caută dacă nu este atentă. Doamne, era negru de furie! M-a speriat de moarte. Mă bucur că nu sînt în locul Marshei.

– Sărmana Marsha, murmură Carrie. Nefericita a dat-o-n bară. Sînt sigură că-l iubeşte cu disperare pe Alexis.

– Nu-i adevărat, Carrie, greşeşti foarte tare. Nu se iubeşte decît pe ea.

– Oare? S-a dus în America cu el. Poate că Alexis mă vrea pe mine şi vrea şi o amantă.

– Nu! Îi spunea lui Stephan ieri la telefon... Nina ridică ochii în tavan. N-ar trebui să-ți spun asta, m-ar concedia dacă ar afla că am ascultat.

– Ce-i spunea?

– Cînd a fost în America, cineva a încercat să-l

omoare. Era pe petrolier cu încă un bărbat şi amîndoi au fost doborîţi şi lăsaţi acolo inconştienţi. Alexis a fost rănit, a stat mult timp în spital. Celălalt bărbat a fost omorît. După cîte ştiu, Marsha este un soi rău. Dar se presupune că eu nu trebuie să ştiu toate astea. Am ascultat numai pentru că...

Carrie nu mai auzea nimic din ce spunea Nina. Alexis rănit! Cicatricea de pe frunte era o dovadă că era adevărat.

La cel de-al doilea telefon, cînd îi spusese că murise un al patrulea om? Părea atît de disperat, atît de prăbuşit.

– De ce să vrea cineva să-l omoare pe Alexis? Gîndul o paraliza.

– Nu ştiu. Nina tresări cînd auzi o bătaie puternică în uşă.

– Nina! Carrie!

Era Stephan.

– Da, ieşim într-un minut, răspunse Nina. Crezi că m-a auzit? Or să mă termine, sînt sigură. N-am să mai găsesc în viaţa mea o slujbă.

– Nina, taci din gură. N-am să le spun nimic. Am nevoie să fie cineva de partea mea.

– Vrei să spui femeile împotriva bărbaţilor?

– Ceva de genul ăsta. Categoric se întîmplă ceva aici şi trebuie să aflăm neapărat adevărul.

– Ce dracu' v-a trebuit atîta timp? întrebă nervos Stephan.

– Tocmai făceam un schimb de impresii în legătură cu performanţele voastre, răspunse iute Carrie pentru amîndouă. Îl văzu pe Alexis încruntîndu-se, apoi zîmbind larg.

– Femeile fac lucrul ăsta, Stephan, zise el.

– Să schimbaţi impresii în legătură cu performanţele noastre? O înşfăcă pe Nina de braţ. Ai să vii cu mine. N-am să-ţi permit să vorbeşti aşa despre mine!

Nina se depărtă vrînd-nevrînd, aruncînd un zîmbet timid spre Carrie.

– Hopa, cred că am spus ce nu trebuie.

Alexis o privea, continuînd să zîmbească.

– Oh, nu! Cred că ai spus exact ce trebuia. Stephan mi-a povestit despre conversaţia pe care aţi avut-o mai devreme.

– Da?

– Da. Încerci să-i împaci. Este foarte drăguţ din partea ta.

Se uită la el. „Slavă Domnului că nu ţi-a spus care sînt sentimentele mele faţă de tine", îşi zise în gînd; ideea ca el să ştie asta, fără să o iubească la rîndul lui, ar distruge-o.

– Drăguţ sau nu, era nevoie. Caroline l-a folosit prea mult pe Stephan. Iar Nina, ei bine, ea îl iubeşte, adăugă Carrie îndreptîndu-se spre uşă, în timp ce el o împinse înapoi în baie. Ce...? Alexis îi zîmbi, prinzînd-o de talie.

– Am spus că o să ne iubim în noaptea asta. Îşi privi ceasul. Cred că noaptea ar trebui să înceapă acum!

– Aici, în baie?

– Nu, închise uşa băii, luînd-o încet în braţe. Aici

vreau numai să te sărut pînă-ți pierzi uzul rațiunii.

Şi făcu exact ceea ce promisese.

– Uf, chiar trebuie să fii atît de dură? se plînse Alexis cînd Carrie îi curăță cu dezinfectant rana din obraz.

– Şi tu ai fost dur cu rănile mele. Aşa că dinte pentru dinte.

– Dinte pentru dinte? Ce limbaj mai este şi ăsta? Se încruntă. Apropo de rănile tale, de unde naiba le ai?

– Am căzut, spuse Carrie umezindu-şi nervoasă buzele. M-am lovit şi la genunchi.

Remarcase tăietura de la genunchi şi cea de pe coapsă, cînd făcuse dragoste cu ea, noaptea trecută. Căzuse deci!

– Ai căzut? Unde?

– Ce vrei să spui prin unde? Acasă! În brutărie, acolo am căzut.

Acasă! În brutărie! Ce cuvinte mai frumoase îi puteau rosti buzele? Zîmbi la gîndul că clădirea aia veche şi părăginită putea fi etichetată drept „acasă".

– Şi ce te-o fi făcut să cazi, mă întreb? Ochii lui negri o cercetau îndeaproape. Îi ascundea ceva, iar el ştia asta.

Carrie voi să se depărteze, dar el o trase înapoi. Îşi ridică privirea la el şi-şi dădu seama că trebuie să-i spună adevărul.

– Am lucrat cu aparatul de sablat. Strînsoarea lui deveni mai puternică. Eram plictisită. Plic-ti-si-tă! Cu litere mari. Plictisită! Nu m-ai lăsat să vin la tine

şi simțeam că-mi pierd mințile!

– Vino încoace şi aşează-te pe pat. Trebuie să vorbim. Se aşezară amîndoi, față-n față. În primul rînd, aparatul ăla este mult prea greu pentru tine.

Carrie simțea cum fierbe pe dinăuntru. Drept ce o lua, vreo piticanie slăbănoagă?

– Prea greu? Nu este deloc prea greu pentru mine.

– Chiar şi dacă eşti însărcinată? Te-am auzit dimineață în baie. Dacă nu mă înşel, este vorba de grețurile de dimineață, nu?

– Ei bine, da, zise înroşindu-se. Şi ce dacă?

– Şi ce dacă? rosti el rar. Eu cred că aparatul ăla este prea greu pentru tine. Apoi zîmbi copilăreşte. Şi cît ai făcut din brutărie?

Carrie se relaxă; n-o să facă o problemă din faptul că nu-i spusese că este însărcinată.

– Nu prea mult, doar camera de jos. Ascultă, tocmai mi s-a confirmat că sînt însărcinată. Aveam de gînd să-ți spun.

Prinzînd-o de bărbie, îi ridică fața spre el.

– Am sperat ca izbucnirea de aseară, din local, să se datoreze schimbărilor hormonale.

– Iar a ta ce cauze a avut?

– Gelozia şi frustrarea. Mi-am dat seama ce idee proastă a fost să o invit pe Marsha. Îmi pare rău şi îmi pare şi mai rău pentru ce s-a întîmplat aseară. Indiferent ce ți-o fi spus Marsha, jur că nu m-am culcat cu ea de dinainte să te văd pe tine la Londra. O privi cum îşi umezeşte buzele. Am dus-o pe Marsha de pe iaht. A fost ideea mea să plece. Nu vo-

iam să-ți învenineze sufletul. Ne înțelegeam atît de bine.

– Şi America?

– America?

– Da, ce-a făcut în America?

Se înfurie. Ce naiba i-o fi spus Marsha?

– A venit în holul hotelului amenințînd că se dezbracă dacă n-o duc în camera mea şi... dacă nu fac dragoste cu ea. N-am luat-o în seamă şi cînd a început să se dezbrace, eu... se uită la Carrie aşteptîndu-se să vadă furie în privirea ei, dar văzu numai înțelegere, n-am ştiut ce dracu' să fac. Da, am dus-o în camera mea. Dar n-am atins-o. I-am spus că mă căsătoresc cu tine şi că nu mai există nici o speranță. Că trebuie să renunțe. Atunci şi-a ieşit din minți.

Carrie îi îndepărtă părul de pe frunte şi-i vorbi cu voce blîndă.

– Mulțumesc că mi-ai spus adevărul. Îşi coborî privirea, studiindu-şi mîinile. Ea mi-a spus că o iubeşti. Eu i-am replicat că tu nu te iubeşti decît pe tine. Am procedat corect?

Alexis făcu o grimasă. La ce dracu' se aştepta? Întotdeauna i-a spus că nu crede în dragoste.

– Da, ai procedat corect.

Petros stătea pe marginea patului privind urma lăsată pe perna de alături de cea pe care dormise el. Se întinse şi adulmecă parfumul scump, îngropîndu-şi fața în pernă. Complicea lui era o adevărată doamnă şi mult prea tînără pentru el, era sigur

de asta. Doctorul îi spusese să o ia mai uşor. Ha! De data asta de departe ritmul inimii lui fusese cel mai rapid din ultimul timp. Cine s-ar fi aşteptat ca ea să vină la el, în această casă şi cînd mai rămăseseră peste noapte şi alți cîțiva oaspeți! Dacă i-a văzut cineva? Dacă i-a auzit? Zîmbetul îi dispăru şi se încruntă. Femei ca ea sînt întotdeauna periculoase.

Luă paharul cu apă şi înghiți două tablete. O rănise pe Carrie seara trecută cu vorbele lui crude şi totul pentru o cauză egoistă, pentru propria lui îndrăzneală nesăbuită. Dacă nu s-ar fi implicat atunci, cu atîția ani în urmă. Prea tîrziu! Totul devenise prea complicat, iar acum înşela aproape pe toată lumea. Se auzi o bătaie puternică în uşă.

– Petros! Vreau să schimb un cuvînt cu tine!

Cînd deschise uşa, Alexis trecu pe lîngă Petros, care se uită speriat spre pat. Din fericire, perna căzuse jos.

– Ce este, Alexis?

– Să nu mă iei drept prost, prietene, zise Alexis dîndu-şi supărat capul pe spate. Vreau ca totul să înceteze. Imediat! Trebuie să-i spunem lui Carrie adevărul. Pentru Dumnezeu, acum ştie că eşti bolnav. De ce să nu-i spunem întregul adevăr?

– Să nu-mi spui tu ce să fac, zise Petros clătinînd din cap. Pot să o căsătoresc pe fina mea cu Theo uite aşa, într-o clipită. Şi pocni din degete. Şi ştim amîndoi că nu vrei asta. Eşti îndrăgostit de ea şi nu de azi, de ieri, ci de ani de zile. Oh, da! Te-am văzut cum o priveai. De abia aşteptai s-o bagi în

patul tău. Îl văzu pe Alexis că şovăie şi atunci îşi dădu seama că complicea lui îşi făcuse bine treaba. Petros era uluit că Alexis era capabil de o asemenea afecțiune. O să vină destul de curînd timpul să-i spunem lui Carrie. Trebuie să facă un moştenitor. Este singurul lucru pe care îl doresc înainte să mor.

– N-o să mori, bătrîn nesăbuit, zise Alexis trîntind un scaun. Operația s-ar putea să reuşească! Te-ai gîndit la asta?

– Cu operație sau nu, dacă însă Carrie nu face un copil, eu am să mor!

Alexis îşi trecu mîna prin păr şi începu să se plimbe cu paşi mari prin cameră. În clipa aceea simți un parfum subtil. Un parfum pe care îl cunoştea foarte bine. Cercetă rapid camera; ideea era absurdă, categoric. Nu era nimic care să indice că ea fusese acolo.

– Cum vei muri? îl atacă supărat Alexis, ignorînd parfumul care trăsese clar clopote de alarmă în creierul său.

Petros deveni foarte grav.

– Trebuie să mă crezi, prietene. Am să mor, iar asta, Alexis, o să-i provoace lui Carrie o mare durere.

Alexis închise ochii. Carrie avea de înfruntat destule, ştiind că este însărcinată, că Petros o să facă o operație importantă, n-avea nevoie de alte probleme. Dădu încet din cap.

– Nu meriți dragostea care o nutreşte pentru tine, bombăni el.

– Nici tu, murmură Petros.

– Doar cîteva săptămîni, apoi am să-i spun tot ce ştiu! Şi ieşi ca o furtună din cameră.

– Şi ştii foarte puțin, prietene, foarte puțin, şopti Petros privindu-l pe Alexis cum trece pe lîngă mama şi bunica lui fără un cuvînt.

– Ce i-ai făcut fiului meu, Petros? Părea gata să te strîngă de gît, zise Helena cu o umbră de sarcasm, oprindu-se în uşa dormitorului.

Alicia şuieră încet, numai pentru urechile Helenei:

– Ar fi trebuit chiar să-l strîngă! Omul ăsta se bagă în treburile tuturor!

– Taci, mama spuse Helena, izbucnind în rîsul ei ca nişte clopoței de Crăciun. Apoi se uită la Petros. Vii să iei prînzul cu noi pe terasă înainte să pleci, Petros?

– Dacă țineți neapărat! Nu era tocmai ce avea el în minte.

– Oh, ținem, nu-i aşa, mama? zise dulce Helena, zîmbind. Doar o să fii naşul lui Alexis. Fireşte că trebuie să iei prînzul cu noi.

– Trebuie să înceteze să se mai amestece în viețile lor, zise Alicia cu dispreț evident. Lucrul ăsta s-ar fi rezolvat de la sine.

– Mama! Alexis şi Carrie sînt amîndoi încăpățînați. Le trebuia un impuls.

Alicia o luă înaintea celor doi; ştia că n-ar trebui să condamne căsătoriile după obiceiul grecesc, a ei mersese grozav după primii trei ani. Trei ani îi trebuiseră ca să-şi instruiască bărbatul.

Îşi permise să zîmbească egoist. Bărbaţii greci cred că ei sînt boşii. Femeile ştiau că, de fapt, ele sînt!

– Trebuie să luăm prînzul cu ei? îl întrebă Carrie pe Alexis, care era posomorît.

– Mă tem că da. Fruntea i se mai descreţi puţin şi se îndreptă spre ea. Cred că-i datorăm cel puţin atît mamei. N-a mai fost atît de strictă şi ne-a permis să dormim împreună.

Carrie rîse răguşit, amintindu-şi noaptea lor nedormită.

– Nu ţin minte să fi adormit prea mult. Se ridică şi se duse spre el, înconjurîndu-i mijlocul cu braţele. Ai vorbit serios cînd ai spus că ţi-a fost dor de mine?

– Fireşte că am vorbit serios. Haide, trebuie să mergem la masă.

Mînă în mînă, se îndreptară spre terasă, unde urmau să mănînce.

– Carrie, cum te simţi în dimineaţa asta? o întrebă Helena zîmbind.

Carrie aruncă o privire spre Alexis, care clătină din cap.

– Mă simt perfect, Helena. A fost o petrecere frumoasă.

Alicia fu cea care răspunse iute:

– Da, am avut o petrecere minunată, pentru doi oameni minunaţi. Oameni care n-ar trebui să fie constrînşi să se căsătorească de nişte bătrîni nebuni. Ar trebui lăsaţi să-şi găsească singuri propriul destin.

– Mama!

– Nu-mi mai tot spune mama! răcni ea la Helena. Petros ştie care este părerea mea despre toate astea. Amestecul lui este condamnabil.

Carrie se ridică şi-şi trecu braţul în jurul umerilor bătrînei.

– Te rog, nu te supăra. Eu sînt fericită cu acest aranjament. Alexis o să fie un soţ bun şi un bun tată pentru copiii noştri.

Alicia acceptă în silă, întîlnind privirea nepotului ei. El îi făcu cu ochiul, iar zîmbetul lui diabolic era prea irezistibil pentru a nu-i răspunde.

– Da, copila mea, sînt sigură că va fi minunat. Apoi adăugă: Dar n-o să fie un partener perfect. Nici un bărbat nu poate fi!

Carrie chicoti, expresia schimbîndu-i-se cînd dădu cu ochii de naşul ei.

– Cum te simţi, Petros? Petros îşi lăsă capul în jos cînd văzu urmele durerii pe faţa finei sale. Simţind că atmosfera este tensionată, Helena interveni:

– Haideţi să lăsăm deoparte toate astea. Să vorbim despre croazieră, Alexis. Am fost dezamăgită cînd ai dispărut în dimineaţa aceea. Stephan nu poate să te înlocuiască, ştii cum ne ciocnim. Unde este Stephan? A rămas aici peste noapte, nu-i aşa, mama?

Alicia îşi bău apa cu gheaţă înainte de a răspunde.

– Da, cred că are companie; aseară a ieşit cu o tînără pe terasă. Şi trebuie să spun că se potriveau foarte bine amîndoi.

Alexis şi Carrie făcură un schimb de priviri, încîntaţi de cuvintele Aliciei. El se întoarse spre mai-că-sa.

– Hai, povesteşte, mama. Ce s-a întîmplat în croazieră? Am pierdut ceva interesant? Stephan a avut grijă de prietenul meu, Garry, aşa cum i-am cerut?

– A avut, dar de ce a trebuit să rămînă, n-am să ştiu niciodată. Ah, da, ştie să conducă foarte bine o barcă cu motor. Cred că s-ar putea să-mi placă, în cele din urmă, dar sînt sigură că nu este ce spune că este. Helena se întinse după o felie de brînză. Zîmbetul ei expresiv îl făcu şi pe fiul ei să zîmbească. Îl iubea atît de mult cînd zîmbea aşa! Dar Alexis se încruntă imediat.

– Ce vrei să spui?

– N-am avut încredere în el. I-am cerut unui prieten să-l verifice. Maria i-a spus Ninei că este profesor fără catedră. Eu nu asta am aflat. Luă o portocală şi începu să o decojească.

– Şi eu am pus să fie verificat, recunoscu sobru Petros. Ştiu sigur că nu este profesor şi ştiu că nu-l plac!

– Atunci ce este şi cine este? întrebă Alicia.

Carrie oftă uşurată; şi ea voia să ştie, dar nu îndrăznea să întrebe. Lucrurile deveneau tot mai complicate.

– Este scufundător profesionist.

– Este om de ştiinţă.

Petros şi Helena vorbiră deodată, apoi se uitară unul la altul.

– Este bodyguard! spuse clar Alexis. Vizita Greciei, aşa că l-am angajat să aibă grijă de voi toţi, cu discreţie.

– Poftim? Helena rămase cu gura căscată.

– Nu trebuie să-ţi faci probleme, o linişti Alexis.

Carrie simţi că o apucă ameţeala. Să le spună tuturor acum sau să-i spună numai lui Alexis, cînd or să fie singuri că i-a văzut pe Garry şi pe Maria plimbîndu-se mînă în mînă, pe lîngă brutărie? Un lucru era sigur, Maria nu-i mărturisise de legătura lor. Ce să facă? Poate că ar trebui să vorbească chiar cu Maria.

Helena, care în mod normal era atît de stăpînă pe ea şi pe situaţie, păru dintr-odată fragilă şi slabă.

Petros i se adresă lui Carrie.

– Tu ce crezi de prietenul nostru, Garry? Ai băgat de seamă ceva?

– Cu mult înaintea voastră. Beţivul nostru bea aproape numai apă, doar un singur uzo pe zi, în rest, apă cu esenţă de anason. L-am urmărit la taverna şi l-am văzut şi pe iaht. Se îmbujoră cînd observă că toată lumea o priveşte cu gura căscată. Şi mi-am dat seama că şi eu cumpăram esenţă de anason cînd eram tînără. Mă prefăceam că beau. Cînd aveam cincisprezece ani, obişnuiam...

Alexis rupse tăcerea, izbucnind în rîs. Toţi îl urmară, inclusiv Alicia şi chiar şi Carrie. Voioşia asta zgomotoasă îi adusese pe terasă pe Stephan, Maria şi Nina.

Petros şi Helena rîdeau cu lacrimi; Alexis o strîngea pe Carrie la piept.

– Eşti atît de preţioasă, iubita mea. Uite unde era Miss Marples! Dacă ai ştiut cine era G...

Carrie îi închise gura cu un sărut, apoi îi şopti:

– Să nu afle Maria. O să-i spună şi o să strice toate ploile.

Alexis se retrase receptînd mesajul şi duse un deget la buze făcîndu-le semn celorlalţi să nu scoată un cuvînt.

– Ce este zgomotul ăsta? întrebă Maria apărînd pe terasă încă în pijamaua ei scurtă de mătase. Este de-abia prînzul! Trebuie să dorm zdravăn după o asemenea petrecere!

În urma ei apărură Stephan şi Nina.

– A mai rămas ceva de mîncare? întrebă Stephan.

– Aşa sper, n-am început cu adevărat, zîmbi Carrie. Şi eu mor de foame.

– Întrebarea este să mergem la vila mea şi să fim luaţi în primire de personal? O văzu că se strîmbă. Sau mergem la brutărie, unde putem vorbi în linişte şi pot să văd ce minuni ai făcut acolo? o întrebă Alexis după un prînz minunat.

– Să vorbim?

– Da, cred că trebuie să stăm de vorbă. Să vorbim serios. În primul rînd despre de sora mea şi apoi, cine ştie? Poate că o să vorbim de noi, zise el solemn.

– Mergem acasă, spuse ea pur şi simplu. Se încruntă. Alexis vorbise foarte grav. Să regrete oare logodna lor? Dacă ar putea să-i citească şi ea măcar o dată în suflet ar fi minunat, dar ochii lui nu-i dezvăluiau niciodată nici unul dintre secrete.

Stephan se îndrepta spre ei.

– Unde este Nina? îl întrebă Alexis, ridicîndu-şi mînecile.

– Se schimbă. Ne întrebam dacă mai ai nevoie de ea. Îşi ia slujba atît de al nabii în serios, încît m-a trimis să te întreb, zise Stephan aşezîndu-se vizavi de Alexis. Prea în serios după părerea mea.

– Fata nu este proprietatea mea, Stephan, eu numai am angajat-o. Şi da, vreau s-o văd luni la birou. Şi o privi pe Carrie, cufundată în gînduri. Ia spune-mi, vere, ţi-au fost de vreun folos cele spuse de logodnica mea?

Stephan zîmbi cu dispreţ.

– Femeile! Pff! N-am să le pot înţelege niciodată. Îi propun să ne căsătorim, de îndată ce se pronunţă divorţul, adică – îşi ridică mîinile în aer – şi ce crezi că-mi spune? Îmi spune că ar trebui să trăim un timp împreună, chiar dacă părinţii ei nu sînt de acord cu asta.

– Şi ce este rău în asta, Stephan? interveni Carrie, înfuriată brusc de atitudinea lui.

– Rău? Este imoral! răcni el revoltat de ideea de a trăi împreună.

Carrie oftă şi cînd vorbi, scepticismul ei profund era clar:

– Oh, uite unde am ajuns. Este perfect să ai o legătură cu ea, dar atunci cînd îţi convine ţie, tu vrei să te căsătoreşti. Tipic pentru bărbaţi!

– Firește că vreau să ne căsătorim, mai ales

înainte să avem copii. Nu văd ce este rău în asta.

– Nu?

– Nu! Este cu totul altceva şi nu văd nimic greşit aici.

– Voi, bărbaţii, nu vedeţi niciodată! Carrie se ridică brusc de pe scaun aruncîndu-i lui Alexis o privire care ar fi putut să-l ucidă. Iar tu n-ai nici un motiv să pari atît de încîntat de tine. Şi tu eşti la fel. Cînd îţi convine ţie, atunci trebuie să se întîmple totul. Cînd le convine ticăloşilor de bărbaţi! Şi cu asta, plecă să caute un loc unde să fie singură.

– Şi ea! Stephan părea uluit. Parcă întreaga forţă feminină are ceva împotriva noastră astăzi. Mai întîi Maria, acum astea două.

– Femeile sînt foarte temperamentale, Stephan, zîmbi îngăduitor Alexis. Întotdeauna am crezut că pot trăi fără ele, dar se pare că nu pot.

– Mă bucur să aflu că, în sfîrşit, ai capitulat! Părea absolut nedrept ca tu să rămîi întotdeauna imun! zise Stephan cu o umbră de satisfacţie.

Alexis o găsi pe plajă, treizeci de minute mai tîrziu.

– Bună. Te superi dacă stau şi eu cu tine?

Carrie îşi şterse ultima lacrimă şi-şi ridică privirea spre el. Observă că se schimbase în costumul *Armani*.

– Ai să-ţi murdăreşti costumul dacă te aşezi pe nisip.

– Şi ce dacă? Cui îi pasă? zise, ridicînd din umeri. Aşezîndu-se lîngă ea, se întinse şi o luă de

mînă. Cum te simţi acum? Mai bine? Mă tem că Stephan este victima unei crize nervoase, cu tine şi cu Nina. A rămas complet şocat de izbucnirea ta.

– N-ar trebui să fie atît de.. un misogin! Mă înfurie!

– Te înfurii şi eu?

– Tu mă înfurii întotdeauna. Am fost furioasă pe tine cînd mi-ai spus să rămîn acasă, în timp ce eu nu-mi doream altceva decît să vin cu tine, în America.

– Ah! Ei bine, asta era ceva mai dificil. Strîngînd-o de mînă, se uită spre mare, liniştită. De doi ani ajut autorităţile să facă unele cercetări în legătură cu cîţiva mari baroni ai drogurilor.

– Droguri?

– Cam acum un an, compania mea a angajat un căpitan Morretti. Recomandările lui erau excelente. Ulterior, am descoperit că erau false. Alexis ridică din umeri. Tot atunci am descoperit că folosea nava mea pentru a aduce droguri din America de Sud în Europa.

– L-au prins?

Alexis clătină din cap.

– Morretti a fost omorît cînd eram eu în America. Bosul lui, cine o fi, ştia că noi ajunsesem aproape. Mult prea aproape.

– De aceea... Carrie se opri înainte să se deconspire. Vreau să spun că de aceea îi ajuţi tu. Pentru a descoperi totul.

Dădu din cap, înlăturîndu-i o şuviţă de păr de pe faţă şi dîndu-i-o după ureche.

– Da. Au încercat să mă ucidă şi pe mine cînd am fost acolo şi de aceea nu puteai să vii şi tu.

– Cum? Punîndu-i o mînă pe genunchi, repetă întrebarea: Cum au încercat să te omoare?

– Am primit o lovitură care m-a lăsat inconştient. Eu am fost norocos; unul dintre membrii echipajului a murit, spuse cu tristeţe.

– Ar fi fost ameninţată şi viaţa mea?

Se priviră în ochi.

– Cine ştie? Mi-ar fi plăcut să fii şi tu acolo, dar era prea periculos. Mi-a fost dor de tine.

– Plăcut? întrebă melancolică.

– Metaforic vorbind, amendă el iute ce spusese mai înainte. „De ce dracu' nu pot să-i spun că o iubesc?" Poate că Petros are dreptate – o iubeşte dintotdeauna. Nu iubise pe nimeni cu adevărat. Dar de-abia acum îşi dădea seama de asta şi trebuia să se obişnuiască cu sentimentul.

– Da, fireşte, repetă ea. Metaforic vorbind.

– Încă îmi este dor de tine, Carrie. Se uită la buza ei de jos, care tremura. Cu siguranţă faptul că-mi este dor este un început în direcţia cea bună. Dragostea mi se pare a fi un cuvînt care are mii de semnificaţii diferite. Chiar contează sentimentele? Ca soţ şi soţie, faptul că ţinem unul la altul le va fi de folos copiilor noştri.

Carrie se aplecă în faţă şi-l sărută.

– Fireşte că sentimentele contează.

– Haide, vino să mergem la brutărie. O strînse de umeri. Va trebui să ne gîndim la un nume pentru locul ăsta.

– Ce-ai zice să-i spunem „Vizuina"?

– Îmi place mai mult decît poţi să-ţi închipui, zîmbi el. Ştim adresa numai eu şi tu. Nimeni altcineva nu trebuie să ştie. Cînd sînt acolo, nu-mi dau decît numărul mobilului.

Porniră pe plajă, ţinîndu-se de mînă şi urcară pe cărarea ce ducea în spatele vilei.

– Mama ta deţine o parte din pămîntul ăsta, nu-i aşa?

– Da. Mama are contul ei, iar tata i-a lăsat destul. Nu mă amestec în afacerile ei decît dacă mi-o cere. Tata a fost unul dintre cei mai bogaţi oameni din Grecia, spuse grav, ca şi cum banii ar fi avut vreo legătură. Pentru el, probabil că avea. Acum eu sînt.

Ajunseseră aproape la poarta de fier forjat care ducea spre terasă, cînd Carrie se opri.

– Şi de asta ai nevoie de un moştenitor? Ca să-i laşi banii tăi? îl întrebă, cunoscînd deja răspunsul. Alexis vorbise de asta de nenumărate ori. Făcea parte din înţelegere, dar ea voia să ştie – de ce? Categoric nu era recompensa lui pentru scoaterea lui Petros din dificultăţile financiare, pentru că Petros nu avea nici o dificultate financiară, ştia lucrul ăsta.

– Nu. Nu este vorba doar de a avea un moştenitor, nu se mai pune aşa problema.

Carrie se uită la el, părea obosit şi ciudat de vulnerabil.

– Atunci de ce?

Capitolul 15

Exact în momentul în care Alexis era pe punctul de a-i da un răspuns, apăru Maria alergînd şi-i întrerupse, dîndu-le veşti proaste.

– Carrie, slavă Domnului că te-am găsit! A sunat Audrey, vrea să te duci în Anglia. Peter are pneumonie, este foarte bolnav, în spital şi întreabă de tine, spuse Maria neînvrednicindu-l pe fratele ei nici măcar cu o privire.

– Oh, nu! Nu Peter al meu!

Se întoarse spre Alexis şi cuvintele îi rămaseră în gît. Era livid! Cum nici că se putea mai livid!

– Nu-mi spune, trebuie să pleci. Sarcasmul ţîşni în aer ca un glonţ ce-şi despică ţinta în două.

Maria se întoarse spre el, contraatacînd în apărarea lui Carrie.

– Tu nu înţelegi! Peter o iubeşte la nebunie pe Carrie! Dacă el cere să o vadă, trebuie să se ducă, pur şi simplu trebuie. Dragostea lor este ceva special. N-am văzut niciodată aşa ceva. Şi, în afară de

asta, tu nu poţi să o opreşti.

Carrie văzu cum i se distorsionează faţa. I se făcea rău cînd se gîndea, dar trebuia să plece cît mai curînd posibil şi singurul om care o putea duce repede acolo stătea în faţa ei. Îi atinse braţul şi simţi cum se retrage.

– Am nevoie de ajutorul tău. Te rog, Alexis. Trebuie să ajung repede. Vii cu mine? Vino să-l cunoşti şi tu pe Peter, te rog. Atunci ai să înţelegi.

Faţa îi deveni dintr-odată de nepătruns şi, cu o voce pe care Carrie de-abia i-o recunoscu, îi spuse că avionul o să fie alimentat şi gata să plece la Londra în cursul serii. Şi cu asta se îndepărtă.

– De ce dracu' este atît de supărat? Era livid! Doar trebuie să înţeleagă situaţia micului Pete! Maria era revoltată de purtarea fratelui ei pentru a doua oară în aceeaşi zi. Oare se transformă într- un fel de tiran? Carrie clătină din cap.

– Crede că Peter este un bărbat. I-am spus că Peter este fiinţa pe care o iubesc. Ridică mîinile spre cer. Obosise de toată prefăcătoria asta. Aveam nevoie să ştiu că ţine la mine. Căsătoria asta nu înseamnă nimic pentru mine, dacă el nu ţine la mine!

Maria rămase cu gura căscată.

– L-ai minţit pe fratele meu mai mare? Carrie, ăsta-i un păcat. Dar unul care-mi place, adăugă zîmbind.

– Nu l-am minţit. Pur şi simplu nu i-am spus ceea ce trebuie despre Peter. L-am lăsat să presupună ce vrea. L-am lăsat să creadă că Peter este

bărbatul pe care îl iubesc. Oh, Dumnezeule, Maria, să fie Peter chiar atît de bolnav?

– Am scris pe o hîrtie numele spitalului. Pare să fie destul de serios. Audrey nu ți-ar cere să te duci la Londra dacă n-ar fi ceva grav, nu?

– Aşa este, dar am vorbit cu ea ieri. Fusese bolnav, dar nu ceva foarte grav, sînt sigură.

– Crezi că ar vrea să-ți strice logodna? spuse Maria ridicînd din umeri. Carrie zîmbi, ştiind că Maria nu încearcă decît să-i atenueze îngrijorarea.

– Nici măcar nu ştie. N-aş fi împovărat-o cu problemele mele cînd are destule cu Peter. Nu este uşor să îngrijeşti un copil cu sindromul Down. Ultimul lucru de care ar avea nevoie ar fi problemele altcuiva. Peter are destulă energie în mod normal şi poate fi foarte obositor. Ochii i se umplură de lacrimi. Are, de asemenea, şi multă dragoste.

– Hai să te ajut să împachetezi, propuse Maria.

– Nu, dacă Alexis este înăuntru nu vreau să provoc o scenă.

– Glumeşti! Probabil că a ieşit deja ca să se liniştească. Ai de gînd să-i spui? Despre Peter?

– Da. Îmi pare rău că l-am lăsat să creadă altceva. A fost nedrept din partea mea să folosesc în felul ăsta dragostea lui Peter.

Cînd ajunse la uşa verandei, Carrie se opri. O maşină ţîşnea de pe alee şi nu avu nici o îndoială în ce-l priveşte pe cel care se afla la volan.

– Uite, a plecat. Ştiam eu. Acum te pot ajuta să împachetezi dacă vrei, zise Maria, observînd expresia încordată de pe fața ei palidă. Nu-ți face probleme, o linişti fata, o să se întoarcă precum o săgeată la tine. Nu l-am văzut niciodată purtîndu-se aşa cu o femeie. Tipul ține mult şi sincer la tine, Carrie.

Carrie oftă; ar fi dat orice pe lumea asta să ştie că este cu ea pentru că aşa vrea el, nu pentru că se simte obligat.

Alexis îşi privi ceasul. Era ora 7 p.m., iar ea urma să plece în jur de opt, în funcție de condițiile atmosferice. Cum îndrăzneşte să folosească avionul lui pentru a alerga la dragostea ei? Şi totuşi el acceptase. Cînd i-a văzut în privire dragostea pentru Peter, l-a cuprins o gelozie nebună. Dacă n-ar fi plecat imediat, ar fi răbufnit.

Oftă. Mapa zăcea nedeschisă pe biroul lui şi, potrivit Ninei, era acolo de cîteva zile. Plicul nu fusese desigilat. Ce mai aştepta? Dosarul numitului Peter Burnley se afla chiar în fața lui. O parte din el nu dorea să-l desfacă, temîndu-se de ce ar putea afla.

Desfăcu cu grijă plicul. Fotografia care căzu din el era cea a unui copil. Un copil cu nişte ochi verzi uriaşi, cu un zîmbet minunat şi o față pe care i se vedea condiția. Citi cu aviditate raportul pînă cînd ştiu absolut totul despre Peter Burnley.

Poftim, vrăjitoarea asta care complotează şi înşeală! A fost ținut în şah din cauza unui copil! L-a făcut să-şi piardă aproape mințile la gîndul că iubeşte pe altcineva! Oh, ce prost fusese! Începu să rîdă din nou, pentru a doua oară în ziua aceea. Îl

îmbrobodise cum nici că se putea mai bine, făcîndu-l să danseze aşa cum îi cînta ea, iar acum pleca în Anglia ca să scape de consecinţe. Îşi privi din nou ceasul. O să-i permită să-i folosească avionul, dar numai cu un preţ. Nici măcar Carrie nu merita să scape nepedepsită pentru asta!

Puse mîna pe telefon şi dădu nişte ordine. Luă apoi dosarul şi-l puse cu grijă în geanta diplomat, luă cheile maşinii şi coborî.

Deci Carrie îl cunoştea de ceva timp pe Peter. Evident, ea avea o relaţie specială cu băieţelul, dacă se gîndea la dragostea pe care i-o văzuse mai devreme în privire.

Începu să se înfurie; obrăznicătura asta neascultătoare se folosise de un copil ca să-l facă gelos şi reuşise! Şi încă cum! Înghiţise complet momeala! Acum era timpul să plătească!

Motoarele încetiniră din nou şi, privind pe una dintre micile ferestre, Carrie îl văzu pe căpitan îndreptîndu-se spre avion. Plecase singur în urmă cu cîteva minute şi se întorcea însoţit. Voi să se retragă de la fereastră, dar dintr-odată făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă ce vede. Bărbatul care-l însoţea pe căpitan era Alexis!

Cînd intră în cabină se priviră reciproc, după care Alexis înaintă către ea.

– Ce faci aici? Vocea ei era ca o şoaptă. Undeva, în adîncul sufletului, era încîntată să-l vadă; avea nevoie de sprijinul lui, dar expresia feţei o deruta.

– M-am gîndit că n-ai unde să fugi de întrebările mele la o înălţime de treizeci de mii de picioare, zise aşezîndu-se lîngă ea şi tăindu-i orice posibilitate să o ia din loc. Ridică întrebător dintr-o sprînceană, ştiind că-i este teamă după felul în care-şi frămînta mîinile în poală.

– De ce aş face asta? N-am de ce să fug, zise bîlbîindu-se uşor şi accentul ei irlandez deveni foarte puternic.

– Oh, da? N-ai de ce? Ia gîndeşte-te mai bine. Cred că ţi-ar face mare plăcere să fugi de mine. În voce avea o notă de cinism, iar cuvintele îi erau uşor ameninţătoare. Dar n-are rost s-o faci. Dacă fugi, am să te prind. Sînt foarte supărat pe tine, Carrie.

– Ţi-a spus Maria de Peter?

– Oh, nu, deci ştie şi ea, da? Numai eu, şi se bătu cu degetul în piept, numai eu am ştiut atît de puţin.

– Ai ştiut? Inima începu să-i palpite. La trecut?

– Da, la trecut, Carrie, iar acum vreau să aflu de ce?

Stewardesa zîmbi patronului şi logodnicei lui.

– Domnule Stephanides, centura de siguranţă, vă rog.

După ce vor decola, se va întoarce ca să-i întrebe dacă vor ceva răcoritor, dar pentru moment plecă, lăsîndu-i să-şi continue liniştiţi conversaţia.

Alexis îi dădu lui Carrie plicul din geantă.

– M-ai dezamăgit, Carrie. L-ai folosit pe copilul ăsta ca să faci ce? Să mă înfurii pe mine? Să te

răzbuni pentru că ți-am forțat mîna? Mă aşteptam la mai mult din partea ta.

– Nu m-am gîndit nici o clipă la răzbunare. N-am făcut-o pentru asta. Am făcut-o pentru a încerca, a încerca... Vocea i se stinse.

– Ei bine, ce să încerci? Îi întoarse fața spre el. Nu mai vreau minciuni, Carrie.

– Nu te-am mințit. Îl iubesc sincer pe Peter.

– N-o mai lungi atît, spune-mi de ce?

– Voiam o reacție. Întotdeauna ai fost atît de stăpîn pe tine pînă cînd am pomenit numele lui Peter, iar mai tîrziu, cînd noi... cînd am făcut dragoste... Ai pierdut...

– Ce am pierdut?

– Ți-ai pierdut controlul! Atunci mi-am dat seama că s-ar putea să ții la mine. Aşa că te-am lăsat să crezi că Peter este un bărbat. Practic, nu te-am mințit niciodată. Pur şi simplu am vrut să ții la mine nu numai pentru trupul care-ți poartă copilul, ci pentru mine, Carrie O'Riordan. Se smulse din mîinile lui. Pur şi simplu aveam nevoie să ştiu că eşti gelos. Menționarea numelui lui Peter trezea un răspuns din partea ta, o reacție.

– Trezea?

– Oh, da, fața ți se contorsiona, uite aşa... Cînd îi imită expresia, îi veni să izbucnească în rîs, dar se abținu; era încă furios pe ea, nu? Sau s-ar putea să nu mai fie!

– Chiar aşa?

– Iar cînd eşti furios, uite aşa... Fața ei luă o altă expresie, de data asta una care trezea spaimă.

Alexis îşi trecu mîna prin păr şi se relaxă uşor.

– Cred că am fost destul de dur cu tine. Să-ți cer să te căsătoreşti cu mine, să te forțez să-mi faci un copil şi totul pentru o flotă de nave de transport.

Avionul era acum gata, cu motoarele în plin avînt, aşteptînd semnalul de decolare.

– Oh, scuteşte-mă cu asta! Ştiu totul despre finanțele lui Petros. Ştiu că nu este deloc pe punctul de a da faliment; practic, pe hîrtie, afacerile lui merg chiar foarte bine, aşa că nu-mi mai servi prostiile astea!

Stewardesa tuşi discret.

– Doriți o cafea, domnule, doamnă? Amîndoi dădură din cap că da şi se uitară după stewardesă, care se retrase în cabina ei, înainte de a continua discuția.

– Şi totuşi accepți să continui toată treaba asta. De ce? întrebă Alexis, curios să afle răspunsul. Ştia că nu putea fi păcălită cu prea uşurință şi că planul lui Petros n-o să reziste, avea prea multe lacune, exact aşa cum prevăzuse el.

– Ai uitat de copilul nostru? Nu numai că ne potrivim amîndoi şi sîntem buni în pat, dar se pare că sîntem o pereche excelentă şi cînd este vorba de actul conceperii. Obosise de toate astea, era chiar foarte obosită. Sigur, i-ar fi plăcut să fie ca-n poveşti, cu dragoste, sărutări, romantism, dar vocea realității îi şoptea că lucrurile stau altfel. O să se mărite de dragul copilului, iar în ce o priveşte, o să se împace cu gîndul că iubeşte un bărbat care nu-i răspunde la această dragoste.

– Nici un alt motiv? o întrebă moale.

– Încă două motive, se răsti la el.

– Numai două? Atunci spune-mi-le!

O cuprinse frica, de-abia mai putea respira, dar rămite să-i vorbească. Era foarte speriată de el.

– Aştept.

– Theo; nu suport ideea unei căsătorii cu el... Aş părăsi insula, mi-aş părăsi căminul mai degrabă decît să mă mărit cu Theo, nici măcar pentru a-i da lui Petros nepotul pe care şi-l doreşte atît!

– Şi al doilea?

– Al doilea... izbucni în rîs, n-ai să crezi cîtuşi de puţin al doilea motiv, aşa că mai bine nici nu ţi-l mai spun.

– Şi al doilea? repetă, ochii lui negri cercetîndu-i stăruitor faţa.

– Al doilea este pentru că ţin foarte mult la tine.

– Poftim? Rămase tablou, evident răspunsul ei nu era cel pe care îl anticipase.

– Cu alte cuvinte... Vreau să spun... te iubesc! Am făcut toate astea, l-am implicat pînă şi pe Peter, pentru că te iubesc! repetă uitîndu-se la el cum se încruntă.

Sosi cafeaua şi o băură în tăcere. Alexis se purta de parcă ea n-ar fi spus nimic.

– Alexis! Nu mă lăsa aşa. Am fost foarte sinceră cu tine; trebuie să ştiu dacă ţii la mine. Se disprețuia pentru că era atît de slabă; aproape că-i cerşea un răspuns, aproape că-i cerşea aprobarea, respectul. Indiferent ce i-ar oferi el.

– Da, Carrie, şi eu ţin foarte mult la tine, zise

trăgînd-o la piept şi sprijinindu-şi bărbia de capul ei. Şi aşa, îmbrăţişaţi, au dormit tot drumul, relaxaţi şi mulţumiţi.

– Carrie, lasă-mă pe mine, zise Alexis încruntîndu-se, în timp ce încerca să-şi dea jos bagajul. Se urcase pe scaun şi se întindea după o geantă cînd apăru Alexis din carlingă.

Exact în clipa în care spuse „E perfect, o fac eu", îi alunecă un picior, căzînd pe podeaua avionului şi lovindu-se la copasă şi la cap, ţipînd de durere.

– Ai păţit ceva, Carrie? o întrebă repezindu-se la ea. la să-ţi văd vînătăile. Se strîmbă cînd îşi plimbă degetul pe marginile juliturii roz din obraz, cercetîndu-i paloarea feţei. Trase o înjurătură în greceşte şi privi în ochii ei albaştri foarte confuzi.

Carrie înghiţi în sec; îşi dorea din tot sufletul să înceteze să o mai atingă. Suferea atît de mult şi asta nu din cauza durerii.

– Ai simţit că leşini? Ţi-e rău? întrebă el îngrijorat.

Carrie clătină din cap şi-şi umezi buzele, neştiind la care întrebare să răspundă mai întîi. De fapt, se simţea îngrozitor. Avea buzele uscate, iar gîtul îi era ca pergamentul, dar stomacul era cel care se revolta. Poate că din cauza zborului. Sau poate de îngrijorare din cauza lui Peter.

Alexis preluă imediat controlul. Îi comandă stewardesei un pahar cu apă minerală şi-i spuse lui Carrie să-şi aplece capul între genunchi, iar el în-

cepu să-i maseze gîtul şi ceafa. Din fericire, apa şi biscuiţii pe care-i dădu îi potoliră stomacul.

– Trebuie să mă aranjez puţin, Alexis, zise cînd fu capabilă să se ţină ca lumea pe picioare.

Îşi îndepărtă părul de pe faţă şi se spălă cu apă caldă, după care se simţi mai bine. Acum era gata să iasă pentru a-l înfrunta pe bărbatul pe care îl iubea. Deschise uşa şi dădu cu ochii de Alexis. Nu mai părea tandru şi îngrijorat, ci doar înalt şi parcă străin. Ridică braţul şi-i blocă intrarea în cabină. Carrie se dădu înapoi de parcă ar fi lovit-o, neîndrăznind să-i întîlnească privirea de teama respingerii.

– Uită-te la mine, zise moale, dar era clar un ordin.

Ordin căruia nu i se va supune. Clătină din cap cercetînd covorul pe care călca.

– Am spus să te uiţi la mine, Carrie. Întinse mîna şi o prinse de bărbie, ridicîndu-i faţa, nemaiavînd altă alternativă decît să se scufunde în fluviul ochilor lui întunecaţi şi plini de căldură.

– Poftim. Ce vrei?

– Cum te simţi acum? Ai vomat? M-am temut, de asemenea, că ai să fugi de mine pentru că nu-ţi pot întoarce dragostea. Problema nu este că nu vreau să te iubesc, ci că nu înţeleg cuvîntul. Îmi pare rău. Tot ce ştiu în momentul ăsta este că ţin foarte mult la tine. Am nevoie de timp ca să-mi dau seama de lucrul ăsta căruia tu-i spui dragoste. Şi nu ştiu de cît timp voi avea nevoie pentru asta. Vocea lui îngrijorată şi privirea cercetătoare îi slăbiră hotărîrea de a rămîne supărată pe el.

– Am să-ţi acord timpul ăsta, zise cu o voce nesigură. Alexis îi ridică părul, cercetînd-o să vadă urmele căzăturii. Acum mă simt mai bine, n-o să am nimic, Alexis, îţi promit. Am intrat numai pentru a-mi pieptăna părul şi a mă aranja puţin.

Din nou îşi plimbă degetele lui delicate peste obrazul lovit; Carrie simţi că se aprinde, simţi o slăbiciune şi dorinţa de a-i cădea în braţe. Închise ochii în timp ce degetele lui delicate îşi continuară cercetarea pe gît şi trecură peste o zonă categoric erogenă. Îi prinse apoi faţa în mîinile bronzate şi puternice şi-şi lăsă capul în jos pentru a-i cuprinde buzele depărtate. Da, ştia că Alexis ţine la ea.

Spitalul mirosea a curat. Li se spuse că terapia intensivă pentru copii este la etajul întîi şi vizitele sînt permise oricînd, ziua şi noaptea. Sora de la biroul de primire le dădu cîte un halat alb, întrebîndu-i la cine mergeau.

– Peter Burnley, spuse Carrie.

– Ah, da. Trebuie să fiţi Carrie a lui. Sora zîmbi cu căldură aruncînd o privire admirativă spre Alexis. Întreabă tot timpul de dumneavoastră. Mă tem totuşi că este foarte bolnav. Am să vă conduc eu. Părinţii lui sînt cu el şi este, cred, acolo şi un preot.

Alexis întinse imediat braţul să o susţină; Carrie se făcuse albă ca varul la faţă.

– N-o să moară, nu-i aşa?

Sora nu-i răspunse.

– Poftiţi pe aici, puteţi sta de vorbă cu mama lui.

Micuța femeie care ridică ochii cînd intrară în cameră scoase un mic țipăt şi se repezi în brațele ei.

– Oh, Carrie! Îmi pare rău că a trebuit să te aduc aici, aşa. Vrea să te vadă, este într-adevăr rău, plînse Audrey îndureratã.

– Este în regulă. Ştii că vreau să fiu aici. Dar cum s-a întîmplat? Ai spus că are bronşită, şopti Carrie, uitîndu-se la copilul din pat.

– După cum ştii, este întotdeauna mai slăbit cînd are crizele de astm, dar cînd se simte bine este plin de energie. Şcoala a organizat o ieşire cu corturile pentru copii. L-am luat şi pe el şi cîțiva au fost surprinşi de ploaie. Peter s-a ales cu o bronşită. Cînd am vorbit cu tine, mergea spre bine, dar a intervenit asta. Oh, Carrie, este atît de bolnav. În seara aceasta n-a putut să-şi bea nici măcar sucul de portocale şi adoră sucul de portocale. Izbucni din nou în plîns. A venit preotul să-l vadă. Asta înseamnă că ei cred că o să moară, nu?

– Nu, nu spune asta. N-o să moară. Are nevoie de o climă mai caldă. Cînd o să se facă bine, o să vină în vacanță la noi, poate, nu, Alexis? zise uitîndu-se la el pentru confirmare.

– Fireşte că poate, puteți să veniți toți.

Graham Burnley se ruga lîngă patul fiului său. Ridică spre Carrie ochii plini de lacrimi.

– Mulțumesc că ai venit, scumpo. Ştii ce mult reprezinți pentru el.

– Şi el pentru mine, şopti Carrie.

Alexis se uită la copil, care respira printr-un cort cu oxigen. Obrăjorii îi erau îmbujorați în pofida stării lui. Năsucul era uşor în vînt, obraznic, dar cînd deschise ochii Alexis văzu o lumină căreia nimeni n-ar fi putut să-i reziste. O lumină care străluci cînd o văzu pe Carrie. Acum înțelegea legătura dintre cei doi.

– Cawwie, şopti vocea firavă, iar micuțul întinse o mînă. Carrie i-o luă, iar Graham se retrase să-i facă loc.

– Petie, ce cauți tu aici? îl întrebă uitîndu-se în jur cu un dispreț simulat. Băiețelul zîmbi.

– Cawwie, te iubesc. Spune lepede asta în gleceşte.

– *Sagapo*, zise ea moale.

– Saggipoo, repetă cu un zîmbet slab. Pronunția era evident un joc al lor, iar Alexis zîmbi şi el.

– Şi eu te iubesc, dragul meu. Aş vrea să te sărut, dar nu pot, şi-i arătă cortul cu oxigen. Băiețelul țuguie gurița şi se sărutară prin cort.

Alexis rămase nemişcat, profund emoționat. Peter îi confirmase în clipa aceea că într-adevăr Carrie era specială, că iubea cu o pasiune pe care nu o mai întîlnise la nimeni altcineva şi nu numai pe Peter.

– Cine este el? întrebă copilul uitîndu-se la Alexis, care-i zîmbi şi-i făcu cu ochiul. Carrie îl luă pe Alexis de mînă şi spuse:

– Este A-le-xis.

– Aw-ex-ees, repetă Peter.

– Da, este logodnicul meu. O să ne căsătorim curînd şi vreau să vii şi tu la nuntă, să fii pajul meu.

Ai să vii? Respirația îi deveni din nou slabă, dar copilul dădu din cap. Lui Audrey i se umplură ochii de lacrimi cînd intră preotul.

Alexis, Carrie şi Peter se țineau toți de mînă. Cortul de oxigen fusese ridicat cîteva minute prețioase cît vorbea şi se ruga preotul. Fusese în fiecare zi în ultima săptămînă. Toți cei prezenți îi urară lui Peter noapte bună. Era o ceremonie simplă, dar după care copilul dormea profund liniştit.

Carrie şi Alexis părăsiră spitalul şi ieşiră afară, într-o seară luminoasă de vară. Se plimbară pe jos cîteva minute prin grădina spitalului.

Alexis însuşi rămase cîteva ore pe zi lîngă patul copilului, sperînd să le lase ceva timp lui Carrie şi prietenilor ei ca să mai stea de vorbă. A făcut-o din proprie dorință.

– Mulțumesc, îi spuse Carrie cu un zîmbet de încîntare. Îşi răsucea inelul cu diamant, considerînd că totul era perfect acum, după ce Peter îi binecuvîntase relația cu Alexis.

– Pentru ce? N-am vrut să vă dezamăgesc pe tine sau pe Peter. Este, aşa cum ai spus tu, un copil grozav şi s-a luminat vizibil cînd te-a văzut.

– Înțelegi acum de ce trebuia să vin?

Alexis o conduse spre o mică băncuță din grădină.

– Acum înțeleg. Înțeleg, Carrie. Audrey mi-a spus că ai fost un adevărat înger cu el. L-ai învățat mult mai mult decît ar fi putut afla la şcoală.

Carrie se uită la bărbatul ei. De ce nu recunoştea niciodată cît de grozav arată? Era geloasă de cîte ori se uita o femeie la el.

– A fost o stradă cu două sensuri, zise ea gîndindu-se. Niciodată nu m-am acomodat perfect cu Londra. Alexis ridică întrebător dintr-o sprînceană. Oh, da, ştiu, îi tot spuneam lui Petros că Londra este extraordinară, că-mi place ritmul trepidant al vieții. Totul era o minciună. Am trăit cu această minciună cîțiva ani, pînă cînd a apărut Peter. El mi-a dat ceva, mi-a dat motivul pentru care să continui să trăiesc la Londra. Apoi, cînd te-am văzut pe tine aici, cînd noi...

– Vrei să zici cînd am încercat să te seduc şi am dat greş? Rîse răguşit. Atunci într-adevăr mîndria mea a fost jignită. Am crezut că erai moartă după mine toți anii aceia, numai ca să constat că dintr-o dată erai imună. Ce s-a întîmplat în noaptea aceea?

– În dimineața următoare, mi-am dat seama că mă amăgeam singură. Grecia devenise căminul meu. Nu mi-am dorit niciodată cu adevărat să fiu coregraf la Londra, am făcut-o pentru Petros. Alexis îi aruncă din nou o privire severă. Oh, nu spun că nu mi-a plăcut dansul, mi-a plăcut. Dar pur şi simplu nu simțeam că este direcția spre care trebuia să mă îndrept. Aveam nevoie de ceva mai mult.

– Atunci de ce nu te-ai întors imediat în Grecia?

– Nu puteam. Eram sfîşiată, Peter avea nevoie de ajutorul meu, aşa cum şi eu aveam de al lui şi apoi te mințisem în legătură cu bărbații ăia de la localul de noapte. Ai crezut că m-am culcat cu toți.

Mi-a fost foarte ruşine pentru mine că tu chiar ai crezut.

– Toate astea ţin de domeniul trecutului, zise luînd-o de mînă. Pur şi simplu habar nu ai ce mi-ai dat în acea primă după-amiază petrecută la bruţărie.

– Ştiu ce mi-ai dat tu, zise ea zîmbind.

– Ce?

– Păsările paradisului imprimate pe spatele meu!

Izbucni într-un hohot de rîs atît de puternic încît mai mulţi vizitatori ai spitalului şi surori întoarseră capetele şi se uitară spre ei.

– Haide să ne întoarcem la hotel. Peter arată mai bine acum decît arăta dimineaţă. O trase în braţe, strecurîndu-şi o mînă pe după talia ei.

– Da, doctorul i-a mai dat o oarecare şansă.

– Arată mult mai bine, toată lumea spune asta, îi şopti el.

– Audrey şi Graham fuseseră avertizaţi că s-ar putea stinge în orice clipă. Peter are şi o boală de inimă, ceea ce nu uşurează lucrurile. Ajunseră lîngă şirul de taxiuri cînd îşi ridică privirea spre el. Aş vrea să mai rămîn un timp la Londra, pînă cînd este în afară de pericol...

Îi puse un deget pe buze.

– Aşa stînd lucrurile, cred că seara aceasta trebuie să fie seara noastră romantică, cea pe care nu ţi-am oferit-o la Atena. Şi ce seară putea fi mai potrivită pentru asta?

Carrie se urcă în taxi.

– Atîta timp cît pot să sun la spital. Şi se bătu cu mîna peste stomac. În afară de asta, cred că am avut destule seri romantice cu tine, domnule Stephanides, ca să-mi ajungă pentru o viaţă.

– Nici măcar n-au început, rîse el. Îi dădu şoferului numele unui mic hotel particular, apoi o luă de mînă. După ce-l vizităm mîine pe Peter, mergem să te vadă şi pe tine un doctor. Trebuie să ştiu dacă tu eşti bine şi dacă totul este în regulă cu copilul.

– Un pic cam tîrziu, nu crezi? îl mustră ea.

– Nu cred, îi răspunse, clătinînd din cap. Trebuie să fiu sigur că totul este absolut perfect în ce te priveşte.

Seara a fost romantică în felul ei special. În primul rînd, au făcut duş împreună, apoi Carrie s-a aşezat şi l-a privit pe Alexis bărbierindu-se, aşa cum o făcea de obicei, adică gol, şi fără un pic de jenă, oferindu-i un spate magnific. Adora felul în care stătea cînd se bărbierea. Cuvintele părură inutile cînd se îmbrăcară, fiecare privire fiind încărcată de ceva special.

Rochia scurtă, de un albastru deschis, cu jachetă de in albă şi pantofi asortaţi, erau cadou de la Alexis, împreună cu o broşă de jad în formă de delfin. Ea insistase să-i cumpere ceva în schimb, iar el optase pentru o clemă din aur pentru bancnote pe care era gravat un crab, reprezentînd zodia lui, Cancer.

Privindu-l, îşi dădu seama că era tipic pentru zodia lui. La primul semn de angajare reală, se re-

trăgea în cochilie şi nu putea să prevadă niciodată următoarea lui mişcare, pentru că, la fel ca un crab, se retrăgea pieziş din perimetru. Nu-l putea descifra niciodată, mai ales pentru că era la fel de adînc pe cît de albastru era oceanul. Da, era un reprezentant autentic al zodiei Cancerului.

Odată instalaţi în restaurantul hotelului, începură să vorbească despre lucrurile ce trebuiau spuse.

– Probabil că ştii, evident, motivul pentru care Petros a pus totul la cale? întrebă Carrie mîncînd delicat creveţi proaspeţi cu felii de avocado.

După un timp destul de lung, Alexis vorbi:

– Mi-a cerut să fiu de acord cu această propunere stupidă pentru că a spus că este pe moarte. Tu eşti ca o fiică pentru el şi vrea să apuce să vadă cel puţin unul dintre copiii tăi. Lăsă şervetul pe genunchi. Era îmbrăcat într-un costum clasic de culoarea cărbunelui, cămaşă albă şi cravată de culoarea prunei. Cravata îl deranja, evident, pentru că o slăbi puţin înainte să se uite în ochii ei albaştri.

– Copii? Credeam că înţelegerea noastră privea un copil.

Alexis se sprijini de spătarul scaunului, cercetînd-o cu privirea, lăsînd pentru moment deoparte pateul şi pîinea prăjită.

– Tatăl meu a provenit din gemeni. Fratele lui a murit la o vîrstă foarte fragedă. Există o placă memorială pe drumul pe care a fost omorît în Poros.

– Şi ce-i cu asta?

– Deci, micuţă Carrie, de obicei, gemenii sar o generaţie şi apar din nou, o informă amuzat, arătînd

spre pîntecul ei doar foarte uşor bombat. Acolo ar putea fi deja doi.

– Oh, asta-i foarte nostim. Şi mai băgă cîţiva creveţi în gură. Dacă tot mănînc de cinci mii, măcar să mănînc ca lumea.

– Vrei şi un pahar cu vin? o întrebă rîzînd.

– Nu, dar aş vrea să ştiu de ce ai acceptat tu planul lui Petros. Trebuie să ştiu asta, Alexis.

– La început, mi-a fost milă de el. Văzîndu-i reacţia de revoltă, adăugă repede: Ca să fiu sincer, n-am crezut că ai să accepţi. Credeam că am să-ţi prezint propunerea şi cu asta basta. Petros avea nevoie de un nepot. Şi aruncă şervetul pe masă. Şi, ca să fiu cinstit, te doream şi cu asta punct. Aş fi făcut orice ca să te am.

Carrie înghiţi creveţii holbîndu-se la el. Se simţi ca o bijuterie preţioasă. Ceva ce aparţinea cuiva.

– Înţeleg. Vocea îi era încordată, iar pe faţă îi apăru o expresie de furie.

– Îţi spun adevărul. Nu credeam că o să fii de acord cu asta, categoric nu acea Carrie pe care o cunoşteam eu. Într-un fel, chiar speram să nu fi de acord şi de aceea m-am purtat atît de îngrozitor cu tine. Sorbi din paharul cu vin. Cînd ai acceptat şi apoi te-ai aruncat cu capul înainte în braţele mele, mi-am dat şi mai mult seama că trebuie să fii a mea. Oftă, zîmbindu-i. Numai că, după aceea, el a mers prea departe cînd l-a invocat pe Theo şi a pus pe tapet problema căsătoriei. Ştie că-l urăsc pe Theo; ştie, de asemenea, că nu te-aş face în mod deliberat să suferi. Singurul motiv pentru care am

spus că mă căsătoresc cu tine a fost de dragul tău. Dacă voiam să-ți fac rău, te-ai fi dus la altar cu. Se uită îndelung și aspru la ea.

– Nu face să-mi stea mîncarea în gît. Port în pîntec copilul tău și, îți place sau nu, ticălosule, ai o responsabilitate față de acest copil. Îl privi cum pune mîna peste a ei.

– Să nu ne certăm. În seara asta se presupune că sîntem romantici. Apropo de romantism, ce știi despre Maria și Tate?

Ridică din umeri, dorindu-și să nu fi schimbat subiectul.

– Săptămîna trecută i-am văzut ținîndu-se de mînă. Probabil că au o legătură; dar este destul de mare, Alexis.

– Ai știut, nu-i așa? o întrebă frecîndu-și bărbia.

– Că are o legătură? Da, dar cred, de asemenea, că s-ar putea să fie îndrăgostită de ei. Niciodată n-am văzut-o așa.

– Este un drum care nu duce nicăieri, Carrie. El este din SUA, știi, mult prea departe ca să întrețină o relație, iar, în plus, Tate și Maria se deosebesc ca soarele de lună. N-ar lua-o de nevastă.

– S-ar putea, Alexis. Tu ar trebui să știi mai bine ca oricine că mereu contrariile se atrag.

Chelnerul le luă farfuriile și le aduse felul principal, cînd el replică:

– Prostii!

– Dar și noi sîntem foarte diferiți.

– Zău? Nu sînt atît de sigur. Nu sîntem deloc diferiți în pat. Iar cînd o să ne întoarcem în Grecia,

am să-ți arăt ceva care o să-ți arate că avem ceva în comun. Acum mănîncă, femeie. Vreau să dansez cu tine.

Se uită la el și-i reveniră toate incertitudinile.

– Tu ești un om de afaceri de foarte mare succes. Eu, ei bine, singurul proiect la care am lucrat a fost revista aceea, care a fost un eșec.

– Nu-i adevărat, iar tu știi asta! Cea mai mare greșeală a ta este că ești prea credulă. Ar fi trebuit să ții mai bine frîiele, nu să le lași din mînă după ce ai pompat bani în proiect. Nu, Carrie, cea mai mare vină a ta este că ești prea încrezătoare. Și fiindcă am spus- o, ăsta este unul dintre lucrurile atît de încîntătoare pe care le găsesc la tine. Motivul pentru care... Se opri. Nu era drept să-i spună că o iubește pur și simplu, nu putea să o facă. Dragostea nu fusese niciodată pînă acum o problemă pentru el. Sincer, nu credea în ea și nu o va spune doar ca să o facă fericită... Pentru că țin atît de mult la tine. Să nu-ți pierzi această încredere, Carrie.

– Cred că n-ar fi trebuit să mă ocup niciodată de dans. Întotdeauna am fost prea înaltă ca să fiu balerină, iar drept coregrafă am fost fără speranță. Un eșec.

– Nu-i adevărat, n-a fost un eșec. Așa cum ai spus, momentul a fost prost ales. Ai avut o coregrafie al naibii de bună pentru un musical prost. Am fost acolo, am văzut-o, iar coregrafia a fost bună. Al naibii de bună! Acum gata, să terminăm cu astea. Indiferent că te întorci sau nu la dans, ești o ființă minunată, plină de pasiune. N-ai nici un eșec în

viață, așa că hai să nu mai privim în urmă. Viitorul este al nostru, Carrie. Acum bea, te rog, doar un păhărel cu vin și, după ce dansăm, sunăm la spital.

Carrie era foarte mîndră că o apără în felul ăsta. Nu-l văzuse niciodată atît de implicat.

Era o melodie lentă, dar Alexis nu era într-o asemenea stare de spirit. O contrazise, o tachină, o necăji, o făcu să rîdă, îi șopti propuneri rușinoase la ureche. Cînd ritmul se schimbă, devenind mai rapid, Carrie îl rugă să o lase să stea jos, dar parcă era surd; o învîrti și o răsuci după o melodie din anii '60. Mult, mult mai tîrziu, rîzînd și aproape fără suflare, părăsi ringul de dans, prăbușindu-se pe scaun.

– Dumnezeule! Nu știu de unde ai atîta energie! Bău jumătate de pahar cu vin. Haide să sunăm la spital. Îngrijorarea îi dispăru cînd îi făcu cu ochiul și îi spuse liniștind-o:

– O să se facă bine. Este un luptător. Și, în plus, i-am promis că-l las la cîrmă pe *Challenger* cu cascheta căpitanului pe cap.

– Ai făcut tu asta?

– Și încă mult mai multe. Îi întinse mîna. Haide, vino, am să-ți spun totul în intimitatea camerei noastre.

Capitolul 16

– Ce nu pot să înțeleg este de ce Petros nu discută asta cu mine. Știe că am aflat despre farsa asta și nici măcar nu vrea să recunoască, spuse Carrie, în timp ce luau micul dejun pe terasă. Se uită prudentă la Alexis. În ultimele zece săptămîni nu mai vorbiseră aproape deloc despre subiectele abordate la Londra. Copilul lor începuse să crească în pîntecul ei, relația dintre ei progresa minunat. Dar ea se aștepta în permanență ca balonul de fericire să explodeze.

– Poate că așteaptă pînă cînd va face operația. Știm că a mințit și în legătură cu asta. Așteaptă un transplant, nici pomeneală de bypass. Dacă asta te liniștește, să știi că m-a mințit și pe mine. Turnă două cești de cafea, apoi se întoarse spre ea. Pot să te întreb ce ai de gînd să faci astăzi?

– Jonathan m-a rugat să-i dau o mînă de ajutor cu măgărușul cel nou. Trebuie să înoate în mare ca să-și întărească mușchii. Eu, Jonathan și Andreas îl

scoatem în larg cu barca şi-l lăsăm să se întoarcă la mal înotînd.

Alexis îi aruncă o privire îngrijorată; ştia că nu rezolvă nimic dacă insistă să fie prudentă. De cînd îi arătase refugiul, nu-l mai părăsea. Îşi petrecea tot timpul cu animalele. Se ocupa acum de echipa de proiectare de la el de la birou, stabilindu-le în fiecare săptămînă noi obiective. Adoptaseră chiar şi un cățel pe care-l găsise pe străzile Atenei, cel care era acum la picioarele lui privind cu dragoste în sus, la el. Se resemnase cu ideea că, în curînd, vila lui o să fie o menajerie, cum spusese ea. Din fericire, menajera lor, Kiki, iubea şi ea animalele.

– Ai să fii prudentă? o întrebă cu un zîmbet. Înainte să răspundă, Alexis adăugă: Apropo, mama este furioasă pentru că am anulat nunta. I-am spus că este o decizie comună.

Carrie zîmbi cu dragoste. La Londra stabiliseră de comun acord că nunta lor va avea loc atunci cînd vor fi ei gata şi din nici un alt motiv.

– De îndată ce Peter se reface complet, o să reprogramăm ceremonia. Merge bine de cînd am stat cu el la spital şi, dacă-ți aminteşti, i-am promis.

– Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri, zise el luîndu-i mîna.

– Am adus ceva de mîncare pentru prînz pentru echipa ta de ajutoare de astăzi, Carrie, spuse Kiki. Se uită la stăpînul ei, la care lucra de şase ani şi zîmbi cu căldură. Domnule Stephanides, veți fi acasă în seara asta? El privi spre la Carrie.

– Rămînem la Atena în seara asta?

– Nu! Ai uitat, nu? L-am invitat pe Garry să vină la noi. Ți-am spus că m-am întîlnit cu el în apropiere de refugiu. Carrie se încruntă. Cred că-i lipseşte Maria şi, în plus, o să se întoarcă curînd în State.

– Cum poate un bărbat să simtă lipsa cuiva cînd n-a avut altă intenție decît să o folosească? întrebă furios.

– O să luăm cina acasă, zise ea întorcîndu-se spre Kiki. Doar noi trei şi poți să pregăteşti ce vrei tu.

– Haide, Rani, tu o să rămîi cu mine, spuse Kiki spre cățeluş. Curînd o să ai un prieten. Cel pe care l-ai salvat tu, Carrie, cel de pe plajă, nu-i aşa?

Carrie dădu din cap. Cînd Kiki se îndepărtă suficient de mult încît să nu mai ajungă nimic la urechile ei, Alexis pufni.

– Cum dracu' ai putut să-l inviți aici la cină? A făcut-o să sufere pe Maria.

– Nu cu intenție. El i-a spus că lucrurile n-or să dureze, dar ea a insistat totuşi să continue. Alexis, trebuie să facă propriile-i greşeli.

Alexis bătu cu pumnul în masa albă de metal.

– Omul era angajatul meu! Îl plăteam să o protejeze, nimic mai mult.

– Ei bine, asta cred că a fost un fel de primă, faptul că s-a bucurat de trupul lui. Tipul este foarte bine.

– Ce-ai spus? Încruntătura lui ar fi speriat-o înainte, dar acum, de cînd stătea cu el, se obişnuise.

– Să recunoaştem, Alexis, omul este atrăgător.

– Să cred că şi tu eşti atrasă de el?

Să fie oare gelos pe Garry? Lucrurile mergeau tot mai bine.

– Este un tip arătos, dar nu, cred că am să i-l las Mariei. În afară de asta, eu te plac foarte mult pe tine, recunoscu sperînd să-l îmblînzească, dar fără nici un rezultat.

– N-o s-o mai protejeze din nou, zise el cu încăpățînare.

– Asta presupunînd că a protejat-o!

Cînd înțelese ce vrea să spună, se uită uluit la ea.

– Vorbeşti serios? Vrei să spui că n-a folosit...

– Nu ştiu, zise ea ridicînd din umeri, am spus doar că s-ar putea să n-o fi făcut. Tu n-ai făcut asta. Ai vrut să rămîn însărcinată!

– Asta-i cu totul altceva! Şi, mai exact, Petros a fost cel care a vrut să rămîi însărcinată. Pentru el nu conta dacă tatăl este Theo sau sînt eu! Naşul tău voia pur şi simplu să ai un copil. Tonul folosit era jignitor. Carrie tresări şi simți o durere în suflet.

– Înțeleg. Nu mi-am dat seama că tu aşa simți. Dacă aş fi ştiut că voi fi amestecată în toată treaba asta, aş fi rămas la Londra. Ai spus că mă doreai, dar nu-i adevărat, nu? Îți doreşti o soție la fel cum ți-ai dori o greutate de zece tone legată de gît!

Alexis încercă să dea înapoi cînd îi văzu reacția.

– Carrie, n-am vrut...

– Ah, ba eu cred că da!

– Carrie, ascultă-mă! Vru să se apropie de ea.

– Nu! Să nu mă atingi. Se dădu înapoi, clătinîndu-se uşor, cu privirea încărcată de furie. Acum

îmi dau eu seama ce proastă am fost, cît de nespus de proastă încît să am încredere în tine.

– Asta nu este adevărat, iar tu ştii. Aceste ultime săptămîni n- au însemnat nimic pentru tine?

– Pentru mine da, dar este evident că nu şi pentru tine!

Porni spre maşina ei. Alexis o lăsă în pace, sperînd că o să se calmeze cînd o să aibă timp să se gîndească. O urmări cu privirea dînd colțul. Arăta atît de bine astăzi şi nici măcar nu-i spusese. Ştia că n-ar fi trebuit să-i mărturisească lucrurile alea; a fost categoric dorința lui de a-i face un copil şi nu pentru Petros, ci pentru el. Dar încă nu putea recunoaşte asta față de ea.

Oftînd, împinse la o parte ceea ce mai rămăsese din micul lui dejun; brusc, îi dispăru orice apetit. Uitîndu-se la ceas, se ridică imediat; o jumătate de zi la birou o să-i prindă bine. O să se întoarcă devreme şi o să se ducă să o aducă de la exercițiile de înot cu măgăruşul, apoi o să-i explice. Dacă aşa vrea ea, o să fie de o politețe cordială cu Garry la cină, asta dacă or să se debaraseze destul de repede de el.

– Adro, strigă el. Adu maşina.

Adro zîmbi, dînd din cap. Kiki încă încerca să-l învețe pe soțul ei spaniol engleza, dar se părea că el şi Alexis se înțelegeau perfect fără prea multe cuvinte.

Carrie sosi la refugiu mai devreme. Îşi mai revenise puțin, dar era încă supărată, parcă fără nici

un chef. Viața părea numai pe jumătate palpitantă şi promițătoare de la cearta ei cu Alexis. Dar n-o să jelească. O să dea o mînă de ajutor la hrănirea măgăruşilor pînă cînd vor sosi Jonathan şi Andreas.

Tinny şi Dooly aşteptau răbdători cu gîturile întinse peste uşa staulelor.

– Astăzi o să mergem să înotăm. Trebuie să ne întărim muşchii, vorbi cu Tinny, punîndu-i de mîncare. Nu-i dădu prea mult pentru că nu avea voie înainte de înot. Dar lui Dooly i se aprinseră ochii în cap cînd văzu porția uriaşă ce-i fu pusă în față.

– Bună! auzi o voce profundă în spatele ei.

– Garry! Bună! exclamă ea întorcîndu-se cu spatele la măgăruşi, care se apucară de rontăit. Te aşteptam diseară la cină.

– M-am gîndit, văzînd că n-am ce face, să vin să-ți dau o mînă de ajutor.

Carrie se încruntă. Era totuşi cam prea mult prin preajma ei; era aproape ca şi cum ar proteja-o pe ea acum.

– Garry, îl privi direct în ochi, ce se întîmplă? Şi să nu-mi spui că Alexis te-a trimis, pentru că ştiu că nu este aşa! Nu eşti tocmai persoana lui preferată în momentele astea!

– Nu pot să-ți spun. Pur şi simplu am nevoie de cooperarea ta.

– Atunci n-am să cooperez. Să ştii că nu sînt proastă, îmi dau seama că se întîmplă ceva, insistă ea. Pentru Dumnezeu, ce este? Este vorba de Alexis? Inima începu să i-o ia razna.

– Nu. Nu-ți face probleme în legătură cu Alexis.

– Atunci ce este?

– La dracu', oricum o să afli. O conduse de la grajduri, în depozitul de nutreturi, ca să fie sigur că nu este nimeni prin jur să- i audă. Am primit ordin să te protejez pe tine.

– De la cine? Îi văzu expresia feței. Şi să nu mă minți, Garry. Are legătură cu treaba asta cu drogurile, nu?

– Ştiam eu că eşti o fată deşteaptă, rîse el. Da, are şi nici măcar Alexis nu ştie nimic despre asta.

– Mai precis, tu de care parte eşti?

– De partea bună, zise înălțîndu-şi o sprînceană. Dacă nu, ai fi fost moartă pînă acum, crede-mă. Scoase legitimația din buzunar. Este autentică, îți jur.

Carrie dădu din cap; instinctul îi spunea să aibă încredere în el.

– Şi acum ce se întîmplă?

– Continuăm să ne purtăm normal. Mă aflu aici doar ca o măsură de prevedere, zise încet, cu un zîmbet.

– Dar Alexis nu ştie?

Garry se uită la ceas înainte să-i răspundă.

– O să ştie, cam într-o oră. James a venit aseară şi o să se vadă în dimineața asta cu Alexis. Ordinele mele sînt să mă port normal. Trebuie doar să fiu cu ochii pe tine, asta-i tot.

– Pot să ştiu pe cine suspectează?

– Marsha este implicată serios.

– Poftim? Carrie păru uluită. Credeam că umblă

doar după Alexis, pentru alte lucruri.

– Noi credem că motivul pentru care îl vrea pe Alexis este că actualul ei mariaj se duce de rîpă şi are nevoie de bani. De bani mulţi.

Carrie se aşează pe o băncuţă de lemn, mintea măcinîndu-i cuvintele.

– Şi pe mai cine altcineva? Trebuie să aibă un complice în toată treaba asta, nu?

– Are, dar nu sîntem încă siguri cine este. De aceea a venit James la Atena; am aflat că se petrece ceva pe una dintre navele Stephanides. Sîntem pe urmele navei transportatoare care urmează să sosească mîine după-amiază în portul Pireu.

– Nu ai nici o idee? Carrie se ridică să-i facă o cafea. Chiar nici o idee?

– Am unele idei absolut personale. Am făcut ceva săpături, dar nu sînt sigur. Indiferent cine or fi, îşi acoperă bine urmele.

Îi întinse o ceaşcă de cafea.

– Mă tem că nu pot să-ţi fac cafea grecească. Ştiu cît de mult îţi place. Te ajută să scapi de toate pretinsele tale mahmureli.

– Deci ai ştiut şi tu sau ţi-a spus Maria? o întrebă rîzînd.

– Am ştiut, dar, sincer vorbind, erai foarte convingător, îi mărturisi ea, după care îl întrebă: Ai veşti de la Maria?

– Nu. Clătină din cap. Tristeţea din ochii lui verzi fu înlocuită rapid cu indiferenţă. A fost ceva ce n-ar fi trebuit să se întîmple. Este singura femeie pentru care mi-am încălcat datoria. Este un sacrilegiu ce

m-a determinat femeia asta să fac, dar pur şi simplu trebuia să fie a mea.

Unde mai auzise ea cuvintele astea? Erau un laitmotiv al tuturor bărbaţilor? Oare toţi cred că femeile sînt proaste?

– Deci n-o iubeşti? Atinsese evident o coardă sensibilă, pentru că-l văzu că tresare.

– Nu.

Carrie fu cît pe ce să se înece cu cafeaua.

– Atunci pot să te întreb de ce ai încrucişat degetele la spate?

– Dumnezeule, femeie, dar ştiu că-ţi bagi nasul peste tot. Începu să umble cu paşi mari prin cameră. Oi fi vreun supercopoi sau ce? I-am spus că lucrurile n-or să meargă. Am avertizat-o!

– În legătură cu ce ai avertizat-o?

– Că o să ne ataşăm prea mult unul de altul.

– Da? întrebă Carrie încet, faţa luminîndu-i-se de un zîmbet de triumf.

– Ei bine, ţin la ea, zise Garry străpungînd-o cu privirea.

Carrie se duse să pună ceaşca în chiuvetă.

– Ia explică-mi tu, ca bărbat, de ce este atît de greu pentru voi să spuneţi unei femei că o iubiţi?

– Nu ştiu. Îşi trecu o mînă prin păr. Dar este greu. Şi, în plus, este atît de tînără, Carrie şi atît de al dracului de bogată!

– Ea nu este bogată. Alexis este bogat, mama ei este bogată şi bunicii ei sînt bogaţi, dar nu şi Maria. Se descurcă bine cu o alocaţie adecvată pentru stilul ei de viaţă.

– Şi într-o zi o să moştenească o avere! Pentru prima dată, o expresie aproape de disperare îi apăru pe faţă. Se îndreptă spre uşă şi privi afară. A venit veterinarul. Dacă nu te superi, nu vreau să mai vorbesc de Maria.

Carrie se întinse şi-i puse un braţ pe umăr.

– Dacă asta te consolează şi eu sînt în aceeaşi barcă, numai că tu ai un avantaj suplimentar.

– Care-i ăla?

– Maria te iubeşte; mi-a spus înainte să plece în Anglia.

– Mi-a spus şi mie, zise privind jenat în podea. Asta tot nu schimbă cu nimic lucrurile. Este o situaţie imposibilă. Acum, dacă nu te superi, aş lăsa deoparte subiectul.

– Da! răspunse Alexis la interfon. Parcă ţi-am spus să nu mă deranjezi, Nina!

– Da, domnule, dar este aici un gentleman care spune că îl primiţi la orice oră din zi sau din noapte. Nina părea şi ea uşor iritată. Alexis auzi pe fundal o pronunţie americană cunoscută. Se încruntă; ceva nu era în regulă.

– Vin imediat, bombăni ridicîndu-se şi intrînd în celălalt birou. James, ce te aduce aici?

– Alexis, prietene, se mişcă cîte ceva. Putem să vorbim undeva în particular? Alexis dădu din cap.

– Nina, orientează toate telefoanele, dacă nu sînt urgente, la Stephan. Dacă sună Carrie spune-i că am ieşit şi că îi telefonez eu mai tîrziu. Ştii numărul la care să intri în legătură cu mine, nu?

– Da, zise Nina dînd din cap. Am înţeles.

– Bravo! Atunci, ne vedem cînd o să ne vedem!

James era mai scund decît Alexis, mai scund dar bine făcut, în formă bună, cu păr castaniu şi ochi verzi. Era greu să-i ghiceşti vîrsta, care probabil se apropia de patruzeci. Alexis ştia că era un om bun şi foarte priceput în meseria lui.

– Îmi pare rău că trebuie să te încarc şi cu asta, Alexis.

Se îndreptară spre maşină.

– Este-n regulă. Spui că este ceva pe cale să se întîmple?

– Da, am făcut progrese. Am descoperit că prietena ta, Marsha, este categoric implicată. A fost tot timpul, a intrat în afaceri cu droguri încă de pe cînd era model. Atunci nu în stil mare, dar cunoştea toate contactele. Cunoaşte cîţiva dintre peştii din înalta societate, toţi amestecaţi şi ei în treaba asta. O să-i arestăm pe majoritatea de îndată ce o să avem în palmă partea asta a operaţiunii. Ne trebuie tot ajutorul tău aici, Alexis.

– Firește. Trebuie doar să mă conving că neapărat Carrie este în siguranţă. Se urcaseră în *Mercedes*.

– Nu-ţi face probleme, Alexis. L-am pus pe cel mai bun om al meu să aibă deja grijă de ea. Îl cunoşti pe Tate. Eu te-am pus în legătură cu el. Este omul meu.

– Vorbeşti de ticălosul ăla care s-a culcat cu sora mea cînd lucra pentru mine? Tot el are grijă şi de Carrie? Clătină din cap. Oh, nu! Pur şi simplu,

nu! O vreau pe Carrie la brutărie, cu mine.

– Poate fi periculos, Alexis. O chestiune foarte periculoasă. Şi ce vrei să spui că Tate s-a culcat cu sora ta? Era în misiune!

– Oh, da, şi-a făcut foarte bine datoria. Şi ziua şi noaptea! Dar mă tem că a luat totul prea în serios. Îşi dădu seama brusc de înţelesul cuvintelor lui James. Este omul tău?

James avu decenţa să pară ruşinat.

– Nu puteam să-ţi spun. Nu puteam risca să-l descopăr. Este un om bun, în pofida acestei mici abateri. Cînd ţi-am telefonat atunci, eu ţi-am băgat în cap ideea cu siguranţa Mariei. Şi tot eu ţi-am dat şi soluţia.

– Atunci pe cine trebuia să supravegheze?

– Credem că Marsha avea un contact pe iahtul tău.

– Poftim?

– Urmează să descoperim cine era. James se sprijini de spătarul scaunului, în timp ce Alexis conducea cu abilitate pe străzile aglomerate ale Atenei. Ia spune-mi, ce anume a făcut Tate?

– A avut o legătură cu sora mea, deşi cred că ea este cea vinovată. Carrie mi-a spus că s-a ţinut de capul lui. Cred că s-a îndrăgostit de muşchii ăia bronzaţi. Se încruntă. Tot nu-mi place ideea ca el să aibă grijă de Carrie. Dacă se culcă cu una, poate să se culce cu toate.

– Nu este genul ăsta, omule. Oricum, parcă ai spus că acum Carrie este însărcinată; probabil că te iubeşte, îl încurajă el zîmbind. Ce naiba, tipul s-a aprins după soră-ta. Doar n-o să-ţi ia şi femeia ta!

– Sînt sigur că n-o s-o facă! Şi Alexis zîmbi cu cruzime. Şi ştii de ce? Cînd o să ajungem la brutărie o să-i telefonăm omului tău şi o să-i spunem că-i frîng gîtul dacă se atinge fie şi de un fir de păr din capul lui Carrie.

– Aşa, da. Aici sînt de acord cu tine, aprobă zîmbind James.

Tinny se bucura de apă, călcînd ritmic cu picioarele marea albastră şi limpede. Încă o cursă, spusese Jonathan.

Carrie se uită la Garry; nu-şi luase nici o clipă ochii de pe ea. Privea cu suspiciune pe toată lumea care apărea lîngă ea, dar lucrul ăsta n-o deranja deloc. Ce o deranja era Alexis. De unde să ştie că el era în siguranţă? Garry îi interzisese să se ducă la Alexis. Cînd a sunat la birou, Nina i-a spus că o să-i telefoneze el, ceea ce nu făcuse.

– Încă o rundă? întrebă Andreas.

– Încă una, dădu Jonathan din cap.

– După aceea putem merge acasă, îi zise ea lui Garry. Îl putem aştepta acolo pe Alexis.

Garry aprobă din cap, fără să-i ghicească planul. Nu era sigură dacă tot ce voia să facă era bine, dar ce dracu', era cel mai palpitant moment al vieţii ei. Ar fi într-adevăr minunat să o scoată pe femeia aia, lipitoarea aia de Marsha din viaţa ei.

Carrie se verifică în buzunar, drahmele erau împachetate în celofan ca să rămînă uscate, împreună cu un bilet pentru Spiro, barcagiul.

Aproape că-i părea rău pentru Garry, pentru că, dacă planul ei o să meargă, el o să fie categoric la ananghie.

Tinny muncea din greu, dînd din picioarele lui scurte, cu gîtul întins ca să nu-i intre apă în nări.

Acum, o s-o facă acum, trebuia. Bărcile cu motor nu erau departe, destul de aproape ca să ajungă înot la ele.

– Jonathan, Tinny are ceva înfăşurat de picior şi-l stînjeneşte. Am să mă scufund uşor să văd ce este şi să-l eliberez, zise foarte calmă deşi pe dinăuntru era un pachet de nervi.

– Fii atentă, se încruntă Jonathan, vezi să nu te lovească cu piciorul.

Garry era la celălalt capăt al bărcii. Făcu ochii mari cînd se scufundă rapid şi dispăru sub suprafaţa de un albastru de cristal.

Trecură cîteva secunde.

– Drace! Unde naiba este? exclamă Garry aşteptîndu-se să o vadă apărînd lîngă Tinny. Măgăruşul continua să înoate.

Andreas rîse, liniştindu-l pe Garry.

– Face asta tot timpul. Este gluma ei, zise într-o engleză stricată. Carrie este un excelent înotător.

– Uneori pe Carrie o cuprind cîrcei! zise Garry simţind dintr-o dată că i se face rău.

Jonathan se uită peste marginea bărcii.

– N-o văd. Pentru Dumnezeu, să se ducă cineva după ea. Este însărcinată.

Se aruncă Garry, scufundîndu-se pînă unde îndrăzni. Nici nu putea să se gîndească, nu-şi putea

imagina, dacă se întîmplă ceva..

leşind la suprafaţă, îl auzi p Andreas rîzînd şi se uită în direcţia în care arăta c degetul.

– Ticăloasa! Porni spre băr e cu motor, lăsîndu-i pe Jonathan şi pe Andrea în ceaţă, gîndindu-se la ce anume o să-i facă od o să pună mîna pe ea.

– Dumnezeule! Este atît de dihnitor. James privea spre micul port; liniştea estui loc era uluitoare. Nu este de mirare că n spui nimănui unde este locul ăsta. Este atîta liniş şi pace!

Alexis zîmbi.

– Poate că ar trebui să-i s năm din nou. Încep să mă îngrijorez. Chiar dacă s a dus cu măgăruşul să înoate, ar trebui să fie înap pînă acum.

– Să înoate măgăruşul?

– Da, dădu Alexis din cap dar nu mă întreba. N-aş şti de unde să încep...

În clipa aceea, uşa se dăd de perete şi Carrie le întrerupse nepoliticoasă con ersaţia.

– Poate că aş şti eu! Totu cred că ar trebui să începi tu mai întîi prin a-mi s une ce dracu' se întîmplă! Ochii albaştri de gh ţă erau priponiţi pe Alexis şi James. Părul îi era în curcat de vînt, obrajii îmbujoraţi, buzele strînse. Par ă era sălbatică.

James făcu un pas înap , uluit de intrarea ei spectaculoasă.

Ochii ei îl sfredeleau. Dum nezeule, înţelegea de ce Alexis dorea să o ţină num ai pentru el.

Apăru şi Garry, aproape f ră suflare.

– Drăguț din partea ta să mi te alături, spuse ea cu sarcasm. Să nu subestimezi niciodată puterile unei femei cînd îi torni minciuni. Acum putem să ne așezăm cu toții și să vedem ce se întîmplă.

– Am încercat să o țin departe, James, dar m-a păcălit. A spus că intră în apă să vadă ce are măgarul la picior și a dispărut. Am crezut că s-a înecat, că au apucat-o cîrceii sau mai știu eu ce. Rîse aspru. La dracu', m-a prostit! A ieșit la suprafață aproape de locul unde sînt bărci cu motor de închiriat. Am pornit după ea, șefu', dar a luat-o din loc. Vru să se întindă spre ea, dar James îl potoli. Garry își dorea să-i poată frînge gîtul ăla frumos sau cel puțin să o zgîlțîie zdravăn ca să-i vină mintea la cap.

– Haide, Garry, mai scuteşte-mă. Cît am înotat? Cîteva picioare pe sub apă.

– Hai să punem problema altfel, doamnă: în condiția ta, n-ar trebui să-ți ții respirația atît de mult timp.

Alexis se uita cu ochi mari la ea. Îi venea să o zgîlțîie puțin pentru că a fost atît de nesăbuită, iar în clipa următoare își dori să o strîngă la piept pentru că-l păcălise pe Garry cu propriile lui arme, iar el era un profesionist. James îi oferi un loc pe una din cele două canapele.

– Cel puțin avem un gentleman printre noi. Ați putea să mă puneți și pe mine la curent care este următorul nostru plan de acțiune?

– Al nostru? rostiră într-un glas toți cei trei bărbați, holbîndu-se la ea.

– Văd că sîntem de acord. Spuneți-mi totul, vă rog. Apoi am să vă spun și eu ce știu. Ai avut dreptate, Alexis, să mă înveți să conduc o barcă cu motor. Nu știu cine o s-o ducă înapoi, dar i-am lăsat un bilet lui Spiro. M-am ținut după vaporașul care face cursa, dacă vă întrebați cum am ajuns aici.

Alexis simți că parcă îl pocnește cineva cu un baros în moalele capului.

– Carrie, vreau să pleci imediat. Vreau să te întorci la vilă, unde ești în siguranță.

– Poftim? Ca nebuna aia de Marsha să mă ia drept țintă! Știm cu toții că chestia aia cu rechinul n-a fost deloc o greșeală și toți știm că nu se va da înapoi de la nimic ca să mă elimine din calea ei. Oh, nu, Alexis, am să rămîn aici. Acum nu se mai pune problema de ce dorești tu!

Garry fu cel care răspunse, atmosfera dintre acești doi oameni fiind atît de încărcată, încît pînă și lui îi era teamă să nu fie prins în schimbul de focuri.

– Cel puțin aici este în siguranță. Am avut grijă să nu mă urmărească nimeni. Aici este categoric în siguranță.

– Ei bine, pînă cînd primim telefonul, propun să mîncăm, sugeră James. Gătești, Carrie?

– Nu. Bucătăria nu a fost terminată încă și, în afară de asta, n-am deloc chef să gătesc pentru niște bărbați care încearcă să-mi ascundă lucrurile. Există un mic local mai jos, pe drum, unde am putea merge toți și unde am fi în siguranță. Dacă nu, pot comanda să ni se aducă acasă. Poate aștepta Garry afară, lîngă port, pînă sosește mîncarea. Eu

şi juniorul sîntem flămînzi.

Se întinse şi se bătu uşor peste pîntecul bombat.

– Carrie, o avertiză Alexis, dar izbucni în rîs fără să vrea.

– Poate ne spui ce ştii, interveni James aşezîndu-se lîngă ea.

– S-ar putea să nu fie nimic, zise ridicînd din umeri şi ignorîndu-l pe Alexis. În seara aceea în care am dansat în tavernă, m- am întors pe iaht devreme, din motive pe care n-am să le menţionez.

– Ne-am certat, preciză Alexis pe un ton glumeţ, văzînd-o dintr-o dată într-o nouă lumină. „Miss Marple, deşeartă-ţi sacul!" îşi zise curios în sinea lui.

– Oh, da, îmi amintesc, spuse Garry.

– Ei bine, n-am putut să adorm şi am auzit nişte voci. Una era a Marshei şi, la început, n-am putut deloc să o identific pe cea de-a doua. O săptămînă mai tîrziu, cînd Alexis a plecat în America, am dat o petrecere cu pescuit la bordul iahtului. Îţi aminteşti, Garry? Am auzit din nou aceeaşi voce, chiar în dreptul cabinei mele. Aşa că am verificat. Era căpitanul Savidis.

– Căpitanul Savidis, spui? interveni Garry cu interes evident.

– Da, confirmă Carrie, privindu-l pe Alexis.

– Oh, este imposibil! sări Alexis. Era puternic convins de nevinovăţia căpitanului. Se ridică în picioare şi rămase nemişcat. Omul lucrează pentru mine de cinci ani!

– Apoi, zise ea rar, deloc tulburată de întreruperea lui Alexis, l-am găsit în cabina mea. Nu-i aşa, Garry? Se uită spre el, iar Garry dădu aprobator din cap.

– Ce dracu' făcea în cabina ta? bombăni Alexis, încercînd din greu să se controleze.

– Exact asta am întrebat şi eu. Mi-a turnat nişte braşoave despre un hublou care avea nevoie de reparaţii. După ce a plecat, am verificat hubloul şi n-avea nimic, era în stare perfectă. Cred că el este omul tău.

– Braşoave, zici? întrebă James izbucnind în rîs. Carrie se încruntă la el, privindu-l cu dispreţ; îşi bătea joc de ea.

– Asta-i o treabă serioasă, dacă nu ştiai!

– Exact şi de asta dimineaţă ai să pleci de aici, o întrerupse rar Alexis. Acum era serios. Am avut destul din Miss Marple pentru o singură zi, Carrie.

– Alexis, pot fi utilă, zise ea oftînd.

– Am spus gata.

Nu era vorba de cuvinte, nici de ton, ci de privirea din ochii lui. Era foarte serios.

– Am să pun ibricul, zise fără să-l mai contrazică. Putem face cafea, dar bucătăria este în curs de aranjare, aşa că nu pot să gătesc nimic. Nu pot să fac cafea grecească, Garry, aşa că vom bea nes. Îmi pare rău.

Alexis suspină cînd o văzu ieşind să se ducă la bucătărie. Se încruntă. Hainele de pe ea erau încă umede. Era foarte confuz. Nici măcar nu putea să gîndească limpede. Acţionase exact aşa cum s-ar fi aşteptat din partea ei şi totuşi de ce venise aici

după cearta de dimineață?

– Grozavă femeie, Alexis. Îmi place foarte mult, zise James cu un zîmbet amuzat.

– Şi mie. Şi mie, amice, spuse Alexis zîmbind şi el.

Carrie pregătea cafeaua; ştia că Alexis este în uşă, dar nu se obosi să se întoarcă.

– Ce doreşti?

Ridică o sprînceană cînd îi auzi tonul. Deci era încă supărată din cauza a ceea ce se întîmplase dimineață. Asta era bine.

– Cred că ar trebui să laşi cafeaua pe seama mea şi să te duci să te schimbi; o să te simți mai bine după aceea. Hainele de pe tine sînt încă ude. Nici tu, nici copilul nu aveți nevoie de o răceală.

– Era al naibii de cald afară, n-am să pățesc nimic.

– Totuşi eu cred că ar trebui...

Carrie se întoarse spre el, sîngele clocotindu-i, fiind evident că suferă.

– Să nu îndrăzneşti să-mi spui tu ce ar trebui să fac! Nu-ți pasă, dacă îți aduci bine aminte. După tine, copilul ăsta mi l-ar fi putut face oricine, deci ce importanță are dacă răcesc? După cît îți pasă, aş fi putut să fac sex cu orice Tom, Dick sau... sau... Trase o gură de aer, simțind că se înăbuşă de furie.

– Carrie, eram supărat. N-ar fi trebuit să spun lucrurile alea, dar m-ai înfuriat cu zeflemelele tale. M-ai jignit pur şi simplu spunîndu-mi cît de atrăgător este Garry.

– Şi tu m-ai jignit pe mine! Ținînd capul sus,

părăsi încăperea găsind linişte şi alinare, pentru moment, în dormitorul lor.

– Carrie, eşti trează? întrebă Alexis din uşă. Neprimind nici un răspuns, intră în dormitor. Îi plăceau culorile calde în care-l decorase Carrie, mobila de brad, îi plăcea totul.

Stătea lîngă fereastră, cu picioarele goale pe gresia rece. Nu-l luă în seamă.

– Ți-am adus cafeaua. Se apropie de ea. Carrie, hai să vorbim.

– Nu pot în momentul ăsta. Pur şi simplu, vreau să mă laşi în pace. Te rog, Alexis.

Nu-i putea explica cum se simte, îi era imposibil. O parte din ea dorea să i se arunce în brațe, acea parte care ceda de obicei cînd îi zîmbea, partea care se preda în mod obişnuit. Dar ziua de astăzi schimbase lucrurile, cuvintele lui o răniseră profund. Aproape că-l văzu cum se retrage în cochilie la cuvintele ei. Ei bine, o să fie o schimbare pentru el să fie respins. Totul părea inutil acum. Se părea că nu mai există nici un viitor pentru ei doi împreună.

– Nu vreau să te las în pace. Am greşit azi-dimineață. Am fost jignit şi m-am descărcat pe tine, iar Theo este întotdeauna amenințarea perfectă. Am mers prea departe. Îmi pare rău. Era lîngă umărul ei, dar fără să o atingă.

„Nu-mi face asta, te rog, nu spune că-ți pare rău, plîngea sufletul ei. Niciodată nu spui că-ți pare rău. Trebuie să rămîn supărată pe tine."

Îi atinse umărul.

– Vino în pat. Lasă-mă să te țin în brațe. Se scutură de atingerea lui. Pentru Dumnezeu, Carrie, nu vreau decît să te țin în brațe!

Lacrimile începură să-i picure una cîte una. Trăgînd aer în piept, clătină din cap.

– Te rog, lasă-mă singură. Am nevoie de timp ca să mă gîndesc.

Părăsi camera în pofida voinței lui, mormăindu-i ceva lui James despre faptul că are nevoie să facă o plimbare pe jos. Alexis se întoarse tîrziu, cînd totul se liniștise și nu se auzeau decît zgomotele vieții de noapte, insecte și țînțari, clipocitul apei cînd valurile se loveau ușor de bărcile ancorate în port.

Nu era momentul potrivit. Avea nevoie de timp să stea de vorbă cu ea, să stea într-adevăr pe îndelete și să o facă să înțeleagă. Trebuia rezolvat viitorul lor. Nu voia să o țină legată de un mariaj care era sortit să eșueze. O iubea prea mult pentru asta. Zîmbi cînd deschise ușa din spate; acum știa ce este dragostea. Știa că-i plăcuse ideea că o iubește pe Carrie de ani de zile, dar realitatea era foarte diferită de visurile lui și, sincer, fusese speriat cînd ea acceptase tîrgul acela stupid al lui Petros.

Dragostea nu înseamnă să fii împreună din cauza unui copil, înseamnă să împarți viața cu cineva cu care dorești să o faci, cu cineva la care ții, cu cineva care simte la fel în ce privește lucrurile fundamentale. În seara asta, ea fusese atît de aproape și totuși atît de departe. Își dorise să o

îmbrățișeze, dar nu fusese sigur că vrea și ea. Poate salva oare dragostea pe care o avea ea pentru el? Nu era sigur și detesta sentimentul ăsta de vulnerabilitate.

Dacă îl iubește, o să-l ierte.

Auzi un tușit ușor din cadrul celeilalte uși și-l văzu pe James zîmbindu-i, dar era evidentă și o expresie de îngrijorare.

– Masa a fost minunată, mulțumesc. Păcat că tu și Carrie n-ați mîncat cu noi.

– Nu puteam să mănînc, zise el ridicînd mîinile într-un gest de neputință. Ieri i-am spus niște lucruri pe care nu trebuia. Eram furios. Totuși asta nu-i o scuză. Am făcut-o să sufere, James. Am rănit-o pe femeia pe care o iubesc.

James îl prinse de cot împingîndu-l în salon.

– Stai acolo să-ți aduc un coniac.

– Oricum, nu m-ajută să-mi înec amarul. James îi dădu un pahar.

– Asta-i doctorie. Bea-o! Se așeză vizavi de el, sprijinindu-se de canapeaua confortabilă. Dacă vrei să vorbești, sînt aici. Nu pot să dorm înaintea unui deznodămînt, pur și simplu nu pot.

– James, mă tem că am dat-o-n bară cu ea. Încet, îi povesti întreaga istorie cu el și Carrie.

James îl cunoștea de ceva timp pe omul ăsta. În ultimii ani, trecuseră prin pericole pe care puțini le-ar fi putut evita. Așa că știa că lacrimile care-i luceau în ochi sînt sincere.

– Dulceața asta care doarme în patul tău nu l-a fentat pe omul meu așa, degeaba. Te iubește, iar

dacă nu-ţi dai seama de asta, eşti mai prost decît credeam, îi decretă în faţă, Alexis simţindu-se vinovat. Ba, mai mult, înşfac-o cu amîndouă mîinile, omule şi nu-i mai da drumul, pentru că dulceaţa asta face cît toate milioanele tale. Crede-mă, primeşte sfatul ăsta de la un bărbat care şi-a pierdut dragostea.

Carrie se trezi tresărind. De îndată ce-şi dădu seama unde se află, simţi că i se face rău. Nu era din cauza copilului, ci din cauza faptului că ştia că lui Alexis nu-i păsa dacă el este sau nu tatăl copilului lor. Asta însemna că nu-i păsa nici de ea.

Punîndu-şi un tricou curat şi un şort, îşi perie părul şi-l legă la spate. Sigur, încercase să spună ieri că-i pare rău, dar în voce nu i se simţea nici urmă de regret.

Băgîndu-şi picioarele în papucii albi şi moi, se gîndi la ea, se gîndi serios. Toată viaţa fusese împinsă să facă diferite lucruri. Dacă ar fi fost destul de puternică, i-ar fi rezistat lui Petros şi s-ar fi dus la universitate, nu pentru dans, ci să facă studii de afaceri sau medicină veterinară, ceva care o interesa cu adevărat. Puternică? Nu, nu se simţea puternică, se simţea obosită de atîta prefăcătorie. O să-şi trăiască cu adevărat viaţa, indiferent cu ce preţ.

Ciocănitul din uşă o făcu să tresară. Îl urmări prin oglindă pe Alexis intrînd. Arăta îngrozitor, cu barba crescută, cu ochii aproape fără viaţă.

– Intru să fac un duş. James are pe computer dosarele personalului meu şi vrea să-ţi arate ceva

despre căpitanul Savidis. Cred că s-ar putea să ai dreptate, zise trecînd pe lîngă ea.

– Mulţumesc, am să cobor, murmură cu vocea răguşită de emoţie. Cînd se îndreptă spre uşă, el îi blocă ieşirea.

– Cînd o să se termine toată povestea asta, trebuie să stăm de vorbă. Cînd li se întîlniră privirile, Carrie tresări; niciodată nu văzuse o asemenea expresie în ochii lui. Niciodată de cînd îl cunoştea. Dădu din cap, răspunsul ei fiind la fel de trist.

– Ştiu.

James stătea aplecat peste computer, studiind concentrat ecranul.

– Bună, scumpo. Ai dormit bine?

Carrie zîmbi. Fusese destul de nepoliticoasă aseară, lăsîndu-i pe bărbaţi de capul lor.

– Mă simt mai bine. Îmi pare rău că nu ne-am cunoscut în alte împrejurări; a fost greu pentru mine. În ultimele douăzeci şi patru de ore viaţa ei se întorsese cu susul în jos. Se aşeză automat lîngă el, la computer.

– Dacă asta te consolează, să ştii că suferă şi Alexis. Cineva trebuie să o spună. Omul era prea mîndru ca să recunoască singur.

– Ştiu. Avem de rezolvat ceva.

– Ţine la tine, zise pe neaşteptate, în timp ce pe ecran apărură informaţiile despre căpitanul Savidis.

– Ştiu şi asta, confirmă cu o finalitate care-i spunea că nu este dispusă să vorbească despre asta acum.

James tuşi, dregîndu-şi vocea.

– Bine, uită-te la asta. Căpitanul Savidis lucrează pentru Alexis de cinci ani. Înainte, a lucrat pentru o companie numită *Sealings*, defunctă acum. Înainte de asta...

Sealings? Asta era compania care făcuse depozitul în contul lui Petros. Să fie implicat Petros? O cuprinse panica, dîndu-şi seama că James vorbea din nou cu ea. Trebuia să se concentreze.

– Scuză-mă, James. Cine a fost proprietarul companiei *Sealings?*

– Nu sîntem încă siguri. O să verificăm. Dar căpitanul nostru a lucrat şi pentru naşul tău înainte să vină la *Sealings*.

– Asta nu înseamnă că... Nu crezi că este implicat şi Petros, nu?

– Încă nu sîntem siguri.

– Este imposibil! Este un om bun... de ce el...?

Carrie se gîndi la Petros, la toate lucrurile minunate pe care le făcuse pentru ea.

– Poftim, bea o cafea. James o privi îngrijorat. Te simţi bine? Ascultă, nu este sigur, sînt numai presupuneri. Nu sîntem încă siguri că este implicat, numai că s-ar putea să fie.

– Nu este! Ştiu că nu!

– Carrie, se auzi vocea lui Alexis care stătea la baza scărilor. Nu-ţi face probleme în legătură cu asta acum. Nu există nici o dovadă. Este doar o verigă, asta-i tot şi s-ar putea să nu fie cea care lipseşte.

Alexis veni la ea şi de data asta nu mai tresări

cînd îi înconjură umerii. Absolut deloc. Se lăsă mîngîiată. Îi datora adevărul. El încercase să pună capăt acestui trafic cu droguri.

– Şi dacă totuşi este? Dacă este?

Alexis nu avu timp să răspundă. Năvăli Garry.

– Pornim. În după-amiaza asta. Se uită la Alexis: Unde este iahtul tău?

Alexis ridică din umeri.

– Uneori îl închiriez. Acum este la senatorul Walker.

James îşi înălţă privirea, numele spunîndu-i ceva.

– Cine?

– O să verific. Sînt sigur că este la senatorul Walker. Luă telefonul. Stephan, cine are iahtul meu şi care este destinaţia lui? Dădu din cap. Aşa ştiam şi eu. Mulţumesc.

– Cine, Alexis? îl întrebă James, mintea umblîndu-i ca o morişcă.

– Senatorul Walker. Alexis puse receptorul jos. Ar trebui să fie în drum spre Santorini.

– Ei bine, nu este! spuse Garry. Este ancorat în largul coastei, la două mile de Pireu. Mi-a confirmat paza de coastă. Iar în apropiere este ancorat un alt iaht, *Perla Afroditei*.

– Ăsta-i iahtul lui Theo! exclamă Carrie.

– S-ar părea că schimbul o să aibă loc în după-amiaza asta, spuse Garry. Aştept o confirmare.

În clipa aceea sună telefonul. Era pentru James.

– Ai informaţia despre *Sealings Shipping Line?* întrebă James punînd telefonul pe aşteptare.

– Da. Aruncă o privire spre Carrie. A fost proprietatea lui Petros. Am verificat.

– Petros! Oh, slavă Domnului! Carrie se prăbuşi pe scaun şi toţi ochii se întoarseră spre ea.

– Carrie? o întrebă Alexis încruntîndu-se.

Părea ca un copil vinovat prins că fură dulciuri. Să le spună? Trebuia să le spună, aşa că, oftînd, începu.

– Acum cinci ani, în contul lui Petros a intrat o mare sumă de bani. Am crezut, la început, cînd aţi pomenit de *Sealings*, că s-ar putea să fie şi el implicat. Dar dacă spuneţi că respectiva companie a încetat să mai existe, atunci poate că a transferat singur banii.

– Ei bine, practic, n-a încetat să mai existe, interveni repede Garry. A fost vîndută, apoi şi-a schimbat numele, iar flota de transport a fost împrăştiată un timp.

– Cui i-a vîndut-o? întrebă Alexis.

Garry ridică dintr-o sprînceană, se uită spre James pentru aprobare, pe care o primi. Păru un moment stînjenit, apoi răspunse:

– Mamei tale!

Capitolul 17

– Mamei mele? Eşti sigur?

– Da. Ce nu ştim sigur este de ce aparţine acum lui Theo Aristotelous, cînd nu s-au făcut nici un fel de plăţi în contul mamei tale. Garry văzu că Alexis este pe punctul de a exploda.

Chiar în clipa aceea, James puse receptorul jos şi clătină din cap.

– Aţi verificat conturile mamei? Simţea cum furia îi creştea, dar se strădui să se controleze.

– Cu aprobarea ei, Alexis. Totul s-a făcut cu aprobarea ei. Ne-a fost foarte utilă, îi explică James. N-am putut să-ţi dau veştile imediat pentru că a trebuit să o verific şi pe Carrie.

Carrie vru să riposteze, dar Alexis o opri înainte să se dezlănţuie.

– Gata cu nervii! Carrie, zise el calmîndu-se la fel de repede pe cît se înfuriase, James are motivul lui. Se întoarse spre James. Mama şi Petros au fost scoşi din toată treaba asta?

– Mai mult sau mai puțin. Mai sînt cîteva chestiuni de clarificat, dar cred că amîndoi sînt complet nevinovați de orice implicare, spuse James. Cred că ar trebui să o întrebi pe mama ta de ce flota îi aparține acum lui Theo. V-ar fi de folos la amîndoi.

– Ce vrei să insinuezi, James? întrebă Alexis.

– Întreab-o pe mama ta. Cred că înainte ca voi doi să vă mai jucați de-a hoții și vardiștii, ar trebui să știți că Petros este bolnav. James tresări cînd Carrie își ridică spre el privirea șocată. Cînd a auzit veștile, mă tem că a făcut o criză de inimă. Una ușoară, Carrie. O să fie bine. Se întoarse spre Alexis. Apropo, mama ta a fost la telefon, Alexis. Voia să vă transmit mesajul. A spus că o să stea de vorbă cu amîndoi cînd o să vă duceți la clinică, dar are nevoie ca avionul tău să fie gata să pornească la drum în după-amiaza asta. Îl duc la New York pentru o operație. Mișcă-te, Alexis, nu este momentul să-ți mai pierzi timpul pe aici. Nu te preocupa de toată încurcătura asta, am să-ți spun eu cum s-a terminat. Sîntem aproape de sfîrșit.

Carrie se uită la Alexis. Amețită, intră în bucătărie. Petros făcuse un infarct. Paralizată, îl lăsă să o conducă prin ușa din spate la mașină, unde Garry se instalase pe locul șoferului.

Cînd Alexis și Carrie sosiră la clinică, Helena nu era de văzut nicăieri. Petros le explică rar și încet că este cu doctorii lui, punînd la punct detaliile pentru zbor.

Cînd se uită la Carrie, Petros simți cum durerea

lui crește. O făcuse să sufere mai mult decît își închipuise vreodată. Nu dorise decît să-i asigure fericirea ei viitoare.

– Carrie,copila mea, începu, cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji. Știa că s-ar putea să fie ultima dată cînd o ținea în brațe, ultima dată cînd săruta fața ei frumoasă. Fusese fiica lui într-o măsură mult mai mare decît o merita. S-ar fi căsătorit cu Alexis numai ca să- i salveze lui afacerile, atît de mult îl iubea.

– Petros, nu mai plînge. Am să merg cu tine în America, îi spuse cu dragoste.

– Nu, Carrie, scumpa, frumoasa mea copilă, nu trebuie să mergi. Nu merit să fii fina mea. Pur și simplu nu merit. Și nu este decît vina mea. Doar vina mea.

– Petros, ce tot spui acolo?

– Spun că te-am înșelat. Vocea îi era plină de emoție. Se uită la Alexis. Îmi pare rău, Alexis și pe tine te-am înșelat.

– Ce tot spui acolo, bătrîn netot? zise Alexis, dar vocea îi era blîndă.

– Trebuie să știți adevărul, amîndoi. Se uită în tavan, ținînd-o pe Carrie de mînă. Cînd mi-ai fost dată oficial în grijă, i-am promis lui Theo că o să se căsătorească cu tine. I-am promis, pentru că îi datoram de mult niște bani! Îi întîlni privirea furioasă. Erai atît de mică, fata mea, iar el era tînăr atunci.

– I-ai promis lui Theo că o să se căsătorească cu mine?

Alexis se întoarse spre fereastră să privească în

grădină florile numai ca să nu răcnească la Petros. Nu-i spusese niciodată lucrul ăsta! Petros dădu din cap.

– Dacă-ți amintești, te-am trimis la universitate foarte în pripă, în pofida mofturilor tale. Aș fi făcut orice, te-aș fi trimis oriunde, numai să pleci de pe insulă. Lacrimile începură să-i șiroiască din nou pe obraji. Trebuia să-l opresc...

– Petros, nu trebuie să continui.

– Ba da. Vreau să știi cît de prost am fost. Tuși și acceptă să fie ajutat să se ridice puțin. Nu exista nici o cale de ieșire. Acum cinci ani, a cerut să mă achit de datorie. Voia să-i aranjez căsătoria cu tine, întotdeauna a avut ceva pentru tine.

Carrie făcu o grimasă; se simțea rău, absolut singură și folosită în modul cel mai abuziv.

– Continuă.

– L-am refuzat. Clar. Am refuzat să-i dau mîna ta. Mi-am dat seama ce prost am fost și am hotărît să declar mai bine falimentul decît să te văd nefericită. Se uită din nou la ea. Atunci a apărut cineva cu soluția perfectă.

– Să nu spui că mama! zise Alexis înțepenit.

– Da. Mama ta a spus că-mi cumpără una dintre companii, pe care o voia, urmînd apoi să mi-o lase mie și, firește, să-i achite ea datoria.

– Mama nu face nimic degeaba. Care a fost prețul?

Petros nu mai putea să gîndească limpede. Totul era prea încurcat.

– Ce vrei să spui?

– Ce a cerut în schimb?

– Să fiu de acord cu planul ei. Ea dorește să-și vadă nepotul și ea vrea să te vadă însurat.

– Unde este? întrebă de parcă ar fi scuipat flăcări.

– A doua ușă pe dreapta. Te așteaptă, Alexis. Fii blînd cu ea, te iubește foarte mult. Se ridică în momentul cînd Alexis era pe puncrul să iasă. Dacă nu rezist la operație, promite-mi că o să te căsătorești cu Carrie. Promite-mi că o să ai grijă de ea.

– Spune-i, i se adresă Alexis lui Carrie. Spune-i tu.

Carrie se uită la Petros cu lacrimi în ochi. Deși fusese folosită ca un pion, îl iubea.

– Eu și Alexis ne-am căsătorit acum zece săptămîni, la Londra. Așa am vrut amîndoi.

– Eu nu mă derobez de la asemenea aranjamente, Petros. Cuvintele lui Alexis aveau un sîmbure de adevăr.

– Ha! Voi doi ați avut ultimul cuvînt! Ha, ei bine, asta o să fie de învățătură pentru maică-ta! Du-te s-o vezi pe Helena și nu fi prea dur; și ea suferă. O strînse de mînă pe Carrie. Iartă-mă!

– Firește că te iert. Te iubesc, nu? Numai că aș fi vrut să-mi fi spus și mie toate astea. E o prostie să încerci să dirijezi viața altora, Petros. Nu este bine să intervii în destin.

Helena privea afară, în grădină, cînd auzi ușa. Tufe încărcate de flori roșii străluceau pe fundalul unei peluze bine întreținute.

Era o clinică foarte frumoasă, una căreia îi făcuse numeroase donații.

– Deci știi totul? Se întoarse spre el cu ochii ascunși în spatele ochelarilor de soare, îngrijorarea fiindu-i expert mascată de expresia de nonșalanță.

La început, Alexis nu putu să scoată nici un cuvînt, înăbușit de revoltă.

Cum putea să-i aranjeze viața în locul lui? Cum îndrăznea?

Cînd, în cele din urmă, își regăsi graiul, vocea lui avea o notă sinistră.

– Știu că ne-ai manipulat și pe mine și pe Carrie, chiar și pe Petros. Îmi imaginez că și Theo a luat-o speriat la sănătoasa cînd ai terminat cu el. Ce anume exact ai plătit pentru Carrie? Pentru că asta ai făcut, ai cumpărat-o pentru mine.

– Alexis, n-a fost așa. Nu a fost așa, îți jur. N-am plătit decît o datorie pentru Petros. Sincer, nu a fost așa.

– Nu? pufni el furios. Vrei să spui că nu ne-ai manipulat?

– Firește că n-am făcut-o. Pur și simplu i-am dat destinului o mînă de ajutor, asta-i tot, zise moale, ducînd u-șiimaculata batistă albă de dantelă la ochi. De data asta lacrimile îi erau sincere și reale; vina ei fusese o povară grea, dar avea dreptul la această ultimă dorință înainte. Oh, Dumnezeule, oare chiar o să se întîmple?

– Destinul, pe dracu'! Iar lacrimile nu te ajută să scapi de treaba aceasta. Se plimba agresiv în jurul camerei. Nu-mi place acest amestec. Pur și simplu

nu vreau să-mi spui tu ce trebuie să fac cu viața mea. Îți dai seama că ne-ai privat cu succes de orice opțiune? Iar în ceea ce privește faptul dacă eu și Carrie o să fim împreună pînă la urmă, asta-i o întrebare pe care mi-o pun deseori. S-ar putea foarte bine să ne urîm reciproc pentru tot restul vieții.

– Vrei să spui că tu și Carrie nu sînteți făcuți unul pentru altul, fiule? Ridică dintr-o sprînceană neagră de o formă perfectă.

– Da, așa cred! Carrie este însărcinată. N-aș fi vrut să se întîmple așa. Categoric, nu! Se opri un timp, apoi se întoarse și se uită la ușa care era întredeschisă. Avu impresia că a auzit pe cineva alergînd pe coridor.

– Cum ai fi vrut să se întîmple?

– Oh, nu! Mai întîi tu, mama. Vreau să știu de ce? Se îndreptă spre fereastră, rămînînd lîngă ea, copleșind-o prin înălțimea lui, chiar și așa, stînd nemișcat.

– Am crezut că lucrul ăsta este evident, fiule. Toți bărbații de vîrsta ta au familii, au cui să-și lase averile. Ai nevoie de un moștenitor, de un copil și numai o singură femeie este destul de bună pentru tine!

– Femeia asta fiind Carrie?

– Da. Are cei mai frumoși ochi albaștri pe care i-am văzut vreodată. Sper ca nepotul meu să aibă ochii ăștia albaștri, zise ea așezîndu-se pe scaunul de la biroul din mijlocul camerei.

– Nu mă duci, mama, știu că trebuie să existe

un alt motiv decît frumoşii ei ochi albaştri şi crede-mă că dacă sînt nevoit, am să te fac să mi-l spui!

– Atunci fă-mă! îl provocă ea. Şi doar spre ştirea ta, află că a fost foarte scumpă. Ai ce este mai bun, asta meriţi, ce este mai bun.

– Mama! o avertiză el sumbru.

Helena îşi privi fiul. Dacă ar şti prin ce trecuse ea în aceşti ultimi ani! Da, fusese egoistă, dar voia ca el să se căsătorească cu dragostea vieţii lui şi nu era oarbă ca să nu vadă cum se uita la fată.

Voia, de asemenea, să apuce să vadă copilul fiului ei, să privească în ochii lui sau ai ei.

Iar dacă pentru asta trebuia să-l ajute puţin pe Cupidon sau destinul pornit pe drumul lui, atunci o s-o facă. Mîndră, îi expuse motivele ei.

Continuînd să stea nemişcat lîngă fereastră, cu mintea tulburată de propria lui vinovăţie, Alexis îşi văzu soţia ieşind în fugă din clinică.

Era tulburată, dezorientată, rănită, cuprinsă de panică, vedea clar lucrul ăsta.

Helena se uită la el.

– Oh, Dumnezeule! S-a întîmplat ceva cu Petros? Alergară amîndoi în camera lui.

– Petros, dragostea mea, strigă Helena, văzîndu-l că el plînge.

– Ce-ai spus? se repezi Petros la Alexis. Te-a auzit. Ce dracu' ai spus? Alexis se răsuci pe călcîie răcnind din mers:

– Avionul este gata. Noroc, Petros! Trebuie să fug să-mi salvez căsnicia.

– Căsnicie? Despre ce dracu' vorbeşte? o auzi

pe maică-sa. O luă la fugă cît îl ţineau picioarele ca să-şi ajungă nevasta.

Într-o stare ce nu putea fi numită decît transă hipnotică, Carrie reuşi să ajungă pe o bancă din parc. Nu mai putea să respire, era agitată şi avea inima frîntă. Se uită repede în jur şi-şi dădu seama că era în grădina naţională.

În cap i se învîrteau aceleaşi cuvinte: „Vrei să spui că tu şi Carrie nu sînteţi făcuţi unul pentru altul, fiule?" Apoi, Alexis: „Carrie este însărcinată. N-aş fi vrut să se întîmple aşa".

Ăsta era motivul pentru care voia să stea de vorbă cu ea. Evident, nu mai putea suporta căsnicia cu ea. Oh, Doamne, de ce nu se deschidea pămîntul s-o înghită? Lumea ei se prăbuşea tocmai cînd, prosteşte, începuse să creadă în ea.

Ridicîndu-se, porni fără nici un ţel, reflectînd la ce se întîmplase ziua trecută, la cuvintele care îi aminteau în permanenţă că nu o iubeşte. Să fi interpretat ea greşit cuvintele astea? Petros a spus că Alexis a fost dintotdeauna îndrăgostit de ea, dar acum era sigură că nu a fost!

Umblă aşa, fără ţintă, prin tot oraşul, sub soarele fierbinte al după-amiezei, preocupată de nimic altceva decît de gîndurile ei. În cele din urmă, zări ceva ce-şi dorea, un ibric grecesc pentru vitrină. Cumpără multe lucruri, făcînd totul ca în ceaţă, automat. Era paralizată, inima i se stingea de durere. Exact cînd începuse să creadă că s-ar putea să fie îndrăgostit de ea, constatase că pierduse totul.

Începu să plîngă şi căută în poşetă după batistă. Era batista lui, cea pe care i-o dăduse în birou nu cu mult timp în urmă. Totul îi amintea în permanenţă cît de mult îl iubeşte.

Îndreptîndu-se spre port, Carrie se aşeză la o masă afară, la una din numeroasele cîrciumi. Comandă o ceaşcă de ceai, aşteptînd, fără să mai ştie de cît timp era acolo.

Cum putea să mai dea ochii cu el? Acum ştia că nu poate accepta altceva decît dragostea lui eternă. Cum viaţa ei începuse şi se sfîrşise în răstimp de numai cîteva luni. Ideea o preocupa, dar nu voia să se gîndească la asta pentru moment. Tot ce-şi dorea era să stea acolo singură, neobservată de nimeni, cu durerea ei.

– *Thespinnis*, vă simţiţi bine? o întrebă chelnerul, evident îngrijorat. Carrie se strădui să zîmbească şi-l linişti.

– Mulţumesc, mă simt perfect. Trebuie să iau un taxi, mă poţi ajuta?

Chelnerul dădu din cap. Cînd sosi taxiul, nu se duse la biroul lui Alexis, nici la brutărie; avea nevoie să se mai gîndească, avea nevoie de spaţiu. Avea nevoie de insulă, de pacea şi liniştea locului pe care întotdeauna îl numise casa ei, Grecia ei.

Ieşit din clinică, Alexis urmărise taxiul în care se urcase, dar îl pierduse în traficul intens al Atenei. Căută ceasuri întregi, întorcîndu-se, în cele din urmă, la brutărie.

Nu putea să facă altceva decît să aştepte. Sună

acasă şi la birou, dar nimeni n-o văzuse.

Se aşeză pe una din cele două canapele şi privi în jur, la ce făcuse ea. Cum putuse să creadă că nu există dragoste?

Prinzîndu-şi capul în mîini, aproape că plînse, pentru a doua oară în viaţa lui de adult.

Ce prost fusese! De ce nu i-o fi spus pur şi simplu să o iubeşte? Îşi dădu seama că nu auzise decît jumătate din discuţia lui cu maică-sa. N-ar fi fugit dacă ar fi auzit totul.

Auzind uşa din spate, Alexis sări în sus. Dezamăgirea lui trebuie să fi fost evidentă cînd îi văzu intrînd pe James şi Garry.

– Alexis? Ce s-a întîmplat? îl întrebă James. De ce eşti atît de sumbru? Petros este bine?

– Da, Petros este bine. Este vorba de Carrie; a dispărut. Se ridică şi deschise obloanele ca să vadă portul. A auzit conversaţia mea cu mama sau cel puţin jumătate de conversaţie. Acum probabil că este definitiv convinsă că n-o iubesc.

– Şi o iubeşti? În vocea lui Garry era suspiciune.

Alexis îl fulgeră cu privirea.

– Da. Spre deosebire de tine, eu nu-mi părăsesc femeia.

– Oh, scuteşte-mă, omule! Sora ta a iniţiat legătura şi, spre ştiinţa ta, am pus capăt acestei relaţii numai din cauza slujbei mele, să ştii. Nu pentru că nu mi-ar păsa.

– Hei, voi doi. Hai să ne întoarcem la Carrie. Unde ai văzut-o ultima dată? întrebă James, luîndu-l pe Garry de umeri şi depărtîndu-l de Alexis, care

părea pe punctul să lovească în oricine i-ar fi ieşit în cale, inclusiv în colegul lui.

– În apropiere de Parthenon. Am pierdut-o în mulţime. Îşi trecu o mînă prin părul negru. Am pierdut-o, James.

– Nu vorbi prostii, Alexis. Hai să mergem să o căutăm. Ai o fotografie a ei? îl întrebă James.

Alexis se scotoci în buzunar.

– Asta nu e bună. N-avea decît şaisprezece ani cînd i-am făcut-o, dar pot să fac rost de una.

– Nu mai este timp. Îmi anunţ oamenii prin radio. O s-o căutăm toţi. James se uită la Garry. Şi tu, Tate sau să-ţi spun Garry?

Americanul solid zîmbi bătos de umorul partenerului său. Ura numele Garry.

– Sigur că da, este o fată drăguţă şi m-ai păcălit cu propriile mele arme.

Scotociră toată Atena. Alexis recrută şi cîţiva ofiţeri ai poliţiei greceşti şi un poliţist britanic în vacanţă, prieten al lui Garry. Îi luară urma pînă la cîrciuma de lîngă port, unde chelnerul le spuse de taxi.

– După părerea mea, nu se simţea prea bine, îi relată chelnerul lui James.

– Alexis, aici. S-a urcat într-un taxi; chelnerul crede că s-a dus în port unde se închiriază bărci. Spune că părea şocată şi foarte obosită.

– Dacă i s-a întîmplat ceva... Alexis era la capătul puterilor, sfîşiat de sentimentul vinovăţiei.

– Fii serios, este o fată înţeleaptă, zise James senin. Dar pe dinăuntru nu se simţea deloc atît de liniştit. Se întrebă de ce s-o fi dus în port.

Garry apăru în fugă, întristîndu-se cînd se uită la Alexis. Grecul ăsta încăpăţînat nu era tocmai preferatul lui, dar tot nu-i dorea răul. Cum să-i spună?

– Paza de coastă... spun că tocmai au scos o femeie din apă; este moartă. Tocmai am auzit la radio. N-are nici un act de identitate, iar poliţia crede că ar putea fi Carrie. Ei cred că s-ar putea să se fi înecat. Cînd îi întîlni privirea, tresări; bărbatul ăsta părea complet distrus.

– Nu poate să fie Carrie; este o înotătoare bună. Se uită la marea agitată, la valurile care se rostogoleau furioase unul peste altul. Pînă şi cei mai buni înotători se puteau îneca în marea asta cuprinsă de o furtună de vară, dar nu voia să recunoască, refuza să creadă că marea i-a luat viaţa.

Într-o tăcere de moarte, cei trei se îndreptară solemn spre port, unde trupul unei femei zăcea întins, acoperit cu un cearceaf. Lui Alexis i se făcu rău.

– Nu pot să fac asta, zise uitîndu-se la James cu o tristeţe care îl impresionă profund.

– Dacă Carrie este o împătimită a drogurilor, are părul negru şi nu este deloc însărcinată, atunci s-ar putea să fie sub cearceaful ăsta...

– Ştiam eu că nu este Carrie! Era atît de uşurat, încît îi venea să zîmbească, pînă cînd privi capul femeii moarte. I se făcu o milă imensă de ea; nimeni nu merita un asemenea sfîrşit.

– Domnule, îl întrerupse brusc un poliţist. Tocmai am descoperit că o doamnă, care corespunde

perfect descrierii făcute de dumneavoastră, a închiriat o barcă.

– Ce barcă; un iaht? întrebă Alexis, începînd să-şi recapete speranţa.

– *Adonia*, zise poliţistul uitîndu-se în însemnările lui. A plătit pentru o săptămînă. A plecat în direcţia asta, şi-i arătă cu mîna.

– Ea este, ea trebuie să fie. Am fost amîndoi cu iahtul ăsta într-o croazieră memorabilă, îi explică lui James. Uitîndu-se în jur, întrebă: Putem să închiriem o barcă cu motor? Marea era tot mai agitată. Singura speranţă era ca ea să poată stăpîni *Adonia*. În adîncul sufletului, ştia că este o navigatoare bună. Navigase cu tatăl ei şi cu Petros de multe ori.

Adonia se legăna uşor în bătaia valurilor, ancorat la debarcaderul particular din apropiere de portul Alonnissos. Era un refugiu care-i oferea lui Carrie singurătatea rîvnită şi, în acelaşi timp, îi amintea de cele cîteva zile petrecute împreună cu Alexis.

Vîntul se înteţi, atenuînd dogoarea soarelui de după-amiază. Navigaţia în cursul dimineţii îi pusese destule probleme, deşi nu fusese la fel de rău ca în ziua în care părăsise portul în căutarea delfinilor. Oftă; nu voia să înfrunte adevărul că fugea de Alexis. Dar simţea nevoia să fie aici, locul unde Alexis fusese el însuşi.

Păşi cu grijă pe punte ca să nu alunece din cauza legănării vasului; ultima dată cînd i se întîmplase asta, o prinsese Alexis şi o sărutase pînă cînd simţise că nu mai poate respira, aprinzîndu-i,

în acelaşi timp, flacăra din suflet. Uitîndu-se spre port, zîmbi, gîndurile fiindu-i la amintiri fericite pînă cînd coborî în cabină.

Cumpărase nişte cireşe, pe care le puse într-un bol; luă cîteva, nu putea mînca decît fructe, iar asta o făcea pentru copilul care creştea în pîntecul ei. Se aşeză cu grijă la masă, burta destul de mare acum stînjenindu-i mişcările în spaţiul îngust. Mîngîie peretele iahtului cu degete pline de dragoste. Aici fusese conceput copilul, nu că lucrul ăsta ar avea importanţă. Părea că singurul lucru de care-i păsa era acest copil. Îşi mîngîie cu afecţiune pîntecul. Fată sau băiat, pentru ea n-avea nici o importanţă.

O cuprinse o oboseală,o letargie şi o slăbiciune; senzaţii pe care le avusese din prima zi cînd îşi dăduse seama că este însărcinată şi simţi nevoia să se întindă puţin, fie şi numai pentru un minut sau două.

Era întuneric cînd deschise ochii. Făcu eforturi să se ridice, dar se simţea mai bine acum. Parcă voia să bea ceva. De la cîrciumile de pe ţărm se auzea muzică grecească, dar nu putea încă să facă faţă prezenţei oamenilor. În clipa aceea auzi un zgomot de paşi. Indiferent cine era, avea un mers foarte hotărît şi unul foarte familiar. Îşi înălţă privirea, ştiind exact pe cine o să găsească în capătul scării.

– Ce dracu' crezi că faci? Vocea joasă şi furioasă îi blocă orice formă de protest de pe buzele uscate, însetate. Alexis era cuprins de o furie oar-

bă; evident, tocmai sosise de la Atena.

Înaintă, profilîndu-se deasupra ei, înnebunit de furie. Rămase pe loc, cu picioarele puțin depărtate, ca un animal de pradă furios, dar dintr-o dată ei nu-i mai păsa. Era încă prea amețită şi numai el purta toată vina. Stătea tăcută, îndurerată. Numai văzîndu-l şi limba i se frînse. Chiar aşa furios cum era, era o apariție după care ochii ei tînjeau.

– Am pus o întrebare!

Fireşte! Trebuia să se supună, să fie obedientă, să-i cadă la picioare, umilă! Trecîndu-şi o mînă prin părul ud, lipsit de strălucire, îl privi ridicînd nepăsătoare din umeri.

– Îmi pare rău. Eu...

– Asta nu-i de ajuns. Ridică-te, ne întoarcem la Atena.

– Oh, te rog, Alexis, nu pot. Nu mai pot să fac din nou asta, îl imploră cercetîndu-i fața să vadă un semn de compasiune, dar era goală, lipsită de orice emoție.

– Poți şi ai s-o faci! Dintr-o mişcare, o ridică în picioare. Cum poți să fii atît de nesăbuită, Carrie? Petros şi mama sînt bătrîni, mult prea bătrîni ca să-şi mai facă griji şi din cauza ta! Ce dracu' a fost în capul tău?

I se umplură ochii de lacrimi. Nimic despre îngrijorarea lui; evident că el nu fusese deloc îngrijorat.

– Îmi pare rău, am pierdut noțiunea timpului. Aveam motive să mă gîndesc. Se aşeză din nou pe marginea patului. Sînt foarte confuză.

– N-ajută la nimic să plîngi. Am pus toată poliția

pe urmele tale, îți dai seama? Întreaga Atenă a fost scotocită în căutarea ta! Acum hai să ne întoarcem, toată lumea este îngrijorată. Eu – şi se împunse în piept cu degetul – eu sînt, sincer, foarte supărat pe tine. Îți sugerez să ne mişcăm de aici pentru că, dacă mai rămînem, am să fac ceva ce am putea regreta amîndoi!

Carrie se mişcă. Era pe punctul să-şi adune cumpărăturile, cînd Alexis o prinse de mînă, o ridică şi o împinse de pe iaht, dar nu înainte ca ea să apuce să-şi ia cireşele. Îl simțea cum clocoteşte în întunericul nopții.

– Lasă cumpărăturile!

– Dar...

– Am zis să le laşi. O împinse spre port, unde era ancorat *Challenger*. Acelaşi port unde-l văzuse sărutînd-o pe Marsha.

Dîndu-şi seama ce se întîmplă, Carrie se opri pe loc, se întoarse şi porni la atac. Nu-i mai păsa şi voia să-l facă şi pe el să sufere.

– Te-am auzit spunînd „N-am vrut să se întîmple aşa!", îl imită revenindu-şi brusc şi înfuriindu-se şi ea.

Ochii îi străluciră amintindu-şi şi rîse amar, ținînd-o însă strîns de braț. Fusese în iad şi înapoi în aceste ultime două zile, crezînd că este moartă, că i s-au întîmplat tot felul de grozăvii, aşa că da, era furios de moarte pe ea.

– Şi ce-i cu asta? Ce-ai prins tu dintr-o conversație?

– Da! Tu... tică...

O strînse mai puternic de braţ, făcînd-o să-şi înghită cuvintele.

– Te sfătuiesc să te potoleşti! Am spus asta, da. Am spus însă şi o mulţime de alte lucruri. Acum mişcă! Crede-mă, Carrie, sincer, m-am săturat!

Carrie cedă numai temporar şi făcu un pas înainte.

– Nu mă iubeşti, nu-i aşa?

– Nu?

– Nu-mi răspunde la întrebare tot cu o întrebare, lua-te-ar dracu'! Fireşte că nu. Ai spus că nu. Mi-aş fi dorit ca tu... Ridică mîinile în aer într-un gest de disperare. Oh, nu ştiu, aş fi vrut numai să nu-mi fi implicat inima. Îşi înăbuşi un suspin şi porni mai departe.

– Da şi eu mi-aş fi dorit să fi fost sincer cu tine, dar nu atît de naiv încît să cred că n-o să doară deloc. Cînd este implicată inima, atunci să fii sigură că doare, zise cu voce aspră.

Ei bine, cel puţin ştia că ea suferă! Ştia că el i-a provocat durerea asta. Şi numai din cauza lui. Trebuia să plece din Grecia. Mîine, cînd o să se mai liniştească, o să se întoarcă în Anglia, la singura ei dragoste – Peter.

– Urcă pe iaht, îi porunci, iar maniera lui autoritară o irită. Se zbătu să-i scape din mîini.

– Lasă-mă-n pace!

Fără să mai scoată un cuvînt, o împinse în salon, pe canapeaua roz, unde rămase dreaptă şi rigidă. Alexis se duse la frigider să ia ceva de băut. Îi puse un suc de portocale în faţă, ridică telefonul şi

dădu ordin ca iahtul să iasă din port. Îşi luă şi el un coniac.

Călătoria începu într-o tăcere rigidă. Alexis nu făcea altceva decît să se încrunte la ea; sorbea rar din sucul de portocale, neîndrăznind să scoată nici un cuvînt pentru că dincolo de privirea lui furioasă şi întunecată văzuse şi altceva. O expresie de uşurare. Nu-l înţelegea.

Alexis o privea; tot ce-şi dorea era să o ia în braţe, dar nu trebuia să facă asta. Toată lumea crezuse că o fi murit, că s-o fi pierdut în larg, în furtuna de vară. Îi mulţumea lui Dumnezeu că nu s-a întîmplat aşa; se rugase cam mult în ultimele zile.

Şi el era obosit. Nu se odihnise deloc zilele acestea; era atît de obosit încît se întreba dacă era chiar ea sau nu cumva o fata morgana.

Carrie stătea şi clocotea; îşi dăduse seama că nu mai avea ce face. Era conştientă de privirea lui, care exprima îngrijorare, care o urmărea în tăcere cum se luptă cu emoţiile. În cele din urmă, pe obraz îi picură prima lacrimă, apoi urmară şi altele. Pur şi simplu nu le putea opri. Curînd începu să plîngă cu sughiţuri. Nu mai avea ce face, totul era pierdut. Pierdut pentru totdeauna!

Plîngea atît de disperată încît nici nu-şi dădu seama cînd el veni lîngă ea, cînd o luă în braţe, sărutîndu-i obrajii uzi, săraţi, şoptindu-i să înceteze, strîngînd-o atît de tare, încît, în cele din urmă, se simţi în siguranţă în braţele lui puternice. Mai ales acum, cînd recunoscuse că n-o iubeşte. Sau că o iubeşte? Nu-şi mai amintea.

– Vino, iubito, gata cu plînsul. Nu pot suporta să te văd sfîşiată în felul ăsta. Avea vocea blîndă, nu mai era furios.

Începu să-i dea deoparte părul de pe faţă cu atîta delicateţe încît simţi că o încearcă fiori de dorinţă. O sărută de sute de ori pe ochi. Băgînd mîna în buzunarul de la piept, scosese batista şi-i şterse faţa cu tandreţe şi delicateţe, cu dragoste nemărginită. O ţinu în braţe pînă cînd încetă să mai plîngă, ceea ce o făcu să devină şi mai confuză decît înainte.

Rezemîndu-se de spătarul canapelei, îi şopti:

– Acum trebuie să stăm de vorbă. Hai să mergem undeva unde este mai intim.

Carrie se uită derutată la el. Înfrîngîndu-şi lacrimile, murmură:

– Unde?

Capitolul 18

Alexis o aşează pe şezlongul în dungi şi îi luă mîinile tremurînde într-ale sale. Carrie remarcă cît de obosit şi de secătuit arăta şi simţi cum o doare sufletul pentru el.

– De unde să încep? întrebă, ţinînd-o strîns de mîini. Şi el tremura la fel de emoţionat ca ea.

Înghiţind convulsiv, Carrie îi sugeră încet:

– De la clinică, cu Helena.

– Helena a fost foarte rea, spuse zîmbind. Mă tem că a simţit toată furia mea în dimineaţa aceea. Tu n-ai auzit decît jumătate din conversaţie, după care ai fugit.

Jumătate din conversaţie, se gîndi ea obosită. Se uită în ochii lui; ca de obicei, nu putea să citească nimic în ei. Se retrăsese în cochilia lui.

– Ştiu că ne-a manipulat. M-a cumpărat pentru tine.

– Da, se poate spune şi aşa. Dar a avut motivele ei. Mama a minţit în legătură cu asta în toţi anii

ăştia. Alexis îi opri izbucnirea. Nu, ascultă-mă. Nu am ştiut nimic despre faptul că mama mea vrea să avem un copil. Mi-a mai cerut înainte să-ţi fac curte, să te scot în lume, dar nu m-am lăsat manipulat de ea. Răspund pentru propriile mele acţiuni. Ştii asta. În plus, mă luptam cu însăşi atracţia pe care ea dorea să o cultive. Tot timpul am crezut că Petros este de vină. El s-a amestecat tot timpul în relaţia noastră. În afară de asta, am găsit foarte tentantă situaţia, după cum ştii şi, pentru că îmi oferea şansa să te am pentru mine, am profitat. Ţi-am forţat mîna şi te-am adus aici.

– Dar de ce? De ce a făcut Helena asta? De ce ai acceptat tu?

– Helena a făcut-o dintr-un motiv foarte egoist, zise el zîmbind din nou.

– Da?

– Avea ideea preconceptă că o să ne îndrăgostim unul de altul, deşi asta nu înseamnă că este absolvită de vină.

Carrie se înroşi sub privirea lui stăruitoare.

– Eu m-am îndrăgostit. Şi se zbătu să-şi elibereze mîinile, dar el nu-i dădu drumul.

– Stai liniştită! Este momentul adevărului. Ne sîntem datori cel puţin cu atît.

Asta era. Momentul respingerii!

– Şi motivul tău pentru care m-ai adus pe iaht? Astă seară?

– Motivele mele sînt ale mele pentru moment. Eşti nevasta mea. Te vreau înapoi în patul meu şi în viaţa mea. Dar lasă-mă să-ţi explic de Petros şi

Helena. Alexis îşi coborî privirea, uitîndu-se la mîinile lor, făcîndu-se roşu tot la faţă cînd continuă. Era la fel de greu pentru el să-i explice pe cît era pentru ea să înţeleagă. Mama a aranjat ca Petros să se folosească de boala lui şi să-mi spună povestea aia ridicolă ca să-l ajut. Ea ştia că te doresc; se vede, după cît se pare, pe faţa mea.

– Dar cum l-a determinat pe Petros să facă asta?

– Pentru că el ar face orice pentru ea. Plus faptul că simţea că îi este dator pentru povestea cu Theo, cu cinci ani în urmă. A fost nebun fie şi să promită mîna ta unui om cu reputaţia lui Theo. Cea mai mare greşeală nu a fost a mamei, totuşi. Ea n-a vrut decît să te las însărcinată. Şi o privi direct în ochi. Greşeala cea mai mare a fost a mea, Carrie. La naiba cu Petros şi mama. Eu îmi doream copilul nostru, Carrie. Eu doream un lanţ la gîtul tău pe care să nu-l poţi rupe. Şi, mai important, ideea căsătoriei devenea tot mai ademenitoare.

– Asta-i prea mult. N-am şi eu un cuvînt de spus în toată afacerea asta? răcni ea.

Alexis avu decenţa să pară nestînjenit.

– Cînd mama a pus la cale toate astea, scopul ei suprem era căsătoria. Îşi dorea să avem o duzină de copii.

Carrie se holba la el, nevenindu-i să creadă. Simţea cum o sfîşia furia.

– Am fost jucată pe degete, nu-i aşa? Şi începu să-l lovească cu pumnii în piept. Naşul meu, mama ta. Tu! Probabil că rîdeai pe ascuns de mine! Cum

este, Alexis? Te-ai răzbunat. Eu te-am insultat la Londra şi tu m-ai tratat ca pe o iapă de prăsilă.

– Oh, nu, Carrie, n-a fost aşa, crede-mă, gemu încet, aproape ca un animal rănit.

Carrie se duse la fereastră să privească marea întunecată. Cum a putut să-i facă asta? Se întoarse spre el, fulgerîndu-l cu privirea.

– Vreau să plec cu primul avion acasă, la Londra! Nimeni nu mă iubeşte aici.

– Nu! Casa ta este alături de mine.

– Încearcă să mă opreşti, Alexis şi am să fac să fii arestat! Şi să nu rîzi de mine!

– Încetează, Carrie! Nu rîd de tine, doar de afirmaţia ta nesăbuită. Fireşte că oamenii te iubesc aici. Gîndeşte-te numai prin ce iad am trecut toţi cît ai lipsit. Şi tu nici măcar n-ai întrebat de Petros. Din partea ta, poate să fie şi mort! Era crud, ştia, dar cel puţin o scotea din transa asta hipnotică în care părea că se află.

Trăgînd aer în piept, exclamă:

– Oh, Dumnezeule, este bine?

– O să fie mai bine acum, că ştie că eşti în siguranţă.

Ducînd o mînă la gură, Carrie oftă.

– Probabil crezi că sînt îngrozitoare. Atît de egoistă!

– Cred că eşti obosită şi orice vrei tu, numai egoistă nu. Eu sînt cel rău. Am acuzat pe toată lumea că a încercat să ne manipuleze, iar eu te-am manipulat într-un mod de neiertat pe tine, scumpa mea soţie! Îi luă mîna şi i-o sărută îndelung. Dacă

insişti să pleci, n-am să te opresc, dar vreau mai întîi să mă asculţi. Din nefericire, asta va trebui să mai aştepte, pînă cînd o să fim singuri, în pat. Avem oaspeţi la bord, iar cina este servită în circa o jumătate de oră. Îi dădu aceste veşti delicat, ochii nepărăsindu-i nici o clipă faţa chinuită.

– Oaspeţi? Clătină din cap. Nu pot să fac faţă unor oaspeţi. Nici măcar dacă ar fi delfini!

Alexis zîmbi, cum putea să fie supărat pe ea?

– Haide, sînt sigur că ai să poţi face un efort pentru oaspeţii ăştia. Dar mai întîi cred că trebuie să faci un duş. Oaspeţii mei s-ar simţi jigniţi dacă te-ar vedea într-o asemenea stare, mă tem că m-ar condamna pe mine.

Se uită la el. Dacă ar fi plecat azi-dimineaţă, nu l-ar mai fi văzut niciodată. N-ar mai fi putut să-l atingă, să-l sărute pe sprînceană cînd doarme. Sau să se furişeze pe la spatele lui şi să-l atingă intim cînd se bărbiereşte, numai ca să primească în schimb un simulacru de încruntătură severă în oglindă; îşi lua foarte în serios bărbieritul. Avea nevoie de el, avea nevoie să simtă că o ţinea strîns în braţe, doar încă o dată.

– Mă simt prea slăbită ca să fac duş. Va trebui să mă ajuţi, şopti aproape pe nerăsuflate.

Alexis deschise robinetul la duş, apoi o aşeză pe pat. Fără un cuvînt, o ajută să se dezbrace. Nu o văzuse niciodată atît de pasivă, atît de resemnată. Îi desfăcu sutienul, îi dădu bretelele jos de pe umeri pînă cînd căzu pe podea. Nevrînd să o atingă prea intim, o împinse uşor înapoi pe pat. Ar fi fost simplu

să o posede aşa, acum, dar n-o să facă aşa ceva. Nu pînă cînd nu vor sta de vorbă aşa cum se cuvine. Carrie rămase nemişcată în timp ce îi scoase chiloţii, ochii ei aproape implorîndu-l să o atingă. Smulgîndu-se de lîngă ea, îi spuse să se ridice, tonul fiind ceva mai dur decît intenţionase. Înfăşurînd-o într-un prosop, o împinse spre duş.

– Nu mai eşti atras de mine, nu-i aşa?

Rămase cu gura căscată de întrebarea ei. Ce putea să facă mai mult pentru a-şi exprima dragostea? Se dusese după ea, o căutase zile şi nopţi şi, în plus, nu putea să facă dragoste cu ea pînă cînd nu este totul clar.

– Astea-s prostii, Carrie, iar tu ştii asta! zise puţin cam dur. N-am să-ţi dau satisfacţia să mă foloseşti din nou şi mîine dimineaţă să dispari. Dacă vrei să fac dragoste cu tine, trebuie să-mi promiţi că n-ai să mai fugi din nou. Nu uita că, în curînd, o să avem de crescut un copil.

– Ai spus că n-ai să mă opreşti dacă vreau să plec. Ai promis! Ca întotdeauna, îţi iei cuvîntul înapoi.

– Cînd mi-am luat eu cuvîntul înapoi?

Se înfruntau ca doi îngeri răzbunători, ţîşnindu-le flăcări din priviri, atmosfera era departe de a fi erotică. Şi totuşi...

Însuşi aerul din jurul lor părea că pulsează încărcat de tensiune sexuală.

Privirea din ochii ei spunea totul. Îl dorea. Alexis clătină din cap, încercînd să şteargă această imagine.

– Este ridicol, zise dar în acelaşi timp întinse mîna şi trase de prosop.

– Alexis!

Închise ochii şi o atinse. Dorea să savureze această şansă de a o atinge, dar nu putu. O trase spre el şi o ridică în braţe.

Buzele ei pline de dorinţă îl sărutară aşa cum n-o făcuse niciodată. Era însetată, iar el era acolo pentru a-i potoli această sete. O duse în duş, sprijinind-o de perete. Carrie izbucni în rîs.

– Ai încă pe tine hainele.

– Sînt prea slab şi obosit, va trebui să mă ajuţi să mă dezbrac, o imită el, ochii strălucindu-i de acest nou sentiment pe care-l recunoscuse în clipa în care o luase în braţe. Indiferent ce era, o excita.

Împreună, exploatară în toate limitele ei cabina duşului şi cînd amîndoi fură satisfăcuţi, Alexis îi spălă părul, trupul, faţa ei încîntătoare, o spălă peste tot pe unde puteau ajunge mîinile lui.

– Unde mergem? îl întrebă în şoaptă, urmărindu-l totuşi pe scară. Se tot trăgea de fusta scurtă, dorindu-şi să-i fi adus rochii de ale ei şi nu de ale Mariei; rochia asta de un roz intens nu făcea decît să-i scoată şi mai mult în evidenţă pîntecul.

– Pe punte. În privirea întunecată îi juca o luminiţă diabolică.

– Ce sau cine este pe punte? Şi să nu-mi spui că este aici şi căpitanul Savidis! Este?

– Sst! Şi-i puse un deget pe buze. Îţi spun despre asta mai tîrziu.

Carrie văzu silueta mică cocoțată pe genunchii unui bărbat tînăr. Peter! Scoase o exclamație și atunci Peter se întoarse, luminîndu-i-se toată fața cînd o văzu.

– Oh, Peter! Îi mulțumi din privire lui Alexis și se repezi să îmbrățișeze copilul.

– Bună, Carrie. Cu cascheta de căpitan pe cap, Peter stătea pe genunchii lui Yanni și ținea cîrma iahtului, evident încîntat de el.

Carrie se uită întrebătoare la Alexis.

– I-am promis. Eu îmi țin promisiunile.

Peter își încolăci brațele în jurul ei.

– Te iubesc, Carrie, zise el încet.

Carrie îl îmbrățișă, apoi se opri brusc.

– L-ai spus corect, numele meu, l-ai spus corect. Oh, Peter, iubitule!

Copilul zîmbi și repetă încă o dată „Te iubesc, Carrie".

Izbucni în rîs și-i spuse mulțumesc, mimînd din buze cînd îi surprinse privirea. Alexis zîmbi.

– Audrey și Graham sînt în sufragerie. Peter și-a luat ceaiul și rămîne cu Yanni pe punte. Eu sînt jos, coboară și tu după ce vorbești cu el.

– Nu, așteaptă-mă. Peter este mai interesat de cîrmă. O să vorbesc cu el înainte de culcare. Îl sărută pe copil pe creștet. Ne vedem mai tîrziu, scumpule.

Carrie îl luă pe Alexis de mînă ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. O strînse ușor și-i spuse:

– După cină, trebuie să stăm de vorbă. Există lucruri pe care vreau să le știi și tu.

– Da. N-am să mai fiu furioasă de data asta. Trebuie să stăm de vorbă, mai bine să fie totul clar.

– Un singur lucru trebuie să-l știi totuși acum. N-am să renunț la tine fără să lupt. Eu... Nu apucă să termine.

– Carrie, oh, ce bine-mi pare că te văd! Avem atîtea să-ți spunem! În primul rînd, Alexis i-a oferit lui Graham o slujbă aici, în Grecia, sări Audrey. Luînd-o de braț, o așeză pe scaun lîngă ea, la masa din sufragerie.

Carrie privi spre Alexis. Era sigură că știa ce tocmai era pe punctul să zică.

– I-a oferit lui Graham o slujbă? Nu mi-a spus nimic. Se întoarse spre soțul ei. Alexis, nu mi-ai spus. Se pare că există destul de multe lucruri pe care ar trebui să mi le spui.

– Da, iubito, există. Inclusiv despre noua vilă pe care am construit-o. Ai crezut că este pentru cineva străin, dar am făcut-o pentru Audrey și Graham și pentru micuțul Peter.

– Mulțumesc. Nu-i spusese nimic despre asta, evident voia să fie o surpriză. Strîngînd din buze ca să-și înăbușe un zîmbet insolent, hotărî să o să-l tragă la răspundere mai tîrziu. Bărbatul ăsta era cu totul diferit de cel pe care-l cunoscuse în adolescența ei.

– Șampanie, toată lumea? întrebă Graham desfăcînd o sticlă. Apropo, felicitări, scumpo, mă bucur că totul merge bine cu copilul.

– Mulțumesc. Știa că era un om care nu prea vorbea, așa că urările lui prețuiau mult pentru ea.

Ridică sticla de şampanie spre ea. Carrie clătină din cap. Nu, eu am să beau suc de fructe.

– Peter a aşteptat cu atîta nerăbdare să venim aici. O să-i placă grozav că este vecin cu tine. Vă sîntem foarte recunoscători. Se uită la Alexis. Sincer, habar nu ai ce ai făcut pentru noi. Îl iubim pe Peter, am face orice pentru el.

– Oh, nu-ţi face probleme, ai să munceşti serios la refugiu. Alexis sorbi din paharul cu şampanie. Nu mi-a venit să cred cînd Carrie mi-a spus că lucrezi la poliţie, la sectorul care se ocupă de cîini. Experienţa ta vine exact la momentul oportun.

– Mă bucur că tu crezi asta, Alexis.

Tînărul steward aduse mîncare, dar Carrie se uită în altă parte, nefiind sigură că ar putea să mănînce ceva în clipa asta, chiar dacă totul arăta atît de apetisant. Mîncă totuşi puţină pîine proaspătă cu *tzatziki* rece. Şi bău suc de portocale pînă cînd avu impresia că o să plesnească.

– Helena ne-a spus că naşul tău a avut o operaţie la inimă. Îi merge bine, nu? Şi Petros se căsătoreşte cu mama lui Alexis, zise Audrey cînd termină felul principal, homari cu legume proaspete. Nu-i aşa că este o surpriză frumoasă?

Carrie se uită întrebător spre Alexis. După expresia lui, se părea că pe Audrey a cam luat-o gura pe dinainte. Alexis îi explică:

– Carrie, au telefonat în timp ce noi eram în drum spre iaht ca să ne spună vestea. Mama vrea să se căsătorească curînd.

– N-am ştiut. N-am bănuit niciodată.

– Nimeni n-a bănuit. Rîse. Ei bine, de fapt, nu-i adevărat. M-am dus în dormitorul lui să stau de vorbă cu el, a doua zi dimineaţă, după petrecerea pentru logodna noastră şi am avut impresia că simt parfumul scump pe care-l foloseşte mama. Se pare că se văd de cîţiva ani buni.

– Totuşi este trist cînd te gîndeşti la mama ta. Înţeleg de ce-şi doreşte să aveţi atît de curînd copii. Audrey călcă din nou în strâchini.

Carrie rămase iarăşi perplexă, dar interveni Alexis.

– Crede că o să-şi piardă din nou vederea şi asta curînd. Doctorul este de părere că vor mai trece cîţiva ani pînă cînd i se vor deteriora din nou ochii. Adică nu este încă oarbă, înţelegi, doar că- şi doreşte să apuce să-şi vadă nepoţii, înainte să i se întîmple asta. Speră ca ochii ăştia albaştri să intre în familia Stephanides.

Deci de asta a pus Helena totul la cale!

– Apoi mi-a spus... Audrey mai luă o înghiţitură de sufle şi făcu o pauză.

Alexis se uită neajutorat la Carrie, căreia îi venea să rîdă. Dacă nu era atent, Audrey o să-i spună tot şi n-or să mai aibă despre ce să vorbească.

– Unde rămăsesem? Mi-a spus totul despre istoria aia cu drogurile. Trebuie să spun că este foarte mîndră de tine, Alexis, de ajutorul pe care l-ai dat. Este un erou, nu-i aşa? zise îndreptîndu-se spre Carrie. Ştii, cineva a încercat să-l omoare. Pun pariu că ai înţepenit, nu, draga mea? Oftă, fiind evident că şampania îşi făcuse efectul. Viaţa pare să

fie mult mai veselă aici, nu-i aşa, dragule?

– Mult mai mult, zîmbi Graham umplînd din nou paharele cu şampanie.

– Ţi-a scăpat ceva, Audrey? o întrebă Carrie.

– Nu cred, scumpo, zise uitîndu-se la prietena ei. Ia să văd: Petros îţi transmite dragostea lui; firește, încă nu este în afară de pericol, dar categoric reacţionează bine. Ochii i se aprinseră. Ah, da, mai e ceva! Cînd am plecat din Anglia, am văzut-o pe Maria, la aeroportul *Heathrow,* la Sosiri. Mi-a spus că aşteaptă un bărbat din Grecia. Am stat puţin de vorbă, ştii tu şi mi-a spus că este un amor vechi. Mie nu mi s-a părut deloc vechi, nu după felul în care s-a purtat. Dar să ştii că n-aş condamna pe nimeni dacă i-ar cădea cu tronc tipul ăsta!

Carrie izbucni în rîs.

– Audrey!

– Un bărbat? interveni repede Alexis. Ce fel de bărbat? L-ai văzut, Audrey?

– L-am văzut. Era înalt, cu păr blond, o brută care arăta trăsnet, aşa cum am spus. Cred că era american. Se aplecă peste masă, spre Alexis. Erau complet unul peste altul, ca untul pe pîine! Se frecau unul de altul, sărutîndu-se!

– Ca untul pe pîine? întrebă Alexis cu o încruntătură. Auzise ceva expresii englezeşti ciudate cînd fusese la universitate, dar asta era nouă pentru el.

Deci Maria şi Garry se vedeau din nou. Zîmbi. Garry făcuse atîta pe indiferentul în legătură cu relaţia asta! Poate că era mai prins de Maria decît îşi dăduse seama.

Carrie fu încîntată cînd apăru Peter să spună noapte bună. Se aşeză pe genunchii ei şi mîncă nişte îngheţată şi ananas, dar în cele din urmă i se făcu somn. Îl duse la culcare Alexis. În acelaşi timp, se retraseră şi Audrey cu Graham.

Privind în jur, în încăperea goală, începu să mănînce cireşe; îi plăceau la nebunie. Tot gîndindu-se ce avea de gînd să-i spună cînd îl întrerupsese Audrey şi punîndu-şi întrebări retorice dacă să-l ierte, în cazul în care o iubeşte, pentru faptul că a înşelat-o, se trezi alături cu o farfurie plină cu sîmburi de cireşe. Să se ducă la culcare sau să mai rămînă? Alexis probabil că-i spune lui Peter o poveste.

Gînditoare, începu să alinieze sîmburii. Ce văzuse în ochii lui? O iubea? Aliniind sîmburii, începu să spună arhicunoscutul „Mă iubeşte, nu mă iubeşte, mă iubeşte, nu mă iubeşte". Se opri la al douăzeci şi patrulea sîmbure.

– Nu mă iubeşte!

Capitolul 19

– Hei! Ridică privirea cînd Alexis îi aruncă o cireaşă. Stătea în prag şi o privea. Prinde-o! Şi arboră zîmbetul acela devastator pentru ea. Te iubeşte, foarte mult! Rosti cuvintele rar, pur şi simplu pentru că era cît se poate de serios în privinţa asta.

Zîmbetul tremurător ce-i apăru pe buze fu măsura bucuriei care o cuprinse. Privindu-l, îşi dădu seama că o dragoste ca asta era un lucru mult prea preţios pentru a fi pierdut din cauza cîtorva neînţelegeri.

Alexis veni şi se aşeză lîngă ea, luîndu-i mîna.

– A fost un prost, un prost orb şi stupid şi îţi cere iertare. Ştie că trebuie să-i ierţi multe, dar promite să-şi petreacă restul vieţii făcîndu-te fericită.

Carrie îl urmări cum îi duce mîna la buze. O muşcă uşor de palmă, apoi puse cealaltă mînă pe pîntecul ei.

– E mare pentru numai patru luni şi jumătate, doamnă Stephanides. Sigur nu avem gemeni?

– Nu, doar unul, domnule Stephanides, doar unul. Căscă. Sînt obosită, mergem la culcare?

Alexis clătină din cap. Se ridică şi găsi o muzică lentă, punînd-o în surdină, după care se întoarse spre ea.

– Vreau să dansez cu tine cît te mai pot cuprinde în braţe.

– Este vina ta că sînt mai mare, spuse ea zîmbind. Dar dacă insişti. Se ridică băgîndu-se în cercul braţelor lui. Apucînd-o de bărbie, îi ridică faţa spre el.

– Am fost iertat?

Carrie reflectă la evenimentele serii. Clătină din cap.

– Sînt confuză încă. Nu ştiu de ce ai fost furios astă seară. Am fugit, da, ştiu şi poate că n-ar fi trebuit să o fac.

Alexis îşi plimbă degetul mare peste buzele ei.

– Sst! Am să-ţi spun de ce am fost furios şi poate că atunci ai să înţelegi că furia mea a fost legată de cît de mult te iubesc.

– Palpitant! Şi-l muşcă de deget, strîngîndu-i-l între dinţi, mîngîindu-l cu limba cu intenţii perverse.

– Şi fără chestii din astea. Pentru că am nevoie de concentrare, nu de sugestii erotice mute, se încruntă el uşor.

Carrie îl ascultă, studiindu-i expresiile feţei, în timp ce-i relată evenimentele ultimelor zile. Începu să se simtă foarte vinovată. Fusese egoistă, rupînd orice contact cu el.

– Cînd te-am văzut fugind din clinică, iniţial am

crezut că Petros a făcut un alt infarct, dar cînd am intrat la el l-am găsit plîngînd. Era foarte tulburat, de fapt, aproape distrus. Mi-a spus ce ai auzit din conversaţia mea cu mama. Şi, clătinînd din cap, adăugă: Cei care trag cu urechea n-aud lucruri bune pentru ei, nu? Ei bine, ai auzit numai o parte a conversaţiei.

– Da? zise rîzînd. Cred că ar fi trebuit să mă mai învîrtesc prin jur.

– Te iubesc, rosti dojenitor, ca şi cum ea ar fi ştiut, şi cred că tot ce am făcut în ultimele cîteva săptămîni trebuie să-ţi fi spus lucrul ăsta. Mama ştie, după cît se pare, de ani de zile. Ca să fiu cinstit, şi eu eram sigur că am ceva pentru tine. O atracţie sexuală. Ochii îi străluciră vicios.

– Sper să mai ai această atracţie sexuală pentru mine, domnule Stephanides, interveni rîzînd, văzîndu-i răspunsul în felul în care o privea. Dă-i drumul mai departe, asta nu explică furia faţă de mine din seara asta.

– Ei bine, am pornit în urmărirea ta de la clinică.

– Da?

– Da. Te-am pierdut undeva lîngă plaka. Am umblat toată după-amiaza, dar degeaba. Era atîta lume! În cele din urmă, m-am întors la brutărie. Am stat acolo pînă cînd a venit James. Eram pierdut, Carrie, absolut pierdut fără tine.

Carrie deveni serioasă, strîngîndu-l mai tare, dar lăsîndu-l să continue.

– James a fost grozav, a organizat o echipă care să te caute. Ţi- am luat urma pînă în port. Atunci

s-a întîmplat un lucru îngrozitor. Închise ochii, durerea fiindu-i vizibilă pe faţă. Mă simt teribil de rău din cauza asta. Garry a venit şi ne-a spus că tocmai fusese pescuit din mare trupul unei femei. Mi se cerea să identific cadavrul, cadavrul tău, aşa credea toată lumea.

– Oh, Dumnezeule, Alexis, nu mi-am dat seama. Cum am putut să fac asta?

– Nu este vina ta. Te simţeai rănită. Făcu o pauză, ca şi cum era greu şi pentru el. Cînd am ajuns în port, unde cei de la paza de coastă aduseseră cadavrul, n-am putut să o fac. Mi s-a făcut rău. Dacă ai fi fost tu sub cearceaful ăla, nu ştiu ce aş fi făcut.

Se agăţară unul de altul. Carrie începuse să-i înţeleagă furia, îngrijorarea. Acum această înţelegere se aprofunda.

– James a identificat cadavrul.

Carrie se încruntă.

– Cum a putut? De-abia venise din SUA. Nu cunoştea...

– Era Marsha, oftă Alexis, şi s-a dovedit că nu s-a înecat. Fusese omorîtă.

– Oh, nu! Oh, Dumnezeule, Alexis, îmi pare atît de rău, şopti ea. Cum trebuie să se fi simţit? Ţinuse la ea cîndva.

Alexis îi văzu expresia şi interveni imediat.

– Ascultă, Carrie, ştiu că este un şoc şi nu doresc să se întîmple lucrul ăsta nimănui, dar ea nu însemna nimic pentru mine. Absolut nimic! Se implicase prea mult cu oameni cu care nu trebuia. Nu

pot să spun nici măcar că mi-a plăcut de ea, aş minți.

– Dar ai avut o legătură cu ea, nu? Trebuie să...

– Vino, hai să mergem în camera noastră. Trebuie să stai jos şi să te fac să înțelegi totul.

O instală mai confortabil, evident grăbindu-se. Voia ca ea să ştie totul şi să înțeleagă. Nu voia să mai rămînă nici un fel de lucruri greşit înțelese între ei, nici unul. Trebuie să afle întreaga istorie sordidă în legătură cu Marsha. După ce o instală, se aşează pe şezlongul de alături. Trase adînc aer în piept, ştiind că nu va fi uşor de explicat.

– Marsha era implicată în afaceri cu droguri de mai mult timp.

– Îmi pare rău, nu mi-am dat seama. Se droga şi ea?

– Da, după cît se pare. Şi le injecta în picioare. Gîndul mă înfioară. Fireşte că asta era cauza comportării ei ciudate.

– Îmi dau seama. Straniu, întotdeauna am crezut că este beată cînd m-a sunat.

– Te-a sunat? Cînd?

– Nu ştii, nu? zise cînd îl văzu cît este de surprins. Alexis clătină din cap.

– Nu că asta ar mai avea vreo importanță acum!

– Nu, aşa este. Cum ai cunoscut-o?

– Am cunoscut-o prin intermediul soțului ei, la o petrecere. Ştii, genul ăla de petreceri la care n-ai nici un chef să te duci, dar bunele maniere îți dictează altfel. Îi atinse uşor obrazul ca şi cum n-ar mai fi putut rezista şi-i zîmbi. Nu sînt prost. Ştiam că

este interesată de mine. Mai văzusem privirea aia devoratoare pînă atunci în ochii femeilor şi, de obicei, mă feream. Înainte de tine, m-am culcat cu femei care ştiau cum stăteau lucrurile; unele căsătorite, dar n-au fost prea multe, chiar dacă tu nu crezi!

– Cîte? Apoi dădu imediat înapoi. Nu, nu-mi răspunde, nu este treaba mea.

– Cred că este şi vreau să-ți răspund, zise mîngîind-o pe obraz. După o pauză, continuă: De-a lungul anilor, trei, poate patru. Ne-am folosit reciproc. Marianne a fost una dintre ele, adăugă repede. Îşi muşcă buza; se jurase că o să-i spună totul. Voiam să mi te scot din minte. Mă obsedai de ani de zile.

Era, evident, momentul adevărului, înțelese Carrie.

– Şi tu mă obsedai pe mine. De ce crezi că am plecat atît de repede la Londra, la insistența lui Peter? Nu ştiam nimic de amenințarea asta din partea lui Theo. Din cauza ta! Veneai tot mai des în vizită şi mă temeam de ce aş fi putut să fac. Mă făceai să mă simt aşa cum nu mă făcuse niciodată nici un alt bărbat. Îmi doream să te urăsc, sincer îmi doream şi totuşi eram foarte atrasă de tine.

Zîmbi, dojenind-o cu voce moale:

– Ţţţ, ţţţ, de ce nu mi-ai spus? Aş fi putut să ne cruț pe amîndoi de atîta suferință şi te-aş fi luat în brațe. Am irosit o groază de timp.

Privindu-i rochia scurtă, ridicată ademenitor cînd îşi băgă picioarele sub ea, simți că-i vine aproape

să-şi strige cu glas tare dorința. Felul în care cădea peste sînii ei ceva mai mari acum, modul seducător în care i se potrivea era aproape prea mult pentru a suporta. Dar nu, îl păcălise deja o dată pe ziua aceea, îl făcuse să joace cum îi cîntase ea acolo, sub duş şi el cedase, dar n-o s-o mai facă a doua oară. Voia ca mai întîi să fie totul clar.

Văzîndu-i privirea încărcată de dorință, Carrie se gîndi că pot să stea de vorbă şi mai tîrziu.

– Mergem în pat? îl întrebă, în ochii albaştri jucîndu-i luminițe vesele.

– Nu! Vreau ca totul să fie clar, totul! zise el dregîndu-şi vocea. Aşa cum îți spuneam, Marsha se afla la o reuniune particulară, în America. Am făcut greşeala să-i spun lui James că o cunosc. Era deja suspectată, aşa că mi-a cerut să încerc să devin mai intim cu ea. Am dansat cu ea, am pălăvrăgit şi am crezut că mi-am făcut bine datoria. În cursul acelei nopți totuşi, la hotel, ea s-a strecurat în patul meu. A fost o scenă urîtă cînd am aruncat-o afară. Ridică din umeri. Din cîte ştiu, s-ar putea ca ea să fi încercat să mă ucidă, acum cîteva luni, la bordul navei. Şi categoric, n-a avut nici o reținere să-l arunce pe Saffy în mare şi să te îndemne să-l salvezi cînd ştia al naibii de bine că rechinul ăla dădea tîrcoale.

– Dar de ce a sunat sirena căpitanul? Era amestecat şi el, nu?

– Da, dar eu nu ştiam asta atunci. Poate că i s-a făcut milă de tine sau de Maria. Acum ştim că a fost implicat în incendierile care au avut loc. Am descoperit că a fost transmis pe navă un mesaj de pe *Challenger* prin care era anunțat cineva că eu am să fiu la bord. Nu ştiam cine era, aşa că am verificat iahtul să văd dacă nu este plantat ceva.

– Ce, droguri, vrei să spui? Dădu din cap aprobator.

– Îți aduci aminte de noaptea aceea cînd te-am atacat pe la spate îmbrăcat în costumul ud de scufundător? o întrebă privind-o zîmbind.

– Nu era exact genul de atac la care mă aşteptam, zise ea moale şi răguşit.

– Vrei să te concentrezi, femeie? Motivul pentru care mă aflam sub iaht a fost că am simțit nevoia să controlez să văd dacă nu sînt plasate pe undeva droguri. Ții minte că era şi Marsha la bord, care era suspectul numărul unu atunci?

– Iar cînd ai fost în America, ai spus că ai fost lovit pe la spate, nu? Cu ce? Ştii?

– Cu o bară de fier, cred. Îşi frecă locul unde fusese lovit în cap. Ei cred că ucigaşul a înotat spre navă, m-a lovit pe mine şi pe celălalt sărman şi a plecat înapoi înot spre docuri.

– Atunci n-a fost Marsha. Îi era groază să intre pînă şi în piscina de pe punte; doar se înmuia puțin şi ieşea imediat. Realmente îi era groază. Sărmana Marsha, n-a fost o ucigaşă. Întrebarea este dacă o să ştim vreodată cine a încercat să te ucidă.

– Poate că nu, se încruntă Alexis, dar acum s-a terminat totul. Theo, căpitanul Savidis, senatorul şi alți cîțiva au fost prinşi şi închişi. Au ordine de extrădare pentru a fi judecați în America.

– Iar Petros şi Helena? Au fost absolviţi de orice implicare?

– Complet. I-au fost foarte utili lui James. Privind-o, simţi că nu se mai poate abţine, trebuia să o atingă. O sărută îndelung, după care îi spuse: Simt nevoia să-mi înviorez sufletul. O luă din nou în braţe şi se delectă însetat cu trupul ei.

Alexis îşi înălţă capul. Suna telefonul.

– Am fost iertat? Îmi ieşisem din minţi de îngrijorare din cauza ta. Alexis oftă şi, după aceea, ridică receptorul. Alexis la telefon. Bună, James. Da, o să te bucure să afli că este întreagă şi în siguranţă. Se strîmbă la ea ascultîndu-l pe James. Zău? Deci totul se leagă Mulţumesc, amice. Ne vedem mîine la mine acasă. Mulţumesc de mii de ori. Ei bine, iubito, avem şi criminalul nostru.

– Da?

– Theo a mărturisit totul. După cît se pare, el i-a ucis pe omul de pe navă şi pe Marsha. A presupus că, dacă dispăream complet din peisaj, atunci putea să-şi încerce norocul la tine. Probabil că omul te iubeşte.

– Dar de ce?

– Marsha avea ordin de la Theo să pună mîna pe mine prin toate mijloacele de care era capabilă, iar cînd asta n-a mers, a încercat chiar el să mă omoare.

– Cum a ştiut?

– L-ai auzit pe căpitanul Savidis vorbind în dimineaţa în care am plecat eu de pe iaht, nu? Eu îi spusesem deja Marshei să părăsească iahtul, iar

ea i-o fi spus lui Theo. I-am zis că nu mai vreau să am sub nici o formă nimic de a face cu ea. Alexis zîmbi. Theo trebuie să fi fost disperat să te aibă.

– Să nu îndrăzneşti să spui asta! zise tresărind Carrie. Cîndva aproape a vrut să abuzeze de mine, cînd eram mică. Sînt fericită că este după gratii. O merită. Eram la una din petrecerile date de Petros. Mă dusesem să mă culc în camera mea. M-am trezit în momentul în care trăgea cearceaful de pe mine. Din fericire, a intrat mama. I-a spus că plîngeam în somn, dar ea n-a avut încredere în el. Nu m-a mai părăsit în noaptea aceea. Şi ea îl ura pe Theo. Zîmbi. Hai să schimbăm subiectul.

Privindu-i sînii pe care se mula rochia roz, îi şopti sugestiv:

– Acum totul a ieşit la lumină. Ce-ai zice să mergem în pat?

Carrie clătină din cap, cu o privire serioasă.

– Nu, mai există ceva ce trebuie să iasă la lumină. Şi izbucni în rîs întinzîndu-se spre fermoarul pantalonilor lui. Asta!

Epilog

După patru luni şi zece zile, Carrie născu o fetiţă cu ochii albaştri, pe nume Dionne Alicia Stephanides. Dionne însemna „Fiica cerului şi a pămîntului", mama Afroditei. Cel puţin, aşa i-a explicat Petros. Petros şi Helena de abia părăsiseră clinica, dar insistase să-şi vadă „nepoata", deşi încă nu i se permitea să facă decît plimbări uşoare.

Alexis privea mîndru ochii albaştri ai fiicei lui.

– Toţi pruncii au ochii albaştri, nu-i aşa? îşi întrebă nevasta.

Îi mîngîie puful de păr blond-auriu şi zîmbi. Se aplecă şi sărută gurita fetiţei.

Luînd-o de mînă pe Carrie, îi spuse moale:

– Mă bucur că ai înţeles că nu puteam să asist la naştere.

Carrie izbucni în rîs epuizată, dar deloc supărată pe el.

– Sînt încîntată că ai fost sincer cu mine. Nu mi-ar fi plăcut deloc să te văd că leşini. Dragostea

înseamnă să încercăm să ne înţelegem reciproc sentimentele.

– Apropo de asta, zise Alexis întinzîndu-se şi luînd plicul pe care îl adusese împreună cu florile; este pentru tine.

– Ce este? se încruntă ea.

– Deschide-l şi ai să vezi. Zîmbi legănîndu-şi fiica şi cîntîndu-i ceva, urmărindu-i în acelaşi timp expresia lui Carrie.

– Ce sînt astea, acte? zise ridicîndu-şi privirea spre el.

– Da, sînt pentru tine. Alexis zîmbi din nou dorindu-şi să citească odată ce scrie în ele.

– Dar de ce? Părea derutată.

– Uită-te la ele, femeie!

Carrie începu să citească. Dumnezeule! Simţea că o să izbucnească în plîns. Îşi muşcă puternic buza. Erau actele pentru ferma Killcarrie, de pe Coasta de sud-est a Irlandei. Casa în care se născuse ea.

– Surprinsă? Dădu din cap. Fericită?

Dădu din nou din cap. Cuvintele părură lipsite de importanţă pentru moment, apoi deveni curioasă.

– De ce?

– Pentru că te iubesc. Pentru că am vrut să-ţi dau ceva de care consideri că aparţii. Moştenirea ta, trecutul tău. Ceva solid în viaţa ta. Vreau să vadă şi copiii noştri unde s-a născut mama lor. Să fie mîndri de rădăcinile lor atît aici, cît şi în Irlanda.

– Şi cînd ai cumpărat-o? îl întrebă trăgînd adînc aer în piept.

– Ca să fiu sincer, a fost cam dificil, zise rîzînd. Încerc de vreo patru ani!

– De patru ani?

– Am finalizat tranzacția în ziua în care m-ai insultat, la Londra. În dimineața aceea am plecat în Irlanda şi te-aş fi luat cu mine, dacă tu nu... Nu-şi încheie propoziția.

– Am fost atît de îngrozitoare cu tine!

– N-ai fost îngrozitoare, pur şi simplu n-ai fost crescută cum trebuie. Din fericire, am şi eu o contribuție aici, zise legănîndu-şi cu duioşie fiica.

– Şi ce contribuție, dacă-mi amintesc eu bine! Amîndoi izbucniră în rîs.

– Carrie, uită-te ce mînuțe mici are şi picioruşe. Este perfectă.

– Să spui asta cînd o avea cincisprezece ani şi s-o purta urît cu tine. Cînd o să-ți scrijelească masa cea mai bună cu cuțitul. Atunci să-mi spui că este perfectă! Se priviră o clipă, de parcă n-avea sfîrşit.

– Este perfectă, exact ca mama ei. Ochii îi străluceau. Probabil că sînt cel mai mîndru bărbat de pe pămîntul ăsta!

Se aplecă şi o sărută. Un sărut ce promitea că vor aduce pe lume şi alți copii. În ce o priveşte pe Carrie, categoric unul nu era de ajuns. Şi apoi, în definitiv, îi promisese lui Alexis un băiat!

Sfîrşit